

Trống Mái

Tác giả: Khái Hưng

Thể loại: Tiểu Thuyết

Website: <http://motsach.info>

Date: 30-October-2012

Chương 1 -

Sầm sơn, 15 tháng 6 năm 193...

Chère Oanh, (#1)

Chị tha lỗi cho em nhé. Em hẹn viết thư cho chị ngay thế mà ra đây đã được năm hôm em mới có bức thư này về thăm chị.

Em vừa viết vừa loay hoay-nghĩa là chẳng loay hoay tí nào, chỉ tìm có để xin lỗi chị về sự chậm trễ đó là ngẫu nhiên. Em tưởng tới luận đề quốc-văn cô giáo ra cho chúng ta hồi 4ème année (#2) : “Xin lỗi bạn về sự phúc đáp chậm trễ”.

Em còn nhớ ngày ấy cứng mình cười mãi về cái đề tài ngớ ngẩn và một câu văn tinh-quái nghịch ngợm của chị Kha: “Cha tha lỗi cho tôi, tôi mãi ngồi ngắm mây bay và mơ màng tới sự sống êm đềm nên quên lãng biên thư phúc đáp...”.

Em thì không mơ màng ngồi ngắm mây bay, nhưng em lại khó chịu về nỗi buồn và cái nóng ! Ở Hà-Nội mẹ em sợ nóng, trốn vào trong này Nhưng ở đây cũng chán mát với ai, nhất là vào khoảng từ 12 giờ trưa đến 4 giờ chiều thì lại càng khó chịu với những cơn gió tây như đốt mà những giọt, những phen nửa đan mắt cáo không đủ sức cản nổi

Hôm nào không có gió thì cũng chẳng sung sướng gì hơn. Chị cứ tưởng tượng đứng trước một bức ảnh màu vĩ đại... Phải, một bức ảnh vì bao vật xanh tươi hồng thắm cho đến mây trắng trời lam đều đứng im phăng phắc như in trong một tấm hình vậy Đến cả rặng phi lao, ngọn mềm như thế mà cũng không rung động mảy may Vạn vật như sợ hãi nín thở trước sự hung tợn âm ỉ của sóng biển ngày đêm lăn lộn gầm thét không thôi... Thơ mộng không?

Hết cái khó chịu về nóng, đến cái khó chịu về các hàng vật. Suốt từ sáng đến chiều luôn luôn nghe những câu chào hàng qua bờ giậu Nào mua “trắng mua chúi”, mua thuyền, mua tôm rông. Thôi thì không còn một thứ gì họ không mời mình mua! Hôm đầu em còn cúi kỉnh gắt gỏng, nhưng vì em thấy họ coi thường những lời cự tuyệt của mình nên em để cho họ tha hồ muốn mời, muốn gào mời miệng mặc kệ, không buồn đáp lại nữa Chị đừng tưởng làm thế mà thoát đâu! Họ còn thò tay qua phía trong mở chốt cổng để vào sân, vào vườn mà mời mình mua cho bằng được. Một hôm em đùa, thấy hàng nào hoặc đội, hoặc gánh cũng bảo ngồi đợi đấy rồi em mua Một lát sân nhà em thành cái chợ nhỏ có đủ các thứ hàng bày la liệt. Bấy giờ em mới vào mời mẹ em rạ Mẹ em không thể nín cười được.

Nhưng thôi, viết dài dòng quá bắt chị đọc khổ thân. Để hôm nào em về em sẽ thuật lại cho nghe vì cứ xem nông nổi này thì em cũng không ở đâu được đâu, chỉ độ tuần lễ nữa là em chuồn thôi

Kính thư,

Hiền

***

Sầm Sơn 16 tháng 6 năm 193...

Chị Oanh,

Hôm qua viết xong thư, em thân hành ra bỏ tận hộp nhà bưu điện. Giữa đường gặp Lưu và Miện, trường Luật. Thấy tay em cầm phong bì, họ tùm tùm cười Chắc họ yên chí rằng đó là một bức thư tình nên em mới chịu khó thân đem đi bỏ, nhất họ lại biết villa (#3) em cách nhà bưu điện rất xa Có lẽ vì thế mà họ xăm xăm sấn lại hỏi chuyện em chẳng? Thấy mắt họ lơ lảo nhìn tay em, em trêu tức bỏ ngay phong bì vào ví làm hai cậu càng thêm ngờ vực.

Cho thế mới bỏ ghét, chị ạ! Từ hôm em ra đây tới nay, hai tướng lượn quá đi mất, làm em đến phát cáu lên ấy! Đi đâu cũng thấy hai người lẻo đẻo theo sau Mà hể em tắm chỗ nào là họ lỏn vởn lại gần liền. Hôm kia tức mình em bơi ra xa làm hai cậu theo không nổi, đành phải quay vào bờ. Chị tính, bộ ấy thì bơi ở ao cũng vị tất được mấy chục thước chứ đừng nói ở biển có sóng lớn. Bơi được một quãng, em leo lên cái mảng đứng vậy tay gọi họ ra, họ chỉ lắc đầu Em buồn cười quá! Hừ! Thế mà cũng học đòi chim gái!

Em rõ lẩn thẩn, đương chuyện nọ kể xọ sang chuyện kia Em nói hai tướng thấy em giấu vội bức thư vào ví thì tò mò đa nghi lắm, đưa mắt nhìn nhau Hả hai ngài cụt hy vọng vì tưởng em gửi thư cho người tình nào mà hai cậu biết chắc chắn rằng không phải là hai cậu

Chẳng thế, mỗi lần hể gặp em là chuyện nở như gạo rang, mà lần này thì tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, hỏi thăm mấy câu nhạt nhẽo rồi ngả đầu chào đi thẳng.

Tưởng tối về, hai ngài hẳn ngồi nhà mà than vãn cùng nhau về mối tình tuyệt vọng. Nhưng không chị ạ, đêm hôm qua em vừa kéo dứt bài “Ville d Amour” đã nghe thấy tiếng cười khúc khích của hai tướng ở ngoài hàng giậu rồi Em bực mình quá tắt đèn đi ngủ liền.

Tóm lại em xin nói trước để chị biết rằng thế nào vài hôm nữa em cũng về Hà-Nội vì những lẽ này:

1/Nóng.

2/Buồn

3/Không có bạn.

Nói tóm lại là bơ vơ quá!

Bạn chị,

Hiền

Tái bút: Em sắp dán thư thì Hồng đến chơi Hồng cửa Đông chứ không phải Hồng hàng Nón đâu nhé. Trông giờ nó gầy quá chị ạ, chẳng còn tí ngực nào nữa, mà người thì đét đẹt. Em bảo nó tập Muller chẳng biết nó có nghe không.

Sầm Sơn 20 tháng 6 năm 193...

Ma Oanh Chérie, (#4)

Thư chị gửi vào em đã nhận được rồi, mừng quá. Mà may quá, vì em đã định gần nhất định-mai

từ biệt đất nước Sầm Sơn. Nếu thư chị gửi chậm một hai hôm thì có lẽ nó sẽ phải khú hồi, về lại Hà-Nội, và sẽ cùng em gặp nhau ở phố hàng Da.

Thế à chị? Ở Hà-Nội nóng thế kia à? Ừ, chẳng lẽ mát công đi nghỉ mát lại không mát bằng ở nhà! Nhưng nếu chị bảo Hà-Nội là một cái lò thì Sầm Sơn là một cái lò nhỏ hơn.

Chị tính, nóng như thế mà sáng hôm nay em đi chơi núi đấy Em đi với mẹ em và chị Hồng. Chị Hồng yếu quá chị ạ, trèo dốc cứ thở hỏn ha hỏn hển mãi

Chúng tôi đem theo con gà quay và một chai bia, ra khe Thờ tắm rồi lên hòn núi Trống Mái ngồi chén. Ở đó cũng khá mát, nhưng đến lúc nóng thì không thể tả được! Thôi, cũng bỏ! Ở Hà-Nội có ai lòe, khoe hòn Trống Mái đẹp hay lạ thì cũng biết nó ở đâu, nhất là em lại chụp được một tấm hình “cặp gà đá” ấy Rồi em sẽ đưa cho chị coi, và chị sẽ thấy nó chẳng đẹp mấy

Thế là đã xem được núi Còn rừng nữa Em định chiều nay đi nốt để mai về. Em về thì chắc mẹ em ở lại một mình buồn lắm đấy Nhưng lạ cụ thôi, cụ đi nghỉ mát để khỏe người, nhưng con, con chỉ mong đến bãi biển để vui đùa Mà bãi biển Sầm Sơn thì vắng ngắt như bãi sa mạc, còn vui đùa sao được! Rõ em giận mẹ em quá! Nói cụ đi Đồ Sơn thì cụ không nghe!

Có lẽ em sẽ theo chị huyện Đài lên nghỉ ở Chapa ít ngày Chị ạ, Chapa thì chắc cũng buồn, nhưng đi cho biết thôi mà. Với lại em muốn chụp mấy bức ảnh vận Mèo, chị ạ. Em được xem ảnh chị Đài chụp năm ngoái ở Chapa mà em thích lên đó quá.

Thôi, chào chị. Em phải mặc Maillot (#5) đi tắm đây Mẹ em đang giục kia Kính chúc chị mạnh khỏe.

HIỀN

Chú thích

(1-) Chère: tiếng Pháp có nghĩa là thân mến; Chère Oanh nói chung là “Oanh thân mến”. Đây là lối viết thư của rất nhiều dân Việt trường Tây thuở trước.

(2-) Túc lớp Đệ Ngũ thời đó, ngày nay là lớp 8.

(3-) Villa: tiếng Pháp, có nghĩa là biệt-thự.

(4-) Ma chérie: tiếng Pháp, có nghĩa là người thân yêu dấu; không bắt buộc phải là người tình. Trong trường hợp này vì người nhận là phái nữ nên mới dùng “ma chérie”; giả sử là phái nam thì phải viết là “mon cher”.

(5-) Maillot: tiếng Pháp, có nghĩa là áo lót. Nhưng trong trường hợp này có lẽ là áo tắm.

Chương 2 -

-Vâng, con xin đi đây

Hiền gấp vội bức thư bỏ vào phong bì rồi đứng dậy vào buồng thay áo tắm. Mặc xong, nàng đưa tay nắm cặp đùi chắc nịch và xoa bộ ngực nở nang khoan khoái, sung sướng thở ra một hơi dài. Cử chỉ ấy nhắc nàng nhớ đến tập thể thao. Nàng liền đứng thẳng người phưỡn ngực, mềm mại đưa đôi cánh tay lên xuống và hít vào, thở ra thật mạnh.

Bỗng nàng ngừng lại và nhếch một nụ cười: nàng vừa thoáng thấy bóng mình lơ mờ in nghiêng vào một bên cửa kính. Tuy những miếng kính phản chiếu không được rõ ràng tấm thân đầy đặn, cân đối của nàng, nàng cũng ngắm thấy đường lưng thẳng, nét ngực phồng và cái bụng thon thon. Kết quả ấy nàng đã tốn nhiều công phu lắm mới có được.

-Hiền!

Đạ!

-Mặc xong áo chưa Sao mà lâu thế?

-Xong rồi đây ạ.

Hiền từ trong buồng ngủ vội bước ra, cúi rạp đầu xuống chào theo điệu ca kịch trên sân khấu Bộ áo tắm màu xanh non, rất ngắn để hở cặp đùi hồng hào, cái ngực trắng bóng và cái lưng lẳn những bắp thịt khiến bà mẹ hơi chau mày:

-Sao con không mặc bộ như thường ngày?

Nghiêm nhiên Hiền đáp:

-Hôm nay con thích dùng bộ này

-Mẹ trông nó hơi ngắn một tí... Nhưng thôi, cũng được!

Bà tham Hậu vẫn có tính nuông chiều con. Mà nuông chiều quá hoá nhát, hề thấy con tỏ ý giận dỗi là hoặc dẫu dịu, hoặc làm theo ý con ngay. Bà nhà giàu, góa chồng sớm, có được hai đứa con gái. Con lớn đã có chồng và đã sinh được một trai, một gái. Còn Hiền, con út thì tuy tuổi đã ngoài hai mươi nhưng vẫn nhất định chưa bằng lòng ại Hôn nữa, Hiền thường nửa thật nửa bỡn bảo bà Hậu:

-Mẹ ạ, con chẳng muốn lấy chồng. Con chỉ ưa theo chủ nghĩa độc thân.

Nghe con nói, bà chỉ mỉm cười. Những người quen thuộc, những chỗ họ hàng, bà con thấy Hiền quá tự nhiên từ ngôn ngữ cho đến cử chỉ thì đều tức cười, cho rằng bà Hậu không chịu uốn nắn dạy con. Nhưng ai nói gì bà mặc kệ. Và lại, bà cũng biết đối với Hiền, bà không đủ uy quyền để dạy bảo.

Tuổi bà quá gấp đôi tuổi Hiền, nhưng tính nết bà vẫn trẻ như Hiền. Chẳng thế, hôm đến một hiệu Tây mua áo tắm, bà lại vui vẻ nhờ Hiền chọn hộ một bộ. Bà biết rằng những kiểu áo Hiền

ưng bao giờ cũng dễ coi và hợp thời trang.

Chương 3 -

Hai người lẳng lặng đi ra bãi biển. Bà Hậu trong cái áo khoác vải bông trắng dài chấm mắt cá, trông còn có dáng khỏe mạnh, cứng cáp. Đi bên cạnh bà, Hiền như một cây non đương bông bột lớn và chừ đầy nhục buổi đầu xuân: một tấm nhan sắc hoạt động hùng tráng, thanh khiết, trái ngược với thứ nhan sắc nhu nhược ủy mị, kín đáo, biểu hiệu của dục tính. Qua một quãng đường, một khoảng trống đầy phi lao, hai người tới bãi cát.

Bấy giờ, gió đông nam bắt đầu thổi mạnh và đều, đã rủ rê hầu khắp dân tắm Sầm Sơn ra đùa giỡn với những làn sóng bạc đương âm âm xô đẩy nhau vào bờ. Nhưng nửa bãi khu trên vẫn vắng, lác đác chỉ có độ dăm người Bà Hậu ở vào khu ấy nên hôm nay cũng phải cùng con gái đi mãi xuống chỗ mỏm đá đông người Việt-Nam tắm hơn, mà bãi cát lại bằng phẳng chừ không gồ ghề, có nhiều hố sâu như ở phía kia

-Hôm nay tắm ở đây thôi mẹ ạ.

Hiền chán nản chống tay vào cái mủng phơi bên làn nước và nũng nịu, uể oải nói với mẹ. Bà Hậu nhìn con đáp:

-Con mỗi chân rồi sao

Hiền mỉm cười:

-Không mẹ ạ! Nhưng tắm đâu chả thế! Ở đây có cái mủng này sạch sẽ, vắt áo khoác tiện lắm.

-Nếu con không mỗi thì nên đến đằng kia tắm hơn. Vả lại hôm qua, mẹ đã trót hẹn với các bà ấy

-Vâng cũng được.

Nhưng chẳng bao lâu, sự chán nản biến mất ngay trong tâm hồng cô thiếu nữ. Hiền vừa liếc thấy một bọn người Pháp, cả đàn ông lẫn đàn bà nhìn mình bằng cặp mắt khen ngợi, thèm muốn, ghanh tị nữa Nàng nghĩ thầm:

-“Muốn bình đẳng, phải đồng đẳng. Mà trước hết cần nhất phải đồng đẳng về thân thể tráng kiện!”.

Nàng sung sướng cất tiếng hát một bài ca Pháp theo gân hệt một cô đào Harvey

Seratrice un rêve

Un Joli rêve...

Mọi người đều quay lại nhìn nàng. Bà Hậu mắng yêu con:

-Sao con lại hát to thế?

-Con thích quá mẹ ạ. Hơi nước bể thom quá!

Bà Hậu cười:

-Tanh thì có!

Một đứa bé con người Pháp trở Hiền bảo với mẹ nó:

-Me, kìa!

Hiền đứng lại tươi cười hỏ bỡn bằng tiếng Pháp:

-Sao cứ trông người ta mà cười thế?

Cô bé chẳng ngần ngừ trả lời liền:

-Vi người ta đẹp, mà người ta lại tân thời!

Thật vậy, nhờ kiểu áo tắm tối tân ăn khít vào tắm thâm luyện tập, Hiền nổi hỏn trong đám người ở bãi biển khiến ai gặp nàng cũng dừng bước tò mò nhìn.

-Chị Hiền!

-Ồ, Hồng đấy à?

Hồng bẽn lẽn lại chào bà Hậu, bắt tay Hiền rồi đưa mắt ngượng nghịu thăm so sánh thân thể bạn với thân thể mình gấu gò trong bộ áo tắm xám màu và quá rộng, quá dài Hiền cũng hiểu vậy nên chữa thẹn cho bạn:

-Chị ốm mãi nên độ rày hơi sút. Nghỉ ít lâu lại béo lại như thường, lo gì.

Bà Hậu cười, nói tiếp:

-Mày chẳng san sẻ cho chị Hồng một tí?

-Thưa mẹ, con sắp tiếp máu cho chị Hồng đấy ạ. Nhưng kìa, chị đi đâu đấy

Hồng chạy vội lên chỗ cát khô lấy cái áo khoác choàng vào mình. Tuy biết rằng bạn cốt giấu tắm thân mảnh dẻ. Hiền vẫn làm như không lưu ý tới điều đó.

-Vê! Để vậy có mát hơn không?

Lúc đó một người Pháp đi qua, Hiền gập díp an ủi bạn:

-Chị trông cô đầm kia thì chẳng hơn gì chị.

Rồi nàng tiếp luôn:

-À, em nhờ chị trông coi mẹ em hỏn nhé!

Bà Hậu cười:

-Mày làm như tao còn bé dại lắm ấy!... Nhưng mày không tắm à?

-Con xin phép mẹ nghỉ tắm hôm nay Con bạn phải đi đàng này một lát.

Nàng ôm lấy mẹ vừa cười vừa hỏn:

-Mẹ tha lỗi cho con nhé!

Chung quanh, kẻ cười mát, người bĩu môi. Những bà đứng tuổi cho là Hiền tây quá, quay lưng đi thì thầm nói chuyện với nhau để tỏ ý khinh bỉ.

Thấy thế, Hiền càng làm già, nhảy theo nhịp khiêu vũ quanh mình mẹ, đoạn ngã đầu chào rồi cắm cổ chạy thật mau về phía nhà khách sạn lớn.

-Cô tập chạy để dự thi khoa điền kinh đấy phải không?

Hiền đứng lại, vừa thở vừa đáp:

-Khoa điền kinh là khoa quỷ gì thế?

Nàng nhận ra là Lưu và Miện, cặp bạn mà nàng chưa từng thấy xa nhau.

-Hai ông chưa thay quần áo để đi tắm?

-Hôm nay chúng tôi không tắm!

-Cả hai ông?

-Vâng.

Hiền cười:

-Khéo bảo nhau nhỉ! Tắm cùng tắm, nghỉ cùng nghỉ.

Lưu cũng cười:

-Chính vậy. Chúng tôi đồng tâm, đồng ý, đồng tính, đồng tình.

Hiền bĩu môi, chế nhạo câu nói kiểu cách:

-Đồng làm thứ thế? Giá là cặp vợ chồng thì tốt duyên lắm nhỉ?

Dứt lời, nàng lại chạy. Lưu gọi với, nhưng Hiền vờ không nghe tiếng, rảo bước trên làn cát ướt. Khi đến một chỗ đã xa bãi tắm, nàng đứng kiểng chân vươn tay khoan khoái thở mạnh. Mấy giọt nước biển bắn lên mặt khiến Hiền quay nhìn ra khơi ngắm những mảnh buồm nâu khi ẩn khi hiện đương rập rờn theo đợt sóng. Trước vạt vật hùng vĩ, nàng vut buồn rầu cảm thấy mình bé nhỏ yếu ớt.

Song chỉ vài phút sau nàng đã cười phá lên vì thấy những lớp sóng rầm rộ dữ dội từ nẻo xa đến, tưởng sắp nuốt chửng nàng đi, nhưng khi tới chân nàng đều nằm ép xuống như lặn lẽ quy hàng. Nàng nhớ tới những chuyện thần tiên của Perrault mà nàng đã đọc, và tự ví mình với một nàng tiên nữ tay cầm cái thước màu nhiệm để ra phép chế ngự một con quái vật hung tàn.

Những tiếng dô tá làm cho Hiền tỉnh mộng, quay nhìn về phía xóm Trường Lệ. Một đám dân chài đương xúm nhau khiêng một chiếc thuyền lên bãi cạo.

Nàng đi lại gần, tò mò đứng xem. Sáu người từ 17-18 tuổi tới ngoài 30 lực lưỡng, mập mạp, da sẫm đen và bóng như màu gỗ lim trên nước cùng gò sức cổ nhắc bổng cái thuyền mảnh lên.

bằng ba cái đòn tre già và những dây thừng tọ. Mỗi lần họ kêu dô tá sau câu hát ngắnn hai ba chữ của một người trong bọn thì những bắp thịt tròn ở tay, ở ngực, ở lưng họ lại nổi lên một cách rõ rệt, trông như những quả lựu rám nắng vậy

Luôn bốn năm lần họ dùng sức, chiếc thuyền vẫn không nhúc nhích. Thỉnh thoảng, một đợt sóng ở ngoài khơi chạy tới xô mạnh vào thân thuyền làm tung tóe nước mặn lên mặt họ khiến họ buông tay ra đứng cười, cái cười mọc mạc, vô nghĩa

-Các bác yếu lắm nhỉ?

Nghe lời chê bai của Hiền, có người vui vẻ đáp:

-VẬY NHỜ CÔ MỘT TAY

Một người khác bảo:

-Trông cô ấy sức lực đấy chứ.

Hiền tay cầm đòn, tay cuốn dây thừng. Ai nấy tưởng nàng khiêng giúp thật, toan cũng gghé vai vãi đòn thì nàng đã vội buông ra cười ngất:

-Nói đùa đấy thôi, chứ thôi yếu lắm!

Mọi người đương hì hục đào và xan thoai thoải cát ở phía trên để kéo thuyền lên thì bỗng có tiếng kêu vui mừng:

-May quá! Vội kia rồi! Vội mà giúp thì đến hai cái thuyền cũng xong chứ đừng nói một.

Quả thật, một người vạm vỡ từ trong xóm đi ra.

-HỘ MỘT TẤY, ANH VỘI OI!

Vội yên lặng cởi áo, xắn quần. Hiền kinh ngạc. Nàng thấy hiện ra một nhà lực sĩ cường tráng, mỹ lệ như một pho tượng cổ Hy-Lạp. Nàng không lưu ý đến màu da rám nắng ma chỉ ngắm nghĩa những nét nhịp nhàng cân đối của một tấm thân thể hoàn toàn. Vội lại có khuôn mặt đều đặn, cặp mắt hơi xếch và sáng, cái cằm vuông và lồi khiến chàng nổi hẳn trong bọn dân chài nặng nề, kém thông minh.

Có lẽ sự xét đoán của Hiền cũng bị trí tưởng tượng làm sai đi vài phần. Nhưng một điều chắc chắn là Vội đẹp, đẹp theo nhà hội họa, nhà điêu khắc, nhà thể thao..

Chương 4 -

Hiền yên lặng đứng ngắm Vọi ghé vai vào đàng lái thuyền và đẩy mạnh trong khi những người chài lưới khác hết sức khiêng bồng thuyền lên. Hai chân Vọi dậm lồm cát thành hai cái hố, mà một lớp sóng rào lên tràn ngập.

Bồng thuyền từ từ tiến lên phía cao... Hiền buông một hơi thở dài khoan khoái, vì nhìn mọi người cố sức, nàng cũng thấy bắp thịt của mình cứng lại, nổi lên như những lúc tập thể thao nàng lấy gân.

Bây giờ cái thuyền đã nằm yên ở chỗ cát khô. Mồ hôi chảy thành dòng trên những tấm thân màu đồng mắt của Anh em chài lưới cười nói vui vẻ... Rồi kẻ thì rút cái khăn bông nâu thắt cái mỏ riú ở đầu để lau từ trán đến ngực, kẻ thì cúi xuống đưa hai bàn tay vốc nước biển rửa mặt.

Vọi thản nhiên thông thả mặc áo, rồi không để ý đến ai hết, không chào hỏi ai một câu, xăm xăm đi về phía Sầm Sơn. Hiền đùa gọi:

-Anh Vọi!

Vọi dừng bước, quay đầu lại miệng há hốc, mắt ngơ ngác nhìn, không hiểu sao cô kia lại gọi tên mình. Nhưng Hiền đã chạy đến gần hỏi:

-Anh đi đâu bây giờ?

Vọi tò mò ngắm nghía cô thiếu nữ:

-Thưa cô, tôi về nhà.

-Nhà anh ở đâu

-Nhà tôi ở xóm Sơn.

-Xóm Sơn ở đâu

-Ở đàng kia

Vọi vừa bước vừa giơ tay trở về phía mỏm núi Hiền bước theo bên cạnh cười hỏi:

-Có gần hòn Trống Mái không?

Vọi cũng cười, cái cười bẽn lễn, đáp lại:

-Đi qua hòn Trống Mái thì tới

Hai người yên lặng. Vọi hơi khó chịu, không rõ tại sao cô kia lại ung đi ngang hàng với mình. Vì thế có lúc chàng đi chậm lại, cốt để Hiền vượt lên trước. Nhưng Hiền cũng bước chậm theo, hỏi hết chuyện nọ đến chuyện kia: nào chuyện đá cá, chuyện bắt ngao, chuyện đi thuyền, chuyện gặp bão... Đối với những câu hỏi liên miên của thiếu nữ, anh chàng lưới chỉ trả lời nhát gừng. Có lẽ vì chàng quá chất phác không biết nói chuyện, mà cũng có lẽ vì đi bên một cô gái trắng

trẻ xinh đẹp, chàng ngược ngùng bẽn lễn.

Bồng Hiền dừng lại, nhìn lên đường bảo Vọi:

-Anh đứng đây đợi tôi một lát nhé?

Vọi trù trù:

-Nhưng tôi phải về kéo ở nhà mẹ tôi mong.

-Một tí thôi mà!

Nàng vừa nói vừa chạy qua bãi cát khô, lẩn vào dưới rặng phi lao Vọi lẩn thẩn nhìn quanh. Thỉnh thoảng chàng lại đưa mắt nhìn lên đường xem cô kia đã trở ra chưa và hình như chàng tự hỏi:

-“Đứng chờ cô ta làm gì mới được chứ?”.

Thế rồi chàng bỏ đi Nhưng chỉ được mười bước lại quay về chỗ cũ, vẻ mặt ngần ngại, lo lắng sợ hãi, không dám quả quyết.

Có ai gọi tên mình, chàng quay lại Một cô thiếu nữ chạy tới, tay cầm giơ lên một vật nhỏ xinh xắn, có giày da buông lờn thồng.

Đó chính là Hiền, nhưng Vọi không nhận ra vì nàng đã vận trùm ra ngoài bộ áo tắm một bộ pyjamá (đồ ngủ) rộng.

-Anh Vọi, anh đứng tôi chụp ảnh.

-À cô, tôi cứ tưởng ại

-Vì tôi mặc pyjamá phải không? Bây giờ anh đứng quay lưng ra biển để tôi chụp ảnh.

-VẬY ra cô cầm ở tay là cái máy chụp ảnh đấy

Hiền vừa đáp vừa ngắm kính mờ, tay vận ốc để lấy hình cho rõ.

-Ấy, đứng im!

-VẬY cô chụp thật đấy à? Nhưng tôi ăn mặc xấu xí thế này thì cô chụp làm gì!

Hiền cười:

-Nếu sợ xấu xí thì anh nên cởi phăng ọ

Vọi bẽn lễn không dám cười nhìn xuống chân thì Hiền lại nhắc:

-Anh cởi áo ra chứ. Mau, không tối quá mất!

Vọi ngớ ngẩn:

-Cởi áo ọ

-Phải, cởi áo và xắn quần lên như ban nãy anh kéo thuyền ấy mà.

Vội có dáng bắn khoăn:

-Ai lại thế?

-Một tí thôi mà, rồi mặc vào ngay

Vội vẫn còn trù trù:

-Nhưng sao lại cứ phải cởi áo mới chụp được?

-Vì thân thể anh đẹp lắm.

Vội không hiểu nhưng cũng vâng lời

-Ừ! Đẹp lắm! Bây giờ thì anh xắn cao và bệ ống quần lại Mau! Kéo hết ánh sáng!

Vội thấy cô kia gắt thì sợ hãi làm theo ngay

-Được! Thôi xong rồi!...

Hiền chụp luôn hai lần cho được chắc chắn. Lúc quay ra nàng mới biết nhiều người đứng chung quanh tò mò nhìn mình và trong bọn có cả Lưu và Miện. Người đánh cá buông ống quần và mặc áo rồi hỏi Hiền:

-Thưa cô chụp xong rồi

-Xong.

-Có thể thôi

-Phải, có thể thôi Tôi đã bảo anh rằng chỉ một tí là xong.

-Vậy cô cho tôi xin một cái nào

Hiền cười:

-Còn phải rửa rồi in ra giấy đã chứ. Mai đến nhà, tôi biếu một cái

-Ô, hay nhỉ! Tưởng chụp thì được ngay hình chứ lị.

Hiền đã đưa ống ảnh ra phía biển ngắm một bọn bốn năm người đang nô đùa với làn sóng. Vội thấy vậy hỏi:

-Cô chụp nữa à?

-Phải, chụp nữa

-Sao Cái máy bằng một tí mà cô chụp được hai cái một lúc?

-Chụp được mười hai cái kia!

Anh chàng đánh cá kinh ngạc:

-Mười hai cái

Rồi chàng ghé đầu nhìn vào kính mờ:

-Ồ! Đẹp quá cô nhỉ?... Nhưng sao người không ngược như ở cái máy của ông thợ ảnh?

-Cái máy này nhìn không ngược.

Chờ cho Hiền chụp xong, Lưu và Miện tiến lại gần mỉm cười, ngả đầu chào Lưu nói:

-Cô cho chúng tôi xin một cái ảnh nhé?

-Ảnh anh Vội

-Anh Vội nào thế? Không, chúng tôi nhờ cô chụp cho một cái ấy chứ.

Hiền ngẫm nghĩ rồi trả lời:

-Để khi khác các ông mặc quần áo sang trọng đã.

Vội lấy làm lạ. Ban nãy nàng vừa bảo Vội cởi áo xắn quần để nàng chụp thế mà bây giờ với hai người ấy nàng lại không chịu chụp, vì hai người ấy mặc áo tằm. Anh chàng đánh cá thật thà ngây thơ, có hiểu đâu rằng cô thiếu nữ kia chỉ cần giữ vẻ thẹn thùng đối với hạng người có học vấn, có trí thức, còn đối với một anh dân chài, nàng coi như đứng trước một người kiểu mẫu; hơn nữa, như đứng ngắm một pho tượng thiên nhiên. Chính Miện cũng có ý nghĩ ấy nên chàng cười, bảo Hiền:

-Nếu cô xấu hổ không muốn chụp chúng tôi mặc may-ô (maillot) thì cô làm ơn cho chúng tôi mượn máy ảnh. Chúng tôi chụp lẫn cho nhau vậy

Hiền cười phá lên:

-Xấu hổ! Ông bảo tôi xấu hổ, thì xấu hổ về nỗi gì mới được chứ? Tôi không muốn chụp các ông mặc may-ô chỉ vì các ông mặc may-ô không đẹp mà thôi. Một ông thì vai lệch, còn một ông thì bụng xệ. Đây này, ông nom anh Vội, tôi vừa chụp anh ấy ở trần xong.

Lưu đưa mắt đứng nhìn người đánh cá trong lòng căm tức. Hiền lại nói tiếp:

-Khi nào người ta có tấm thân nở nang, đều đặn như thế thì chụp cởi trần mới bố.

Miện khinh bỉ, bĩu môi:

-Ý hẳn cô sắp vào trường Mỹ-thuật?

Hiền vẫn cười đáp:

-Không, nhưng tôi có nhiều bạn học ở trường ấy

Lưu hỏi với giọng chua chát:

-Bạn trai

Hiền như không tưởng tới ý chế diễu của câu hỏi, nghiêm nhiên trả lời:

-Phải, bạn trai Họ đã vẽ và nặn tượng cho tôi trông khá lắm.

-Hắn là khá!

Vội đứng lơ đãng ngắm biển. Rồi cho là không ai cần đến mình nữa, chàng bảo Hiền:

-Thưa cô, tôi xin về thôi

-Ừ, anh về nhé! Nhớ mai lên nhà, ttôi biếu anh bức ảnh.

-Nhà cô ở đâu cơ?

-Ở kia kia

Nàng trở tay về rặng phi lao:

-Bên cạnh nhà mấy chị em người dầm lai ấy mà!

-Thế thì tôi biết rồi! Vội sáng mai tôi xin đến. Thôi xin chào cô, chào hai ông.

-Không dám, anh về.

Lưu mỉm cười nhìn theo anh chàng đánh cá rồi quay lại bảo Hiền:

-Thằng cha đẹp trai đấy chứ?

-Thì cố nhiên là đẹp! Ông đã nhìn thấy anh ta cởi trần chưa nhỉ?

-Đã, ban nãy, lúc cô chụp ảnh.

-Đấy, có phải không? Thật xưa nay tôi chưa từng thấy ai có tấm thân đẹp như anh tạ

Lưu, Miện đưa mắt liếc nhau tùm tùm cười, lấy làm lạ rằng một cô con gái dám nói năng tự do đến thế. Hiền cũng thừa biết là hai người lạng lẽ bình phẩm mình. Nàng lạnh lùng ngả đầu chào rồi đi về phía làng Trường Lê...

Chương 5 -

Từ biệt Hiền ra đi, Vội coi như vừa tránh thoát được một người rất khó chịu. Vội sinh trưởng trong đám dân quê, hơn nữa trong đám dân quê chài lưới, nghĩa là những người chỉ chớ đức tính giản dị, chất phác thật thà. Tuy ở gần một thành phố ăn chơi đầy những bạc phong lưu đài các, nhưng Vội không mấy khi giao thiệp với bọn họ, không mấy khi tò mò tìm hiểu họ là hạng người gì. Cũng có lần lúc kéo mẻ cá lên, họ dừng bước, yên lặng ngó qua nhưng lại đi liền chứ không bao giờ chịu hỏi lẫn thẩn, lồi thồi như thiếu nữ kỳ dị kia.

Cô chụp ảnh, đó là cái tên Vội vừa thầm đặt cho Hiền. Vội không từng nghĩ bình phẩm tới cô ta, vì chàng cũng không chịu ảnh hưởng xem nhan sắc và tính tình của Hiền ra sao. Cái óc không bao giờ biết nhận xét còn lưu ý đến một sự cố gì? Nhưng Vội hiểu lơ mơ rằng cô ta là một người rất lạ.

Vội vui vẻ rảo bước trên bãi cát mong cho chóng về nhà để thuật lại câu chuyện chụp ảnh cho em gái anh ta nghe.

-“Chắc nó phải buồn cười nôn ruột”.

Nghĩ thế, chàng cũng bật lên tiếng cười thật lớn. Bấy giờ bãi biển đã vắng, không ai tắm nữa, chỉ còn lại ít người tụ năm tụ ba đi thung thăng hóng gió mát. Vội tò mò nhìn mấy cô thiếu nữ choàng áo khoác đứng hỏi chuyện, tưởng như trong đó có cô chụp ảnh vì chàng chẳng biết phân biệt ai là ai. Nhưng khi đến gần thì những cô ấy toàn là người Pháp, hoặc là Pháp lai cả, vội cúi đầu đi mau vì chàng rất sợ các bà đầm mà không bao giờ chàng dám nhìn thẳng vào cặp mắt xanh và cái mũi lõ.

Gió thổi mỗi lúc một thêm mạnh. Những ngọn sóng cao lớn văng vào mồm đá tung tóe lên và trắng xóa như thủy ngân. Vội đứng lại vợ vẫn nhìn ra biển xa.

Phía đông nam, nơi chân trời mặt nước, những đám mây nặng nề, đặc sệt từ từ đùn lên và phản chiếu ánh chiều tà trở nên sắc tím hung, phớt màu vàng thắm da cam. Vội lắc đầu lẩm bẩm:

-Không khéo đêm nay mưa mất. Trời này thì đi khơi sao được!

Hai tiếng đi khơi nhắc Vội nhớ lại biết bao sự đau đớn!...

Năm ấy Vội vừa chín tuổi. Em gái Vội, cái Vội mới lên năm. Một buổi chiều người ta đến báo tin cho mẹ Vội biết rằng anh Bật, thầy Vội chết rồi.

Chị Bật òa lên khóc rất thảm thiết. Hỏi duyên cớ vì đâu thì người kia thuật lại rằng từ mờ sáng, Bật cùng với người ấy và hai người nữa thả hai cái mảng lớn, thứ mảng ba cột buồm, ra đánh khơi. Anh em kêu sóng hơi dữ chỉ nên đánh lỏng. Nhưng Bật là tay can đảm nhất ở vùng duyên hải, cả bọn đàn ông chài lưới ở khắp mấy làng đánh cá quanh bãi Sầm Sơn không ai sánh kịp tài đi biển, tài bơi lặn cùng cái sức quăng lưới kéo lưới của chàng. Nay há vì mấy đợt sóng xoàng kia mà chịu lùi hay sao?

Song, dân chài lưới không thể mạo hiểm vô lý bao giờ. Họ nhìn trời, họ nhìn sắc nước; họ đoán

thế nọ thế kia... Bật ngẫm nghĩ rồi bảo mọi người:

-Anh em cứ vững tâm mà đi Trận gió tây này chỉ có đủ sức đưa ta ra khơi mà thôi Mặt trời chỉ lên cao bằng con sào là gió đứng. Lúc ấy, ta cứ việc bình yên kéo cá đầy mủng.

Xưa nay ai cũng phải tin lời nói của Bật vì mấy khi khoa thiên-văn của chàng lại sai lầm. Vì thế, ba người vui vẻ cùng Bật khiêng mủng thả xuống biển rồi khuan xuống đủ các dụng cụ đi khơi như: nôi, mâm, bát, đĩa, gạo và khoai đủ sống trong ba bốn ngày phòng khi ra khơi gặp bão hay không có gió đưa mủng vào bờ ngay

Ra đến khơi được một lát, quả nhiên gió tây ngừng thổi Anh em hạ buồm, buộc níu hai mủng vào nhau rồi bắt đầu quăng lưới Nhưng một lát sau lại phải giương buồm đi nữa, đi mãi ra xa mới gặp nơi có cá. Bật thấy lưới nặng tũ như vướng vào vật gì, không sao lôi lên được. Mọi người xúm lại toan hợp sức cùng Bật để kéo cho bằng được lưới lên. Nhưng Bật gạt đi, bảo làm thế rách mất lưới vô ích, để chàng thử lặn xuống xem lưới mắc vào cái gì, và nếu có gỡ ra được thì vẫn hơn. Chàng liền cởi quần áo nhảy tòm xuống nước rồi biến mất...

Ba phút... Năm phút... Mười phút vẫn không thấy chàng nổi Ai nấy bỗng đăm đăm nhìn mấy cái bọt nước từ từ ngoi lên mặt biển. Một người thất sắc kêu:

-Chết rồi! Cá mập!

Mặt ai người nấy tái xanh, mắt trợn trừng kinh hoàng nhìn nhau Biết rằng bạn gặp nạn nhưng không người nào dám nghĩ đến chuyện cứu Xuống thời chết! , họ thì thầm bảo nhau

Vơ vẩn, lo sợ, chờ đến hơn nửa giờ không thấy gì, họ mới buồn rầu thu xếp đồ đạc và giương buồm vào bờ, vì lúc ấy gió đông nam bắt đầu thổi mạnh...

Người đánh cá thuật lại câu chuyện ghê gớm như người ta kể chuyện cổ tích, giọng thông thả, thản nhiên. Mà chị Bật và Vội há miệng ngồi chăm chú ngồi nghe cũng không kịp nghĩ đến biểu lộ sự đau thương. Mãi đến lúc người kia ngừng kể, hai mẹ con mới lại cất tiếng gào khóc.

Chị Bật chẳng cần suy nghĩ cũng nhận thấy cái chết của chồng là một tai biến to cho gia đình chị. Bấy lâu nay chỉ trông vào chồng mà đủ ấm no sung túc. Bây giờ thì trông vào ai Con trai mới chín tuổi chưa biết đi nghề . Con gái còn bé quá, không thể cho ở mướn được. Nồng nỗi này có khi đến chết đói cả ba mạng!

Chị Bật vội lo buồn, chán nản là vichị không nghĩ đến lòng rất tốt của anh em chài lưới Họ chỉ chờ dịp để cuu mang lẫn nhau Ngay sáng hôm sau, mấy người bạn đồng phường đến thăm chị Bật. Thấy chị chít khăn ngang đương vừa khóc vừa đặt bát cơm quả trứng lên bàn thờ chồng, anh em liền an ủi chị và nói cho chị biết rằng chồng chị trước có chung lung vốn với họ thì nay phần lợi vẫn về chị được hưởng, tuy chị là đàn bà yếu đuối chỉ biết đánh rút chứ không thể đi lũng, đi khơi với họ. Họ lại mang đến viếng chồng chị một gánh gạo và một thúng khoai lang. Chị cảm động quá, ngồi xuống đất ôm mặt khóc kể lể:

-Anh Bật ơi! Anh đi đâu không về mà trông thấy mặt anh em bạn anh. Họ tử tế với anh như thế này, anh ở tuổi vàng có thấy cho chăng?

Tuy lúc bấy giờ Vội còn nhỏ nhưng đã hiểu cả. Nghe em khóc gọi thấy luôn mồm, Vội cũng đã biết dỗ, dắt ra ngoài bãi biển mặt vỏ ốc cho chơi Thấy con ngoan, chị Bật vui mừng, thầm

khấn chồng phù hộ cho chúng ăn khỏe chóng lớn...

Thế rồi mỗi năm một khôn biết, Vội dần dần thạo nghề. Trước còn bắt ngao và câu cá song, cá tráp ở khe Thờ, bãi Nit, bãi Lãn... Khi sức vóc đã khá, Vội theo phường bạn đi đánh rút.

Năm Vội 18 tuổi thì chàng trở nên lành nghề, đi lũng, đi khơi đều chẳng chịu kém một ai Vội đã nhận được phần di sản của cha là cái sức khỏe với tám thân nở nang, vạm vỡ, lại có khuôn mặt tươi tắn, tròn trĩnh của mẹ khiến chàng khác hẳn bọn dân chài nét mặt nặng nề, thô lỗ, hay ngẩn ngui cộc cằn.

Vội có mọi tính nết mà ai ai cũng chế nhạo: cái tính bẽn lẽn thẹn thùng. Thấy chàng đẹp trai, nhiều cô trong làng thường trêu ghẹo hoặc đi sát vào chàng, hoặc hát ve vãn. Vì gái quê vùng Sầm Sơn chẳng mấy cô không biết hát, và hát được rất nhiều giọng. Nhưng Vội chỉ đỏ mặt, cúi đầu chạy lánh xạ Phải tay khác, họ đã đứng lại đối đáp. Được gái hát ghẹo là một cái hân hạnh chẳng nhỏ...

Năm nay Vội đã ngoài 20 tuổi đầu rồi mà chàng vẫn chẳng hiểu ái tình là gì. Mẹ chàng nói đến dạm vợ cho chàng thì chàng gắt gỏng với mẹ, có khi giận mẹ đến ba bốn ngày liền. Vì thế, chị Bật cũng thôi không dám bàn chuyện vợ con với Vội nữa. Biết thế, người ta càng giểu cợt chàng.

Vội vừa đi vừa nghĩ đến những lời đùa bỡn độc địa của phường bạn, nhớn nhoe leo hết con đường dốc lúc nào không biết. Mãi khi trông thấy hòn Trống Mái, chàng mới kịp nhớ ra rằng lần nào về nhà, đến đó chàng cũng trèo lên tảng đá chênh vênh ngồi nghỉ.

Mặt trời đã gần lặn. Một làn ánh sáng vàng úa còn phảng phất, chập chờn lẫn quất trên những khối đá đứng nằm ngổn ngang để đợi giờ tan đi, tan vào trong đêm tối.

Vừa ngồi được mấy phút, Vội chợt nghĩ đến mẹ đương mong ngóng ở nhà liền đứng dậy đi về. Lên một cái dốc, xuống một cái khe, Vội trông thấy xóm Sơn lờ mờ nằm dưới chân núi Đầu Cẩu. Chàng chạy một mạch về đến nhà. Mẹ và em quả nhiên đương băn khoăn lo lắng chờ đợi.

Vội hấp tấp vui vẻ cười nói:

-Mẹ ạ, con gặp một cô hay quá đi mất thôi! Cô ấy lại chụp cho con một tấm ảnh.

Vội nhìn anh kinh ngạc. Mọi khi hễ bạn gái của nàng nói đùa anh một câu là nàng thấy anh xấu hổ bẽn lẽn, thế mà lần này dám đi chơi với một cô và để cô ấy chụp ảnh cho nữa. Nàng có ngờ đâu rằng đối với Vội, cô chụp ảnh kia cao sang quá, lạ lùng quá đến nỗi chàng không coi như là một người con gái!

Cơm tối vừa xong, Vội đứng dậy cào mẹ ra đi. Vội nói đùa một câu để trêu anh:

-Chùng anh vô phố Cầu hát đối

Vội không them trả lời toan đi thẳng, nhưng mẹ chàng giữ lại hỏi:

-Mai mày đi nghề dưới anh Trà phải không?

-Không đâu mẹ! Anh Trà ốm, mẹ không hay sao Ban nãy con sang ăn giỗ bên cậu, cậu dặn tối nay lại ngủ lều với cậu rồi vào đầu canh ba đi nghề sớm.

-Đi khơi chứ?

-Vâng, đi khơi Chuyến này cậu định đến tận hòn Mê, vì mấy bữa bữa nay biển động, tôm cá chắc vào ẩn ở núi nhiều lắm.

Chị Bật lo lắng, ngược mắt nhìn trời Một đám mây đen viền vàng vừa che khuất mặt trăng. Rặng phi lao ngấn bãi đất với những ruộng lúa xóm Sơn lờ mờ in hình lên nền trời xám nhạt để lộ ở khoảng giữa những thân cây thưa lá một làn nước biển lấp lánh gợn vàng lẫn tăn chạy đuổi nhau Gió mạnh thổi lật sạt hàng lá gồi to bản xếp chen nhau thành cái bình phong trước xóm và uốn bạt ngọn phi lao khiến ta có cái ảo tưởng rằng chúng vẫn có cái hình cong hoặc nghiêng tự nhiên vì trong ánh sáng lờ mờ, ta như thấy đám lá mỏng mảnh đứng im tằm tấp.

Chị Bật thở dài, trở tay về phía đông nam hỏi con:

-Hòn Mê ở thẳng đây ra phải không?

-Thư mẹ, chính đó! Cái đảo hình trông như mái nhà ấy mà.

Chị lại thở dài nhớ anh Bật. Chồng chị thuở xưa mất tích ở gần đấy Rồi chị hỏi vợ vẫn:

-Vậy mà mà đến đó?

-Vâng, đến đó. Thôi, con đi..

-Ừ! Mà đi cho được may mắn nhé!...

Vội rời nhà, nhanh nhẹn leo khe núi Đường Trèo, trong lòng vui mừng rằng sắp sửa được ra khơi Ít lâu nay biển động nên chàng chỉ ro ró ngồi nhà. Sáng, chiều vác thùng ra bãi cát đào đã trảng về làm thức ăn tạm bợ. Đó là sự tiêu khiển buồn tẻ của chàng trong gần nửa tháng. Nay biển lặng, sóng lại yên, chàng lại sẽ cùng bạn nghề thả mạng vượt khơi sung sướng biết bao! Kể đi nghề yêu biển như trai gái yêu nhau Lâu ngày không gặp nhau thì nhớ nhung phiền muộn.

Song tuy vội vàng mặc lòng, khi qua hò Trống Mái Vội không thể không dừng bước. Hình như có mãnh lực gì giữ chàng lại Rồi tự nhiên chàng trở nên mơ mộng, hồi tưởng đến thời còn nhỏ cùng bạn bè đánh ô trong bóng rợp hòn đá Mái Những lỗ ô chính tay chàng đục nay bị nước mưa chảy xiết lau chùi đã nhẵn thín.

Thời gian! Đó là hai chữ không bao giờ Vội nghĩ tới Ngày ấy như ngày khác, chàng dần dần lớn trong khoang thuyền biển, trên chiếc mảng ngoài khơi... Nào chàng có biết thời gian qua! Cho đến sự thay đổi của bốn mùa, nếu không có các thứ cá phân biệt thì chàng cũng chẳng buồn để ý. Cái nghề nặng nhọc của chàng, cái thân thể như đồng như sắt khiến chàng chẳng thấy rét khi gió bắc thổi và chẳng thấy nực khi kéo lưới dưới lửa trời hè. Mỗi năm, chuyến đi khơi lần đầu cất được cá ó, cá sủ hay cá vược, chàng lại mỉm cười nghĩ thầm:

-“Họ đã sắp ra nghỉ mát rồi!”.

Cũng như cá rầu, cá bẹ, cá sâu, cá thu nhắc chàng rằng trời sắp mát, biển sắp trong, cá sắp sẵn. Thế thôi..

Bỗng Vội rùng mình. Trăng vừa từ trong đám mây đen ló ra gieo ánh vàng lóng lánh xuống mặt biển, ngoài bãi khe Thờ, ở khoảng giữa hòn Buồn và núi Gầu Cao

Bóng hòn Trống in xuống tảng đá bẹ và gổ lên đầu hòn Mái Bóng Vội cũng nằm dài theo song

song bóng tảng đá chênh vênh. Cảnh tượng ấy đã quá quen với mắt Vội..

Chương 6 -

Hôm sau khi Hiền ra biển thì mặt trời vừa mọc và ẩn sau đám mây tím rải ngang trên làn nước đủ màu, từ màu lam sẫm, lam nhạt ngoài xa cho đến các màu hồng, màu vàng ở gần bờ.

Trên nền trời sắc da cam chói lọi những vạch đỏ thắm xòe ra như bộ nan quạt làm bằng ngọc lựu

Quay lại nhìn về phía thành phố Sầm Sơn, ánh sáng đèn điện chưa tắt và nhọt nhọt lấp ló trong lá phi lao như những ngôi sao buổi sớm mai lờ mờ sau làn mây mỏng.

Hiền dừng bước dưới hàng cây mỉm cười, lắng tai nghe giọng hót đỏ hồng và trong trẻo của con chim chích chòe đậu trên ngọn lá. Mãi khi chim thôi hót, chừng vì thấy mặt trời mọc đã cao, Hiền mới lững thững đi ra bãi cát.

Biển ra đã xa Mực thủy triều ở Sầm Sơn lên xuống không cách nhau mấy nhưng bãi biển hơi thoải thoải nên lúc lui trông rất rộng.

Hiền tuy không mặc áo quần chèn song thấy có gió mát, mà bãi biển lại ướt nên nàng cũng tập chạy để cho mệt mà thở. Những vạt áo và ống quần lụa đồng màu cốm non, gió thổi ép vào thân thể làm nổi hẳn bộ ngực nở và hai cái đùi tròn của Hiền.

Hai giải khăn choàng mỏng như mạng nhện giữ cho tóc vấn trần khỏi xổ bay lượn như hai làn khói nhạt. Mồi lát Hiền đứng lại thở mạnh, hai tay vươn ra, co lại thong thả, nhịp nhàng, mềm mại

Bỗng nàng để ý tới mấy người lom khom từ trong một túp lều chui ra, vai vác chèo, tay ôm lưới. Nàng vội đến gần xem thì đó là hai cái mái tranh sài ghép lại với nhau, hồi sau vít kín, còn hồi trước làm cửa ra vào

Hiền tò mò cúi nhìn vào trong. Trên cái chõng tre, bó chiếu để ngổn ngang bên một cái nồi đồng to hết cơm và một cái mâm gỗ tròn trên đặt lủng chõng những đĩa bát rếch. Một người cời trần, da bóng như đồng mắt cua đang quỳ xuống cát xếp lưới vào cái sọt đan thưa

Ngay cạnh lều, hai cái mủng lớn nằm gối đầu lên cái chõng. Trên một cái, một người đang kỳ cạch lấy dao tháo cái chốt ở đằng lái Hiền chăm chăm ngắm nghía Bỗng nàng vui mừng kêu lớn:

-Ô kia, anh Vọi!

Nghe gọi tên mình, Vọi ngẩng đầu lên:

-Cô...

-Cô Hiền!

-Ảnh của tôi cô đã vẽ xong chưa

Hiền buột miệng:

-Mới xong cái négatif ...

Rồi nàng mỉm cười nói chừa ngay:

-Mới xong phim, xong... kính, chốc tôi in ra giấy rồi tôi biểu một cái... Anh đi đánh cá đấy à?

-Vâng.

-Đi sớm thế?

Vội cười:

-Thưa cô, muộn đấy ạ. Tôi nằm trong lều từ tối hôm qua chờ đến canh ba chở mủng ra khơi. Không ngờ đầu canh ba trời đổ mưa tầm tã, mãi sáng mới tạnh.

-Phải, mưa to quá! Vậy anh nằm trong cái tùm hụp này mà không ướt hết?

-Thưa cô, ướt cũng chịu chứ!

Rồi Vội nhìn trời nói tiếp:

-Có khi ra khơi gặp mưa từ sáng đến tối cũng được nữa là!

Hiền rùng mình tưởng tới tình cảnh người đánh cá ngồi trên cái mủng không mui trôi lênh đênh trên mặt sóng dưới gió mưa, sấm sét. Nàng nhìn Vội thương hại:

-Vậy anh không sợ chết?

Vội ngây thơ đáp:

-Không! Không bao giờ chết được.

Hiền nhớ đến những chiếc thuyền to nằm trên bãi Lưu Trung, trông có vẻ bề thế, vững vàng.

-Anh không có thuyền?

-Có chứ! Nhưng mà mủng vững hơn. Thuyền gặp bão thì chìm, đi chạm phải đá ngầm thì vỡ. Còn mủng chẳng bao giờ chìm được. Nước đánh vào trong lại theo kẽ cây buồm mà trôi ra đằng lái hết. Mà ống buồm kín thế này thì chìm thế nào được!

Bấy giờ một người quảy gánh nặng từ trong lều đi ra, theo sau là một người nữa vác buồm và bơi chèo, mở neo Họ đặt các thứ ở bên làn nước rồi quay lại gọi:

-Anh Vội! Xong chưa

-Xong rồi đây

Hiền hỏi:

-Anh đeo cái gì cong cong như cái cung thế?

-Cái nạng.

-Cái nạng dùng để làm gì?

-Để gác buồm.

Tính Hiền hay hỏi tần mẩn. Nhưng nghe Vội trả lời nhất gừng thì biết rằng chàng đương bận nên chỉ đứng yên lặng tò mò nhìn hết thứ nọ đến thứ kia cho mãi tới lúc họ khiêng hai cái mảng thả xuống nước và xếp đồ đạc vào trong. Sắp bước lên mảng, Vội còn quay lại nói với Hiền:

-VẬY chiều tôi đến xin cô ảnh nhé?

-ĐƯỢC, chiều anh lại. Nhưng sao anh bảo mỗi lần đi khơi những năm, sáu ngày mới về?

-KHÔI, tôi đi lững thoi. Vì những đám mây cao mà đen kia bám chặt lấy da trời thì tối nay hay sáng mai, chẳng bảo tấp cũng gió lớn mưa to. Đi khơi chưa được đâu!

Hiền chưa kịp hỏi thêm câu nữa thì hai cái mảng đã ra xạ. Nàng đứng đó tới gần một giờ nhìn theo những cánh buồm nâu sẫm biến vào nơi chân trời nhấp nhô...

Chương 7 -

Cũng như mọi ngày, buổi trưa hôm nay rất oi nồng. Thỉnh thoảng mới có một cơn gió thoảng qua, nhưng là gió tây đem hơi nóng tới Làn không khí như yên lặng để lắng xuống những chất đặc nặng nề đè ép lên ngực ta làm cho bứt rứt khó thở. Ngoài kia biển vẫn réo Tiếng ồn ào rầm rộ khiến người ta tưởng tượng có luồng gió dữ gầm thét trong lá phi lao

Trên cái sập quang dầu kê ở đầu hiên, bà Hậu thiu thiu ngủ, mắt chập chờn lim dim, tay luôn luôn phẩy cái quạt giấy Ngoài sân bên chiếc lồng tre dưới tàn lá xanh của cây khế lấm tấm cài nhữngggg chùm hoa đỏ tía Hienn thêm thiếp nằm trong cái võng gai mắc vào hai thân cây long não ngọn cao vượt hẳn lên tầng không. Ánh nắng len qua kẽ lá chạy chập chới trên bộ quần áo lụa mỗi khi có hơi gió nhẹ lướt qua

-Ngủ đấy à?

Nghe câu hỏi, Hienn choàng thức giấc, mắt chớp bỡ ngỡ nhìn. Hồng cười:

-Trời ơi! Nóng thế này mà ngủ được! Đi chơi không?

Hienn cũng cười:

-Đi chơi càng nóng. Nhưng đi thì đi

Hienn mời bạn uống nước dừa rồi thản nhiên đứng tháo võng gấp lại Hồng hỏi:

-Tháo võng làm gì thế?

-Đem vào rừng.

Hồng hoảng hốt:

-Em không vào rừng đâu Năm ngoái xảy ra chuyện gì chị không nhớ à?

Hienn đầu đội nón lá, tay ôm võng yên lặng tiến bước đi ra cổng. Hồng nói thì nói vậy nhưng cũng lững thững theo sau Trong bằng hữu vẫn thường thế. Có hạng người rất nhu nhược đối với bạn hay nói trái lại, nhưng bao giờ cũng tự bắt buộc làm theo Nhất là khi người kia có tánh quả quyết và bướng bỉnh. Tới con đường giáp bãi cát, Hienn bỗng trở tay ra biển bảo Hồng:

-Kìa, hình như có một cái thuyền đánh cá đang vào bờ. Có lẽ thuyền anh Vọi đấy

Hồng nhìn theo:

-Không phải thuyền. Mảng đấy!

-Phải rồi! Mảng! Mảng anh Vọi!

Mãi lần này Hồng mới kịp để ý đến cái tên lạ lùng ấy, ngơ ngác nhìn bạn hỏi:

-Anh Vọi nào thế?

-À, chị chưa quan với anh Voi nhỉ? Ta xuống xem đi. Nếu phải anh Voi thì em sẽ giới thiệu chị với anh ấy nhé? Rồi chị sẽ biết, anh Voi đẹp lắm kia.

Cặp má Hồng hây hây đỏ. Thấy thế, Hiền càng cười to:

-Không trách được bọn họ cứ mắng nhau bển lên như con gái! Từ nay mà động nghe nói đến con trai hay đứng trước mặt đàn ông chị còn đỏ ửng cặp má lên thì em xin tặng ngay một quả đấm móc vẹo quai hàm để nhắc chị điều đó.

Hồng gượng cười nhưng trong lòng không được vui, miễn cưỡng theo bạn ra bãi biển. Chỉ trong khoảnh khắc, hai cánh buồm nâu vừa nhấp nhô ở ngoài xa đã cỡi ngọn sóng trắng vùn vụt phi vào gần bờ. Rồi người ta chưa kịp lưu ý tới, đôi đuồm đã hạ từ lúc nào, và cái mảng đã gổ trên mũi đá.

Hiền vội chạy lại reo mừng:

-Đúng rồi, đúng anh Voi rồi!

Voi vừa cúi xuống buông trùng ống quần vừa ngược mặt nhìn:

-Kia ! Cô...

Hiền vẫn cười, vui vẻ trách:

-Cô Hiền! Có thể mà mãi không nhớ!

Rồi nàng quay lại vẫy bạn đứng ở khoảng cát trắng khô:

-Lại đây Hồng! Đấy, chị coi Voi đẹp không?

Anh đánh cá nghe cô thiếu nữ khen mình đẹp vội ngồi xuống bới thúng cá vụn, nhặt những con ốc và những con bạch tuột nhỏ vớt đi. Còn Hồng trái lại, nàng không thẹn thùng nữa, chỉ rũ ra cười. Ban nãy nàng vẫn tưởng Voi là tên thực hay tên gọi đùa của một trang công tử ra nghỉ mát ở Sầm Sơn, chứ với một anh dân chài thật thà đàn độn kia, khi nào nàng còn phải giữ gìn e lệ?

Lung nửa sọt các thứ cá lớn, cá cỡ và một thúng đựng lộn xộn vừa cá vụn, vừa tôm cua, trai, mực, đó là kết quả của cuộc đi lộng.

Cá chưa kịp quẫy lên bãi, mấy người lái đã xuốn mảng xoắn xít mặc cả rồi trả tiền và trút cả sang thúng của mình gánh đi. Hiền thương hại, phàn nàn:

-Ngân ấy mà có một đồng bạc! Sao rẻ thế?

Hai người đánh cá thu xếp lưới và thúng sọt, dùng chèo gánh về nhà. Hiền và Hồng đi liền bên. Thấy Voi có chiều không vốn vã tiếp chuyện mình. Hiền nhắc ngay đến ảnh. Quả nhiên Voi hớn hờ:

-Thưa cô, ảnh của tôi xong rồi à?

-Xong rồi! Nhưng tôi để ở nhà. Chốc nữa anh lại tôi biểu vài cái!

-Thưa cô, ngay bây giờ có được không?

Hiền cười:

-Bây giờ không được vì hôm nay tôi không muốn tắm, mà về thì bà tôi bắt tôi đi tắm mát!

Vọi tỏ vẻ kinh ngạc:

- Bà Cậu vẫn đi với cô là bà cô đấy à? Thế mà còn trẻ nhỉ?

Hồng và Hiền cùng cười rú lên khiến Vọi xấu hổ cuống quýt rảo bước. Hồng giảng nghĩa:

-Anh lẩn thẩn lắm! Bà nghĩa là mẹ kia! Người ta thường gọi mẹ bằng bà như thế là thường chứ.

Từ đó Vọi lại im thin thít. Còn người bạn cùng nghề thì hai cô thiếu nữ có thể tưởng là câm vì chưa nghe thấy chàng nói một câu hay cười một tiếng. Bỗng Hiền thốt nghĩ đến những nỗi nguy hiểm ngoài khơi, ngập ngừng hỏi Vọi:

-Sáng hôm nay hai cái mảng cùng đi sao chỉ có một cái trở về?

-Cái kia về từ nãy rồi!

Hai người chài lưới đi rất mau hầu như chạy Hồng không sao theo kịp bèn dừng lại rồi cùng bạn rẽ vào rừng phi lao

Hiền tìm nơi cây mọc dày để mắc võng cho được rợp. Một bọn con gái kiếm củi khô nghe tiếng động ù té chạy tán loạn. Mãi sau, một người quầy lại trông thấy Hiền và Hồng mới hoàn hồn cười khanh khách gọi bạn:

-Không phải đâu!

Hiền chợt nghĩ đến những cái biển gỗ quét vôi trắng có chữ rừng cấm đóng vào thân cây phi lao suốt dọc bãi từ Sầm Sơn ngược lên cửa Sông Mã. Chỉ thoánh nhìn vẻ khiếp sợ hiện trên nét mặt cá cô gái quê và con em bọn thuyền chài, nàng cũng đoán biết được sự trừng phạt nặng nề của thầy đội kiểm lâm đối với bọn đi kiếm củi. Nàng ngỏ ý tưởng ấy với Hồng thì nàng ta cười đáp:

-Nhưng giá cứ để mặc họ thì chẳng bao lâu họ chặt hết rừng. Rồi vài chục năm sau ruộng nương vùng này sẽ biến thành toàn đồi cát.

Giữa lúc ấy, ai cất giọng hát lanh lảnh ngân nga. Hai người không nhận rõ được một tiếng, song chùng là một câu ví có nghĩa tinh ranh lắm. Và lời ca vừa dứt thì cả bọn cùng thét lên cười có vẻ khoái trá.

Hiền và Hồng còn đương đưa mắt thăm hỏi nhau cái cớ khiến họ cười như thế thì từ con đường hẻm xóm khuất một người vận quần áo nâu đi rạ

-Kìa, anh Vọi!

Người đánh cá toan đi thẳng nhưng Hiền gọi giật lại hỏi:

-Này anh Vọi! Các cô hái củi vừa hát bài gì thế?

Vọi hàm răng trên cắn lên môi dưới, cặp má tự nhiên đã đỏ càng đỏ thêm. Hiền đoán chắc rằng câu hát ví của cô kia có nghĩa trêu ghẹo, bèn cợt anh chàng đẹp trai nên anh ta mới bẽn lẽn xấu hổ đến thế. Hiền thương hại hỏi sang chuyện khác:

-Sao anh bảo anh ở mãi bên kia hòn Trống Mái mà hôm nay lại thấy anh về đây

Vội chau mày lẩm bẩm mắng tụi cắt cỏ đương ranh mãnh nhìn mình cười rồi quay lại trả lời Hiền:

-Thưa cô, hôm nay tôi đi nghề với cậu tôi Cậu tôi ở làng Lưu Trung ngay gần đây

Vừa nói chàng vừa giơ tay trở:

-Vậy bây giờ anh về nhà?

-Vâng, tôi về nhà... kéo mẹ tôi mong ngóng.

Thấy lần nào nói đến về nhà Vội cũng thêm vào câu kéo mẹ tôi mong ngóng Hiền phải bật cười, không nhịn được. Anh dân chài cuống quýt ngơ ngác nhìn:

-Thôi, chào hai cô. Tôi xin về.

Hiền chêm luôn:

-Kéo mẹ anh mong ngóng.

Vội thật thà, không hiểu đó là câu chế giễu nên cũng lập lại:

-Vâng, kéo mẹ tôi mong ngóng.

Một cô cắt cỏ ranh mãnh ghé vào tai Hiền thì thầm:

-Cô thử hỏi anh ấy có vợ chưa mà coi

Tò mò muốn biết sự hiệu nghiệm của câu bí mật ấy, Hiền làm theo lời:

-Anh Vội, anh đã có vợ chưa

Tức thì Vội cảm đầu rảo bước đi thẳng. Sau lưng chàngggg, bọn cắt cỏ, kiếm củi phá lên cười vang cả một góc rừng. Hiền đứng vịn vào vai Hồng ngồi đu đưa trên võng mỉm cười khế nói:

-Trong bọn gái quê này thế nào chẳng có vài cô chết mệt vì anh đánh cá đẹp trai

Hồng như không nghe rõ, ghé mắt nhìn qua rừng phi lao ra nơi biển xa:

-Về tắm nhé chị Hiền?

-Tắm làm gì? Lên hòn Trống Mái chơi có hơn không... Ồ, suýt nữa quên!

Hiền hoảng hốt chạy thật mau về phía Sầm Sơn. Một lát, nàng trở lại Vội lưng thưng theo sau Hiền cười bảo bạn:

-Tháo võng cắt đi về rồi cùng anh Vội lên Trống Mái

Nàng quay lại phía Vội nói tiếp:

-Về nhà tôi đưa ảnh cho

Vội nghe nói đến ảnh quên cả câu chuyện bực mình ban nãy, nhanh nhẹn tháo vớng bỏ vào cái nón rồi mang theo hai cô thiếu nữ, nét mặt thản nhiên như không thèm lưu ý đến tiếng cười ròn rã ở sau lưng...

Chương 8 -

Sầm Sơn 23 tháng 6 năm 193...

Chị Oanh,

Chị chờ em à? Thì ra em có viết thư hẹn với chị rằng em về mà em quên bản hẳn đi Xin lỗi chị nhé.

Vâng, quả có thế. Em vẫn dễ đổi ý kiến như khi còn đi học tuy ngày nay em đã già hơn thuở ấy những hai, ba tuổi. Vì thế, tuần trước em chỉ muốn về, bây giờ lại không muốn về nữa. Hay chị vào đây nghỉ mát chio vui

Thế nào chị cũng vào đây, vì Hồng ra Hà Nội sáng hôm qua thành thử ở trong này em trợ trợ, không bận. Rõ em giận chị Hồng quá đi mất thôi! Bảo thế nào cũng không chịu nghe! Không biết về làm gì với thế, làm em nhớ nó từ hôm qua đến giờ cứ ngơ ngẩn cả người chẳng khác gì nhớ tình nhân! Em nói thế không biết tình nhân nhớ nhau thế nào

May quá có anh Vội, không thì em buồn chết. À, em chưa nói chuyện anh Vội với chị lần nào nhỉ. Anh Vội không phải là một công tử hợ thời, cũng không phải một nhà văn-sĩ có tâm lý học hay triết lý học vắn vơ, nhất lại không phải là một thi sĩ đa sầu đa cảm, đa tình đa tứ. Anh Vội chỉ là một anh đánh cá rất thật thà, hiền lành.

Mấy hôm trước lúc Hồng còn ở trong này, anh ấy đưa chúng tôi đi xem đủ các nơi quanh vùng... Nào rừng thông, nào núi Đường Trèo... Anh ấy còn hứa đem chúng tôi ra khơi nhưng Hồng nhát quá không dám nhận lời cùng đi nên lại thôi

Em xin nhắc một lần nữa: thế nào chị cũng phải cố mà vào chơi. Em mong đấy

Bạn của chị,

HIỀN

Hiền cho thư vào phong bì, mỉm cười tự nhủ thầm:

-“Chị Oanh biết Vội là ai mà mình nói chuyện Vội với chị ấy!”.

Có một điều nàng không nghĩ đến là trong thư nàng không khoe tấm thân nở nang, vạm vỡ, cân đối của Vội như mọi khi nàng đã khoe với hết thấy mọi người. Có lẽ vì hai hôm trước đây, nhờ một sự tình cờ, nàng nhận ra rằng anh dân chài không phải chỉ có những vẻ đẹp về hình thể và tâm hồn anh không phải có những đặc tính thành thực, chất phác, ngây thơ.

Hôm ấy vào ba giờ chiều, ba người lên chơi hòn Trống Mái. Cùng đi với một người con trai đến nơi vắng vẻ, Hồng hơi ngỡ ngàng tuy biết Vội chỉ là một người quê mùa không đáng sợ. Nhưng vì quá nể Hiền, nàng không muốn trái ý bạn.

Trời nóng như thiêu như đốt. Lên hết cái dốc gần đường phố Cầu, Hồng phải ngồi lại nghỉ mệt dưới bóng một tảng đá lớn bên chùa Sầm Sơn. Nàng vừa cầm nón quạt vừa thở hổn hển. Hiền

mỉm cười đưa mắt nháy Vọi để thăm bảo cho chàng biết rằng cô bạn của mình yếu đuối quá. Vọi không hiểu nghĩa cử chỉ ấy mà chỉ bẽn lẽn đỏ mặt cúi đầu

Nhưng chàng lại vui vẻ ngay được vì chàng thấy Hiền và Hồng không chút giấu diếm lấy gương và phấn ra trang điểm để sửa lại nhan sắc bị mồ hôi làm hoen ố.

-Các cô đánh phấn làm gì! Ở đây có ai đâu

Câu nói rất hợp lý và rất ngộ nghĩnh khiến Hồng phải ngẫm nghĩ. Còn Hiền thì cười lớn bảo Vọi:

-Chẳng có anh là gì?

Vọi không hiểu, cũng cười theo Gần đấy, trong một khoảng đất bằng phẳng, dăm con bò thản nhiên đứng gặm cỏ non. Bọn trẻ mục đồng vào ẩn nấp trong chùa nghe tiếng cười chạy ồ cả ra tò mò nhìn. Hiền khó chịu, giục Hồng đứng dậy đi

Qua chùa, ba người xuống một cái dốc. Trời nóng bức nhưng Hiền vẫn luôn miệng hỏi chuyện Hồng dù bạn mình đã thở phào hơi tai và chỉ trả lời nhát gừng. Vọi thì đi rất mau, vượt hẳn lên trước. Chừng muốn tỏ cho anh đánh cá biết rằng mình cũng chẳng ươn hèn gì, Hiền rải bước đi kịp chàng và cách một quãng lại cùng chàng đứng chờ Hồng.

Trong khi ấy, hai người nói chuyện liên liên về hết các mọi thứ. Trông thấy ngọn núi, đóng đá, thung lũng nào Hiền cũng hỏi tên. Mà Vọi cũng thích giảng nghĩa Hình như khắp vùng này chứa đầy những kỷ niệm êm đềm về quá khứ của chàng nên chàng chỉ mong có người nhắc đến để nói, và nói thật nhiều

-Đây là khe nước, hễ mưa to thì nước tràn lên thành cái suối nhỏ. Ngày còn bé tôi vẫn ra đó thả thuyền chơi

-Thế núi này là núi gì?

-Đó là hòn Đá Lớn. Chắc cô chẳng trèo được vì cao và khó leo lắm.

Hiền mỉm cười hỏi:

-Anh đã leo lên ngọn lần nào chưa

-Đã nhiều lần rồi

-Vậy chốc nữa tôi cùn leo lên đến tận ngọn cho anh coi

Vọi kinh ngạc nhìn Hiền rồi chàng nở một nụ cười ngờ vực:

-Nó dốc mà nhọn, trông như cái vú con gái

Đến lượt Hiền kinh ngạc trở mắt nhìn Vọi Nàng không ngờ trước mặt cô thiếu nữ Vọi lại dám sỗ sàng như thế. Nhưng câu nói sỗ sàng đối với Hiền chỉ có nghĩa tự nhiên, thẳng thắn đối với khối óc người chất phác của một anh dân quê. Vì vậy, Vọi ngơ ngác không hiểu tại sao Hiền lại cười ngất réo bạn mà khoe rằng:

-Hồng ơi! Anh Vọi bảo hòn Đá Lớn kia giống cái vú con gái Chị trông có hết không?

Hồng xấu hổ không đáp. Vội nghiêm nhiên nói tiếp:

-Nhất lá đứng dưới đường nhìn lên lại càng giống lắm! Tất cả dãy núi này người ta đặt tên là núi Người Nằm hay núi Cô Con Gái. Hòn Gầu Cao là cái đầu Hòn Đá Lớn cùng hòn Buồm là hai cái vú. Đường trèo chạy thẳng xuống dưới kia là đồi và chân.

Hiền rũ ra cười và chờ cho Hồng theo kịp. Nàng bảo bạn:

-Chị đã thấy chưa Dãy núi này là người con gái trần truồng hay mặc may-ô nằm phơi mình dưới ánh mặt trời

Rồi nàng quay hỏi Vội:

-Thế xóm Sơn của anh ở vào chỗ nào người con gái

Anh chàng đánh cá không hiểu đó là câu nói cợt nên ngớ ngẩn đáp:

-Thưa cô, tôi cũng không rõ. Tôi chỉ biết xóm tôi ở chân núi Đầu Câu

-Đầu Câu Ồ, tên hay nhỉ!

Hồng chau mày, thì thầm trách bạn:

-Sao chị cứ đùa anh ấy mai thế? Người ta hiền lành, không nên chế nhạo người ta như thế!

Nhưng Vội vẫn thật thà giảng nghĩa:

-Vâng, núi Đầu Câu Người Tây thường gọi là núi Con Voi vì nó cũng hơi giống cái đầu voi thò xuống hút nước biển.

Hiền nghe lơ đãng vì đương mãi đăm đăm nhìn một người đàn bà lom kkhom từ trong túp lều tranh lụp sụp đi rạ Theo sau là một con chó mực xổ ra sữa dũ dội Bà lão đuổi chó rồi ngửa tay xin tiền.

Hồng chun mũi ghê tởm vì bà ta ăn mặc vừa lôi thôi, vừa bẩn thỉu Hiền cho cái lối xin tiền như thế là đê tiện quá, nhất là nàng lại thấy một người đàn bà khỏe mạnh ý chừng là con dâu bà lão đương ngồi thái khoai lang ở sân. Nàng nghĩ thầm:

-“Con cái kiếm ăn được sao lại để bà già tự hạ mình xin tiền khách qua đường?”

Nhưng Vội đã tiến lại gần chào hỏi:

-Bác ơi! Anh Đa đã đỡ chưa ạ?

Bà lão ngẩng nhìn:

-Anh Vội đấy à? Nhà nó vẫn thế đó anh ạ!

Hiền tò mò nhìn vào trong nhà. Ở gian bên, một người đập chiếu nằm rên trên một cái giường tre xiêu vẹo Dưới gầm giường là một đống khoai lang để ngổn ngảng. Cái giường ấy với cái phản thấp kê gian bên kia và cái ổ rơm ở gian giữa là tất cả đồ đạc trong nhà. Sự nghèo nàng làm cho Hiền rùng mình ghê sợ, không hiểu sao ở vào cảnh trơ trụi đến thế mà người ta sống nổi! Nàng thì thầm bảo Hồng:

-Trời ơi! Một mẹ già, hai vợ chồng với sáu, bảy đứa con lúc nhúc trong gian nhà chật hẹp hôi hám!

-Mà chị trông kìa! Những đứa con, đứa thì gầy, bụng thì ỏng, mắt thì toét!

Hiền ngắm Vội nói chuyện với con dâu bà lão và bảo bạn:

-Trẻ con vùng này coi yếu đuối cả mà sao những người đi đánh cá thì khỏe mạnh vạm vỡ thế?

Sau khi cho mỗi đứa bé một xu, Hiền và Hồng cầm đầu đi thẳng không dám quay cổ trở lại nhìn túp lều tranh tồi tàn nữa Vội theo sau bảo hai người:

-Anh Đa ốm đã năm, sáu hôm nay mà không đi nghề được. Túng thiếu, đói lắm! Sáng nay qua nhà thương tôi có xin cho anh ấy mấy viên thuốc sốt đấy nhưng coi bộ chẳng ăn thua gì!

Hiền hỏi:

-Lúc này anh đưa thuốc cho vợ người ốm phải không?

-Chính phải Vội lại tôi giúp chị ấy một hào

Hiền cảm động nhìn Hồng. Vội nói tiếp:

-Anh ấy túng bán lắm, nhà đất bán cả, phải lên ở nhờ nhà nước, trồng qua quýt, ít khoai, ít ngô lấy cái ăn.

-Nhưng anh ta cũng đi nghề mà?

-Đi nghề là khi nào người ta thuê. Hai cô tính, đi nghề phải có vốn sắm mủng. sắm lưới chừ. Vốn ấy nhiều thì hai, ba trăm bạc, mà ít ra thì cũng phải hai, ba chục bạc. Anh Đa đâu còn bao nhiêu tiền dư nên chỉ đi bắt ngao, câu cá nhì nhàng. Tôi thương anh ấy lắm. Một mẹ già với đàn con mà không có nghề thì đến chết đói mất! Vì thế tôi thường bảo anh ấy đi nghề với tôi; kiếm được nhiều thì tôi chia cho nhiều, kiếm được ít thì lấy ít vậy. Độ này anh ấy ốm không đi nghề được thì họa hoàn tôi cũng phải giúp anh ấy một vài hào, dăm ba xu

Hai cô thiếu nữ lấy làm kính phục tấm lòng thương người của Vội, đưa mắt nhìn nhau lẳng lẳng nhìn nhau cảm động...

Chương 9 -

Cũng như mọi buổi sáng, hôm nay Hiền ra bãi biển rất sớm... Ra biển để hóng gió mát và để có cảm tưởng rằng biển là của con nhà nghề, của những người đánh cá bắt ngao kiếm sống chứ không phải của bọn khuê các, công tử thừa tiền, thừa thời giờ ra đó chơi bời thỏa thích.

Thật vậy, vào giờ ấy trên bãi cát rộng chỉ thấy toàn dân chài vận quần áo nâu hay cởi trần đóng khố. Chỗ này mấy người ngồi sửa sang cái mảng hoặc buộc lại những nút lạt mục, hay đóng lại những cái chốt lỏng lẻo. Chỗ kia từng đám sáu, bảy người đứng đánh rút. Họ chia hai tốp cầm kéo hai đầu dây lưới. Vì lưới dài và nặng nên họ hết sức ngả người co mạnh mà vẫn không đi lùi được chút nào tuy hai bàn chân họ luôn luôn dẫm bành bạch như lính tập dậm chân tại chỗ.

Hiền đi thơ thẩn bên những cảnh tượng quá quen mắt vì sáng nào cũng nhìn thấy. Đã ba hôm nay nàng không thấy bóng Vội đâu nên nàng hơi băn khoăn, nhớ anh đánh cá và những câu chuyện rất ngớ ngẩn của anh tạ Ngẫu nhiên, nàng nhìn ra biển xa để tâm hồn phiêu phiêu lướt theo những cánh buồm nâu nhấp nhô gợn sóng. Và nàng nghĩ thầm:

-“Có lẽ Vội đi khơi!”.

Phải, những cuộc đi khơi đầy lạc thú. Vội thường kể cho nàng nghe. Nàng vẫn mơ ước đi liêu một chuyến xem sao... Đi để được ngắm những đêm trăng sao ngủ trên chiếc mảng bồng bênh... Để được ăn những bát cơm hẩm chan canh cà luộc với nước biển... Nhất là để được cùng bạn trai trẻ lực lưỡng vừa hát nghêu ngao vừa kéo lưới.

Xưa nay nàng vẫn hay nghĩ đến những sự khác thường, thích làm những việc mà người ta không làm được hay không dám làm. Chẳng thế, một lần trước mặt Hồng nàng đột nhiên hỏi Vội:

-Giá tôi lấy anh rồi chúng ta làm nhà ở bãi Lân này cùng nhau chuyên nghề chài lưới thì anh có bằng lòng không?

Cho là một câu bông đùa để trêu ghẹo anh nhà quê hiền lành, Hồng nằm bò ra cười. Còn Vội thì xấu hổ bẽn lễn cúi gằm mặt xuống.

Nhưng câu hỏi của Hiền quả là thành thật..., thành thật trong một thời gian ngắn ngủi. Ngồi trước biển rộng bao la sóng gập đầu mỏm đá thì đối với nghề đánh cá, các nghề khác không còn có nghĩa gì nữa. Rồi trong khối óc ham thể thao, ưa sự sống hoạt động, phiêu lưu vẽ ra những cảnh hùng vĩ của một cuộc đời hợp lý tưởng, cái lý tưởng viễn vông của ít bạn thanh niên hiện thời. Nàng mơ màng được chung sống với một chàng An Tiêm hay Lỗ Bình Sơn (Robinson Crusoe) ở nơi hoang đảo, tự kiếm lấy cái ăn, tự chế tạo lấy cái mặc và các khi giới để chống cự các loài thú dữ. Đưa mắt nhìn Vội lảm liệt uy nghi đứng bên, nàng như thấy lờ mờ hiện ra một tương lai sung sướng, đầy đủ cả hai phương diện tinh thần và vật chất.

Rồi một cảnh trái ngược đồng thời cùng hiện ra một cảnh nhỏ nhen, lụi xụi tưởng giả: chồng già đời mài đũa quần trên ghế các công sở... Nào bị người trên quở mắng... Nào phải tự hạ mình nịnh nọt kẻ nỡ kẻ kia... Trong khi ấy thì vợ vênh vang xe nhà, ô tô, ra vẻ bà lớn bà bé với những bộ cánh sặc sỡ lòe loẹt. Cho đến những nghề mà người ta gọi là tự do nào đã lấy gì làm

tự dỏ Người theo nghề buôn, nghề thầy lang, thầy kiện cũng phải chiều khách hàng, chiều người bệnh, phỉnh người sành tụng..., có khi phải xoay xở hết lối đủ vành.

Đến như các người theo nghề văn thơ thì lại càng khổ sở hơn nữa Ở ngoài cảnh sắc tốt tươi mà tự nhốt mình vào trong phòng để tưởng tượng vẽ ra những cảnh sắc ấy.., rồi tưởng tượng mãi, tưởng tượng cho tới khi đôi mắt cận thị phải mòn mỏi... Tắm thân xưa kia nở nang phải khô héo, tâm hồn xưa kia sáng suốt phải mờ tối đi Họ cảm cúi thêu lời ca tụng cái đẹp, cái tươi của vạn vật muôn năm không già, mà vạn vật thì không bao giờ cần đến họ ca tụng...

Hiền cảm thấy rõ ràng cả một đời nên thơ của kẻ sống trong vạn vật, sống với vạn vật. Mỗi cử chỉ của mình, mỗi câu nói của mình đều liên lạc nhịp nhàng với cỏ cây, với đất nước, với ánh sáng, với không khí bao bọc quanh mình. Một một hành vi của mình có một nghĩa, một triết lý sâu xa Cái hành vi không giả dối vì nó vừa cần phải có để nuôi sống tấm thân, vừa làm cho tấm thân nở nang khỏe mạnh, đẹp đẽ thêm ra

Hiền vừa đi vừa nghĩ đến buổi sáng ngồi nói chuyện với Hồng và Vội ở bãi Lăn. Những ý tưởng quá bạo tuy chỉ nung nấu ngấm ngấm trong tâm trí nàng mà chưa hề dám bày tỏ với bạn hay bất cứ ai, nhưng nàng vẫn suy đi xét lại mà nhận thấy rất hợp lý dù nhận thức có lẽ mờ.

-“Ừ, họ cứ nói, cứ bàn suông rằng không nên phân đẳng cấp. Vậy sao ta không thể là vợ anh Vội được? Anh Vội và ta đều không thuộc đẳng cấp nào cả vì đã không chia đẳng cấp thì còn làm gì có đẳng cấp. Hay lấy trí thức mà chia đẳng cấp? Nhưng nếu người chồng có trí thức không làm ta sung sướng bằng người chồng kém trí thức?”.

Hiền mơ mộng nhìn ra xa rồi nghĩ tiếp:

-“Khônng thể được! Ta yêu ai thì ta quyết lấy người ấy Ta quyết xin mẹ ta cho phép lấy bằng được người ấy, dù người ấy là một anh chàng đánh cá chất phác thơ ngây”.

Rồi nàng mỉm cười kết luận:

-“Nhưng bây giờ thì hình như ta chưa yêu ai, kể cả anh chàng đánh cá chất phác thơ ngây Vậy hãy xếp câu chuyện triết lý ấy vào một xó.”.

-Chị Hiền!

Hiền nghe có tiếng gọi quay lại Lưu đầu cải bóng, mặc áo lót hở tay, từ dưới dây phi lao chạy ra

-Anhh Lưu dậy sớm nhỉ?

-Ra sau chị mà còn bảo dậy sớm?

Hiền mỉm cười nhớ lại câu chuyện xảy ra mấy hôm trước. Hôm ấy Hiền cúi kính, thấy Lưu chột nhả thì sinh ghét tìm có để cự tuyệt cho hả lòng tức giận. Nhân Lưu gọi nàng là cô, nàng liền mai mỉa hỏi:

-“Vi lẽ gì tôi gọi anh là anh mà anh gọi tôi là cô? Anh coi tôi như em anh phải không?”.

Thì ra Lưu sợ hãi, vâng lời nàng mà kêu nàng là chị rồi Hiền sung sướng nghĩ thầm:

-“Đối với bọn họ, mình phải quả quyết đòi đứng ngang hàng thì tự nhiên được đứng ngang hàng ngay”.

Lưu tiến đến gần:

-Chị không tắm sớm?

-Không!

Hiền nhìn vào phía trong hỏi:

-Hôm nay sao anh đi một mình? Còn anh Miện đâu

-Miện về Hà-Nội rồi

-Ừ! Về Hà-Nội

-Vâng, về Hà-Nội hôm qua Anh ấy gửi lời chào chị.

-Xin cảm ơn. Thương hại anh lẻ loi nhỉ! Tưởng hai người không bao giờ chịu rời nhau ra đấy

-Anh em bạn trai dù thương nhau đến đâu cũng không quyến luyến nhau bằng bạn gái

Lưu cười rất tình rồi nói tiếp:

-Nhất là một người bạn trai và một người bạn gái, phải không chị?

Hiền nghĩ thầm:

-Anh này khác ca anh Vội Một đàn ông thì tinh quái bóng bẩy, một đàn ông thì thật thà ngay thơ.”.

Nghĩ đoạn nàng tìm cách trêu ghẹo Lưu:

-Tôi cũng chưa thí nghiệm anh ạ!

Lưu tủm tủm cười:

-Chả biết buổi nào sẽ có diễm phúc được chị thí nghiệm?

-Anh nói văn hoa lắm nhỉ? Chả bù với anh Vội thật là trái ngược hẳn!

Lưu vờ không hiểu:

-Anh Vội nào thế?

-Anh Vội rất đẹp trai tôi chụp ảnh bữa nọ ấy mà!

Mà như chợt nghĩ ra điều gì nên nói tiếp:

-Ừ phải, tôi thí nghiệm rồi đấy Anh Vội đi đâu bật tin từ ba hôm nay thế mà tôi vẫn không nhớ anh ấy Đấy anh coi, một người bạn trai và một người bạn gái có thể không quyến luyến nhau được.

Lưu cười ngất, cho đó là một câu bông đùa Nhưng Hiền nghiêm trang nói tiếp:

-Anh Vội tốt bụng lắm anh Lưu ạ. Hôm nọ anh ấy dám cho một người đồng nghiệp nghèo ốm những một hào!

Luu không tin hỏi:

-Ai bảo chị thế?

-Chính mắt tôi trông thấy ở mạn núi gần hòn Trống Mái

-Trước mặt chị hẳn giở ngón đạo đức giả ra đấy!

Hiền cười:

-Anh tưởng ai cũng giả dối được cả sao Một anh đánh cá có phải là một trang công tử khéo lòe gái đâu

Luu không chịu thua, mạnh bạo cãi:

-Nhưng chính giả dối ấy là sự lễ phép để phân biệt người trí thức với kẻ vô học. Một thằng mọi không bao giờ biết lấy lòng một mỹ nhân bằng một sự giả dối vô hại

Hai người vừa đi theo làn nước vừa nói chuyện, Bồng Hiền dăm dăm nhìn một bọn người kéo lưới và bảo Luu:

-Anh Trông, hình như có anh Vọi ở đằng kia

Rồi nàng chạy lại kêu:

-Ồ đúng rồi Anh Vọi!

Vọi không ngừng tay kéo lưới vừa giẫm chân theo nhịp với mọi người khác vừa chào:

-Thưa cô đi chơi

-Mấy hôm nay anh đi đâu biển biệc thế?

-Thưa cô, tôi đi khơi

Luu nói kháy, bảo Hiền:

-Kìa, anh Vọi gọi chị bằng cô sao chị để vậy

Hiền không đáp, thản nhiên hỏi Vọi:

-Đi những ba hôm liền? Chắc là đánh được nhiều cá?

-Vâng, cũng khá. Chúng tôi kéo được một mẻ cá thu, bán được nhiều tiền lắm.

Luu chêm một câu mai mỉa:

-Để dành tiền mà cưới vợ anh Vọi ạ.

Vọi đỏ mặt vì thấy anh em bạn nghề nhìn mình tùm tùm cười Không biết Vọi vẫn có tính nhút nhát bên lên khi người ta hỏi đến chuyện lấy vợ, Luu tưởng ngay rằng anh đánh cá có tình ý với Hiền. Trong lòng vừa căm tức vừa khinh bỉ, chàng giục Hiền lêm mồm đá ngổi chơi Nhưng nàng không nghe, nhất định giữ Luu đứng lại xem kéo lưới..

Chương 10 -

Bà Hậu và Hiền ngồi trên một cái mảng ngấm ánh trăng nhảy lộn với làn sóng biển. Hai người cùng yên lặng theo những ý tưởng riêng của mình. Bỗng bà Hậu bảo con:

-Mai về Hà-Nội thôi Hiền ạ.

-Vâng, tùy mẹ.

Bà Hậu còn nhớ hôm mới ra Sầm Sơn, Hiền chỉ nặng nạch đòi về... Nào kêu buồn, nào nóng không ngủ được, ôi thì đủ thứ!... Thế mà từ đó tới nay đã gần một tháng, không một lần Hiền nhắc đến chuyện về nữa Bà ghĩ thầm:

-“Hay nó...”

Bà thường thấy Lưu đến nhà bà luẩn quẩn quanh con gái bà. Cả một thời niên thiếu của bà hiện lại với những tiếng cười đùa rộn rã trong khoảnh khắc. Muốn dò ý con, bà hỏi:

-Lưu học trường Luật phải không con?

-Vâng.

-Nghe chừng là người hiền lành?

Hiền cười:

-Vâng, hiền lành lắm.

Rồi nàng đứng dậy cúi lom khom ghé nhòm trên mặt cát.

-Mày tìm cái gì thế?

-Thưa mẹ, con của

Dứt lời, nàng chạy đuổi Nhưng vụt một cái, con dã tràng đã lẩn trong lớp sóng đương cô vào bãi cát. Con ấy biến đi, con khác hiện ra tức khắc. Và Hiền vừa đuổi, vừa đi ngược mãi lên phía mồm đá.

Biết con vật chỉ cắm đầu chạy thẳng xuống nước, Hiền rón rén ra phía biển đứng ngấm rồi sẵn ngược lên làm nó cuống quít chui vào một cái lỗ để ẩn thân. Cái cảnh tượng hiện ra và biến đi trong chớp mắt của con của trên khoảng ánh trăng in làn cát khiến nàng ngỡ người tìm một sự so sánh. Nhiều khi nàng cảm thấy sự sung sướng chẳng biết từ đâu vụt hiện ra trong tâm hồn nàng rồi chỉ một phút sau đã bị một ý nghĩ buồn tẻ xóa mất ngay không còn để dấu vết chẳng khác nào bóng con của lướt qua ánh trăng.

Rồi từ hạnh phúc, Hiền nghĩ tới thời thơ ấu Mới ngày nào nàng còn bé dại mà nay đã 20 tuổi rồi Ngày tháng trôi mau chóng quá!

Có một nhóm ba người đang dạo mát. Khi đi ngang qua liền dừng lại tò mò nhìn nàng. Một

người cười hỏi:

-Chị Hiền tìm gì mà cúi lom khom thế kia

Nhận được tiếng của Lưu, Hiền đứng thẳng lên đáp:

-À, tôi ngắm những con cua Chúng nó chạy hay lắm!

Lưu trở vào Hiền:

-Kìa, đằng kia có một con.

Rồi chàng đuổi bắt nhưng không cúi xuống nên ánh trăng phản chiếu lên mặt làm cho chàng quáng lòa chẳng biết con vật chạy đằng nào nữa, chỉ biết đứng ngơ ngác tìm. Mọi người cười rộ lên.

Lưu rủ Hiền nhập bọn nhưng nàng từ chối, vịn có mỗi chân. Thật ra, nàng hẹn với Vội đêm nay lên bãi Sầm Sơn đánh rút nên đứng đó để chờ. Đã hơn tuần lễ nay, Vội không kéo cá ở bãi xóm Sơn. Chiều chiều, Vội chỉ đem phần lưới của mình đến kéo chung với cậu của chàng.

Đêm nào Hiền cũng ra xem, nhất lại gặp thời kỳ có trăng. Một lần đứng nói chuyện với Vội, nàng bỗng bật cười vì nghĩ đến cái cảnh hẹn hò của cặp tình nhân. Và nàng nói đùa:

-Sao độ này anh hay đánh cá ở đây thế?

Nàng chắc rằng câu hỏi sẽ làm cho Vội bẽn lẽn thẹn thùng. Nhưng trái với sự tiên đoán của nàng, Vội vẫn thản nhiên trả lời:

-Thưa cô, vì ở đây sẵn cá hơn. Với lại, vì tôi nể lời cậu tôi

Thì ra không phải vì nàng mà Vội đến bãi Sầm Sơn. Hiền lại bật cười tự nhủ thầm:

-“Vì mình thế nào được? Anh dân chài kia khi nào dám mơ tưởng đến mình! Và anh chàng đã hiểu tình yêu là cái quái gì!”.

Hiền đương nghĩ ngợi liên miên thì bà Hậu lại gần bảo về ngủ.

-Thưa mẹ, hãy cùng sớm. Ở đây hóng mát đã!

Bà Hậu vừa gặp Lưu nên ngờ rằng Hiền đứng đó chờ đợi chàng tạ Nhưng giữa lúc ấy, một người đánh cá đi đến. Hiền nhận ngay ra Vội nên vui mừng hỏi:

-Anh Vội đi đánh rút đấy phải không?

Vội lễ phép chào bà Hậu rồi nói cho Hiền biết rằng cậu của chàng cùng hai con và phường bạn đương thả lưới ở mạn dưới

-Nhưng sao anh lại không ở đây

-Tôi muốn dao mát một lát.

Câu trả lời của Vội đang làm cho Hiền nghĩ vẩn vơ đến nhiều chuyện thì Vội lại nói:

-Thưa bà, thưa cô. Bàn chân đặt lên cát ướt sáng loáng như bạc.

Sự nhận xét của chàng rất đúng và lại rất tinh tứ khiến Hiền phải kinh ngạc. Bà Hậu cúi xuống nhìn đáp:

-Ồ nhỉ!

Hiền cười:

-Thưa mẹ, anh Vội làm thơ đấy

Bà Hậu nói đùa:

-Vậ mai kéo được cá, thi-sĩ đem đến bán cho tôi nhé!

Vội thật thà đáp:

-Thưa bà, xin vâng.

Chương 11 -

Đêm hôm ấy khuya lắm Hiền mới ngủ được. Hai cảnh tượng của bãi biển trăng soi còn rõ ràng hiện ra trong trí nhớ nàng: bóng con cua chạy nhanh như bay biến vụt vào cõi mộng và nguyên cái thân thể của Vọi in lên nền trời xanh trong. Một cảnh bé nhỏ và một cảnh hùng tráng. Ngoài kia tiếng thủy triều đang lên như than thở không ngừng...

Tuy không ngủ được mấy, Hiền cũng dậy thật sớm ra biển. Dậy sớm đã thành một thói quen đối với nàng. Thấy Vọi đứng kéo lưới, nàng chạy lại hỏi:

-Anh làm việc luông từ tối hôm qua đến giờ?

Vọi cười:

-Thưa cô, không. Đêm qua thả lưới Sáng nay dậy kéo lưới

Đậy từ bao giờ?

-Từ sớm, lúc gà chưa gáy cơ.

Hiền yên lặng đứng nhìn. Trừ vài bọ chài lưới ra, bãi biển vắng ngắt không còn một ai ra tắm. Rồi Hiền đi đi lại lại, ngắm nghía những tấm thân đầy bắp thịt rắn chắc. Vọi không những cao hơn, nở nang hơn mà còn có vẻ sáng sủa thông minh nhất trong đám.

Vọi vừa làm việc vừa nhìn Hiền mỉm cười. Cô thiếu nữ dễ dãi tử tế Vọi đã quen lắm rồi. Gặp nàng, Vọi không bẽn lẽn xấu hổ như buổi đầu nữa.

-Đã sắp có cá chưa anh Vọi?

-Sắp có đấy cô ạ.

Hiền vừa nói vừa quay đi:

-Nếu có cá ngon đem đến bán cho tôi nhé!

Thấy có gió thổi đến, Hiền nhớ đến một trò chơi khi Hồng còn ở Sầm Sơn: chơi đấu xe cỏ kim. Nay chỉ có một mình nàng mà không có ai chơi chung, Hiền ra bể hai cành lá cỏ cho chạy thi rồi cũng như mọi lần vừa cười vừa chạy theo sau. Lúc gió thổi mạnh, cỏ lăn thật mau, loáng loáng ánh trăng xiên ngang, trông y hệt như con cua chạy dưới bóng trăng đêm hôm trước, rồi cũng như con cua, bị nước biển tràn lên cuốn lấy trôi đi..

Mất hai lá cỏ, Hiền bể hai cái khác tiếp tục chơi... Mãi lúc mặt trời lên cao, nàng mới trở về nhà ăn sáng.

Một lát sau, Vọi đến, tay xách hai con cá chim thật to. Thoáng thấy bóng chàng, Hiền mừng rỡ ra mở cổng hỏi:

-Anh đem cá bán cho tôi đấy à?

-Kéo lưới được hai con cá chim lớn, tôi đem biếu cô.

Hiền cảm động. Nàng vẫn nhận thấy rằng đa số người vùng Sầm Sơn ham lợi. Có khi nhờ họ việc cón con, họ cũng chìa tay xin tiền không chút ngưng ngập. Hiền cũng không trách gì họ, vì biết rằng họ nghèo lắm.

Một anh dân chài đem đến biếu hai con cá là chuyện nàng không thể tưởng tượng được, không bao giờ ngờ đến có sự việc lạ lùng đến như thế!

-Tôi trả tiền anh thôi, chứ anh kiếm ăn vất vả khó nhọc, tôi nhận không của anh làm gì? Như vậy coi sao được!

-Thưa cô, chả là bạ hôm nọ cô cho mấy viên thuốc sốt, em gái tôi uống khỏi ngay, mẹ tôi với tôi vẫn mong tìm được vật gì quý để tạ ơn. Nay có hai con cá tươi xin cô nhận cho chứ đừng từ chối mà buồn lòng tôi lắm!

Hiền bật cười:

-Ra anh đến ơn tôi đấy! Nhưng thuốc của tôi chỉ có hai xu một viên mà anh cho tôi hai con cá đáng những mấy hào. Làm ơn thế này thì tôi làm ơn đời..

Rồi nàng xách hai con cá vào trong nhà khoe với bà Hậu:

-Mẹ ạ, anh Vội biếu mẹ hai con cá chim đây này

Bà Hậu chau mày bảo con:

-Sao lại để cho anh ấy biếu không vậy con?

-Anh ấy tạ ơn thầy lang đấy chứ!

Bà Hậu chẳng hiểu Hiền nói gì, nhưng vì chiều con nên bà cũng cười cho con bằng lòng. Vội vui mừng, cúi chào ra về. Hiền nói cảm ơn rồi đưa Vội ra cổng. Nàng dặn:

-Chiều nay anh lại cho tôi thuê mảng nhé!

-Vâng. Tôi xin đến đây đón cô...

-Rồi anh chở tôi sang bãi Nít hay bãi Sơn cũng được. Ở đây đông người, tắm không thích. Nhân tiện tôi đến thăm cái Vòi, em anh.

-Cám ơn cô, em nó khỏi hẳn rồi, đã đi chợ phiên trước.

Dứt lời Vội đi thẳng, trong lòng sung sướng được bà Hậu và cô Hiền nhận cho hai con cá...

Chương 12 -

Hiền nằm trên võng mơ màng. Dưới cái vòm màu xanh chen tím, đôi bướm nhỏ cánh lam trong biếc nhịp nhàng bay lượn rất mau chung quanh những cành nna nặng trĩu quả sắc xanh um. Chung quanh, những chùm hoa khế rung rinh lấp lánh trong tia ánh nắng chiếu qua kẽ lá.

Hai con bướm đuổi nhau, gặp nhau rồi lại xa nhau... Lúc hiện ra, lúc biến đi, lúc một con vờ vẫn bay tìm bạn... Hai điểm hoạt động trong một cảnh hầu như hoàn toàn yên lặng, như thu lấy hết cả tâm trí của Hiền.

Giữa lúc ấy có tiến Vọi ở cổng. Hiền chạy ra vui vẻ vẫy chàng vào sân và thì thầm dặn chàng nói khẽ để bà Hậu, mẹ nàng ngủ.

-Cô chưa chuẩn bị đi tắm mảng?

-Mới ba giờ, còn nắng lắm, đi sao được!

Thì ra quen làm việc bất cứ vào giờ nào về mùa nào, Vọi không mấy khi tưởng đến rét nên đã đem mảng đến, chờ Hiền từ hai giờ trưa Hiền trở chõng bảo Vọi ngồi rồi đi thay áo tắm. Một lát sau nàng trở ra, khoác trùm cái áo bông dài Thấy Vọi đang nhìn theo đôi bướm, nàng nói:

-Ở Hà-Nội tôi chưa từng thấy có giống bướm đẹp như thế, màu cánh xanh lam như thế.

Vọi yên lặng ngẫm nghĩ, Hiền lại nói tiếp:

-Rõ chúng nó ngốc quá nhỉ? Đuổi bắt nhau hai ba giờ rồi đấy!

Vọi thật thà đáp:

-Thưa cô, đó là một con đực và một con cái

Hiền cười:

-Đã cố nhiên.

Rồi nàng táo bạo nhìn Vọi khiến chàng xấu hổ chết đi được! Vọi đứng dậy nói lảng:

-Thưa cô, đi thôi chứ!

-Còn sớm đi gì vội! Hãy ngồi chơi đã! Tôi có ăn thịt đâu mà anh sợ!

Vọi lại bẽn lễn ngồi xuống chõng, đăm đăm nhìn ra hàng giậu trồng toàn cây hoa tai lấm tẩm đầy bông đủ màu rực rỡ dưới ánh mặt trời chói lọi Bỗng Hiền khẽ vỗ vai chàng rồi giơ tay trở vào bốn cây da hổ thì thầm:

-Kia anh coi! Con thần lẩn đẹp quá!

Vọi ngơ ngác:

-Cô nói cái gì?

-Con thần lần kia kìa

Vọi trở mắt nhìn rồi cười bảo Hiền:

-À, con mồn mồn.

Hiền cũng cười:

-Anh gọi nó là con mồn mồn?

-Chính nó là con mồn mồn.

-Ừ, cái tên hay nhỉ! Ở Hà-Nội thì nó là con thần lần. Nhưng giống thần lần này đẹp hơn nhiều

Quả thật, con thần lần rất đẹp, vừa to, vừa cao, vừa óng ánh nhiều sắc. Trông nó như con tắc kè, nhưng da tắc kè xù xì và xám xịt như da cóc, còn loài thần lần ở Sầm Sơn da lưng màu nâu tía điểm những chấm xanh, chấm đỏ. Khi nó chống hai chân trước đứng rình mồi, cái đuôi và hai chân sau rất thấp ẩn trong cỏ rậm thì trông nó giống như một con chim sẻ với đôi cánh nâu cà cái bụng trắng. Nhất là lúc nhảy lon ton đuổi bắt bướm, nó lại càng giống hệt lắm.

Hiền rón rén lại gần con vật xinh xắn thì một con nữa nhỏ hơn màu nâu nhạt hơn chẳng biết từ đâu hiện ra lướt theo con kìa Hiền đứng nấp sau thân cây long não quay lại vẫy Vọi Nhưng Vọi bước mạnh quá khiến hai con vật thấy động chạy vọt chui vào lỗ. Vọi cười hỏi:

-Lần đầu cô trông thấy mồn mồn hay sao?

Hiền như không để ý đến câu nói của Vọi mà hỏi lại:

-Con nhỏ là con cái phải không?

-Vâng, chính thế! Con cái bao giờ cũng nhỏ, cũng xấu hơn con đực.

Hiền nhìn Vọi:

-Ở Sầm Sơn, giống đực gì cũng đẹp hơn giống cái, kể cả giống người nữa Con trrai đẹp quá, mà con gái thì coi ít ai ra hồn phải không anh Vọi

Vọi không đáp, đi thẳng ra cổng. Hiền cũng theo ra..

Chương 13 -

Quả thật còn sớm quá! Khi hai người tới biển chưa một ai ra tắm. Bãi cát vắng ngắt nằm dài dưới ánh nắng gay gắt của buổi trưa hè.

Vợi kéo mủng xuống biển rồi mời Hiền bước lên. Chàng đi dưới nước, ấn mủng ngược lên phía mỏm đá. Mỗi lần bị sóng đánh, nước lại bắn tung tóe lên mặt Vợi, Hiền thương hại bảo:

- Ướt hết cả áo anh rồi!

Vợi cười:

- Thưa cô, càng mát.

Hiền ngắm Vợi nghĩ thầm:

- “Thân thể kia mà mặc may- ô thì đẹp biết bao!”.

Nhìn Vợi, nàng ân cần hỏi:

- Anh không đội nón thế có nóng không? Hay tôi cho anh mượn cái nón của tôi? Để tôi trùm áo tắm lên đầu cũng được.

Vợi từ chối, nói rằng chịu nắng đã quen không sợ. Bỗng chàng dăm dăm ngắm nghĩ, bảo Hiền:

- Cô muốn ra xa không?

Hiền vui mừng đáp:

- Còn nói gì nữa!

- Vậy để tôi đi lấy buồm nhé!

- Lấy ở đâu?

Vợi vừa chạy vừa quay lại đáp:

- Ở trong lều của cậu tôi!

Một lát sau, Vợi vác đến một cánh buồm nâu cuộn lại và một cây trẹ. Không thấy Hiền đâu, chàng nhón nhác nhìn quanh, trong bụng lo lắng. Cái đầu đội mũ cao- su nhô lên làn sóng và loang loáng phản chiếu ánh mặt trời khiến Vợi biết rằng Hiền đang bơi. Bấy giờ chàng mới có dịp để ý đến cái nón của Hiền mà bên trong đựng chiếc áo khoác bông. Chàng liền mang các thứ xuống mủng rồi chở ra xa để đón.

Hiền leo lên mủng, lấy áo khoác choàng vào mình, vừa cười vừa thở rồi bảo Vợi chèo mạnh ra khơi.

- Cô có biết chèo không?

Hiền đáp:

- Tôi chưa chèo mảng bao giờ.

- Vậy cô giữ vững lái cho mũi quay ra phía ngoài để tôi dựng cột buồm nhé?

Khi cánh buồm đã giương, mảng lưới như bay là là trên mặt biển. Tiếng sóng vỗ vào những cây buong kêu lép lép. Bọt sóng trắng phau văng vào đằng mũi bắn vọt lên.

Mảng chạy rất mau, để một vạch dài phía sau lái như luống rãnh cày trong ruộng nước. Hiền đang tự phụ rằng mình cũng có chút công ngồi giữ lái thì Vọi bảo nàng:

- Cô cứ việc ngồi chơi Tôi vừa lái bằng buồm, vừa lái bằng chèo tiện hơn.

Hiền nhận ra rằng khi mái chèo đã ở trong tay Vọi thì mảng đi trái và ngược được chiều gió. Thấy nàng đứng dậy, Vọi kêu lớn:

- Cô ngồi xuống kéo ngã!

Hiền ngoan ngoãn làm theo vì nàng ngắm Vọi có vẻ hùng tráng, oai phong lẫm liệt như một ông tướng trên một chiến- hạm đang truy sát địch quân, mà nàng là một tên thủy- quân tầm thường, chỉ biết vâng lời

- Thưa cô, đi nữa không?

Hiền trở tay về phía trước mặt:

- Ra tới cù lao kia có được không?

- Ra sao được? Trông thế mà còn xa lắm đó! Từ đây đến núi Mê...

Hiền ngắt lời:

- Núi ấy là núi Mê?

- Vâng, núi Mê. Từ đây ra đó bằng từ đây ra tới Hà- Nội kia!

Hiền mỉm cười vì nàng nghe anh đánh cá nói vu vơ, chẳng biết Hà- Nội ở về phía nào và cách Sầm Sơn bao nhiêu dặm đường.

- Vậy để lại đây có được không?

- Thưa cô được chứ! Cô muốn để lại đây

Chàng liền hạn buồm và bỏ neọ Túc thì cái mảng liền đứng im. Hiền toan nhảy xuống nước nhưng lại tỏ vẻ sợ hãi nên hỏi Vọi:

- Ở đây có cá nhám không?

- Không. Cô hỏi làm gì vậy?

- Sợ nó ăn thịt.

Vọi cười phá lên:

- Không, cá nhám không ăn thịt người! Người ăn thịt nó thì có. Loài cá ăn thịt người to hơn, mà chúng tôi gọi là cá quịt, cá mập hay cá nhà táng.

- Vậy biển Sầm Sơn có cá quịt không?

- Không! Không bao giờ có. Nó ở tít mãi đằng xa kia

Nhung Hiền vẫn lo sợ, bơi ra một quãng gần rồi lại trở về mủng ngay Vọi khen:

- Cô bơi giỏi nhỉ!

- Anh có biết bơi không?

Vọi cười:

- Rõ cô hỏi! Con nhà chài lưới lại không biết bơi

- Vậy sao anh không bơi với tôi

Vọi bẽn lễn đáp:

- Thôi, mời cô tắm.

Mọi khi ra khơi mà cần phải bơi lặn để gỡ lưới thì bao giờ Vọi cũng chỉ đóng sài có một cái khố nâu nếu không cởi truồng. Chàng hiểu lẽ mờ ràng ở trước mặt một cô thiếu nữ, chàng không được phép khiếm lễ như thế.

- Anh không tắm? Thật đáng tiếc cho anh! Ở đây sóng yên, bơi thú lắm... Nhưng về thôi! Tôi vẫn nơm nớp sợ cá quịt của anh ăn thịt.

Thức thì hai người xúm nhau kéo neo lên. Rồi Vọi giương buồm cho mủng chạy vào bờ. Hiền ngồi ngắm phố Sầm Sơn ẩn lợ trong rừng phi lao trở tay bảo Vọi:

- Kia anh trông! Lũ người tắm biển như đàn kiến lí nhí bò trên bãi cát.

Trong khoảnh khắc, mủng đã vào tới bờ. Vọi hỏi:

- Cô về Sầm Sơn?

- Không, tôi đến khe Thờ.

- Nhưng ở khe Thờ nước trùm kín cả bãi cát rồi! Ở đó chỉ tắm buổi sáng được thôi

- Vậy đến bãi Sơn.

Chương 14 -

Khi Vội theo Hiền rời mảng bước lên bờ thì mặt trời đã ẩn trong làn mây tím sẫm rải ngang trên núi Đường Trèo, sau rặng núi phi lao Ánh bụi vàng lướt qua cành lá thưa như những tia nhọn xiên tua tủa và chênh chếch xuống bãi cát màu nâu sạm.

Lúc đó là giờ anh em phờngg bạn đi mảng ra khơi thả lưới Những cánh buồm phất phới gần xa như bướm bướm là là bay lượn từnggg đàn trên mặt nước. Vội chợt nhớ đến công việc của mình liền bảo Hiền:

- Cô lên mảng tôi đưa về để tôi còn đi nghề.

Hiền quay lại mỉm cười đáp:

- Không, hôm nay anh nghỉ đi nghề.

Vội xua tay kêu lên:

- Thưa cô, không được đâu! Không đi nghề thì lấy gì nuôi mẹ, nuôi em?

Giọng ngây thơ và câu nói văn vẻ như lời ca dao làm Hiền không nhịn được cười Nàng hỏi:

- Mỗi lần đi nghề anh kiếm được bao nhiêu

- Thưa cô, cũng tùy! Có khi hai, ba hào; cũng có khi một hai đồng không biết chừng.

- Vậy tôi trả công cho anh một đồng.

Vội ngớ ngẩn:

- Thưa cô, công gì cơ? Tiền thuê mảng thì mọi hôm cô vẫn trả hai hào! Như thế đã nhiều rồi!

- Nghĩa là tôi trả anh một đồng để anh coi như đi đánh cá và kiếm được số tiền ấy

Vội chau mày ngẫm nghĩ, lững thững theo cô thiếu nữ. Qua bãi cát, hai người đi vào một khu ruộng nhỏ rộng độ vài mẫu... Mạ mọc thưa, úa vàng, gầy yếu vì bị cát khô và nước mặn làm cho không tươi tốt lên được.

Ở một góc ruộng, ngay chân núi Đường Trèo, nhà Vội, một nếp nhà tre rọp lá gồi, ba gian hai chái, và một cái nhà ngang vừa thấp lụp sụp, vừa trống trải không cửa, không phen che đứng rụt rè bên cạnh mấy cây xoan khẳng kheo và những khóm chuối lá to bản màu xanh vàng. Chung quanh nhà và vườn, một cái giậu nửa đan thưa xiêu vẹo ngả nghiêng với sức nặng của dây bìm bìm dây hoa tím.

Vừa đến cổng, Hiền kinh hãi lùi lại vì một con chó trắng đang nằm trên nền nhà chạy xô ra sủa Vội lên tiếng, tức thì con vật lại gần chủ phe phẩy đuôi

- Không sợ, cô cứ đi

Trên một cái sào dài bắt đầu từ cổng đến nhà ngang treo rũ những sợi lưới trông như hết một cái màn thua Nhật- Bản che cửa sổ hay cửa buồng, Vội lấy tay gạt lưới ra một bên để Hiền qua cổng.

Trong sân, dưới cái giá gác buồm để ngổ ngang nào mỏ neo, nào dây thừng, nào tre nứa dùng làm nẹ và lạt buộc mảng.

Bên cạnh giá, có hai người phụ- nữ đang ngồi thái khoai bằng một cái bào lớn. Thấy có khách lạ vào nhà, họ ngừng tay trông ra cổng. Vội bước tới gần, lên tiếng:

- Mẹ ạ, cô Hiền đấy!

Vội vui mừng đứng dậy chấp tay chào:

- Lạy cô ạ.

Còn người mẹ thì chạy đi lấy chiếu mới trải lên giường mời Hiền ngồi

- Được, để mặc tôi Bà cứ tự nhiên làm việc.

Trở vào Vội, Hiền hỏi Vội:

- Cô này là em anh?

Bà Bật, mẹ Vội nhanh nhẩu đỡ lời:

- Thưa cô vâng, cháu Vội đấy Hôm nọ nhờ ơn cô cho mấy viên thuốc, nó uống khỏi bệnh liền. Tôi vẫn định cho cháu đến tạ ơn cô mà cháu nó khó bảo quá! Nay cô lại đến chơi..

Hiền nghĩ thầm:

- “Chắc anh Vội nói chuyện mình với mẹ và em nhiều lắm nên bà cụ vừa nghe tên mình đã hiểu ngay”.

Quả thật Hiền đã đoán đúng. Bà Bật nói liên tiếp không để cho Hiền có cơ hội lên tiếng.

- Cháu Vội vẫn khen cô tốt bụng tử tế chứ không như các cô khác khinh rẻ bọn đi nghề nghèo nàn. Thật là quý hóa quá! Thế nào rồi Trời Phật cũng phù hộ cho cô sau này lấy được chồng quan sang, giàu có, con cái đầy đàn.

Hiền phá lên cười, còn Vội thì chau mày và bẽn lễn nhìn mẹ như ngụ ý bảo im đi Nhưng bà Bật chỉ để ý đến lời nói của mình mà thôi

- Thuốc của cô hay quá nhỉ! Nếu cô có mang theo thì xin cô cho dăm viên nữa mà để dành.

Vội cười bảo mẹ:

- Cô Hiền mới đi tắm về, mang thuốc thì đựng vào đâu!

Lúc bấy giờ bà Bật mới để ý ngắm kỹ Hiền:

- Ô, cái áo bông của cô đẹp quá. Cô mua bao nhiêu tiền thế?

Hiền đáp:

- Tôi cũng không nhớ rõ lắm, nhưng độ hơn chục thôi

Cặp mắt bà Bật trợn lên, miệng thì há hốc:

- Trời ơi! Hơn chục bạc! Thế còn bộ áo tằm bao nhiêu nữa

- Bảy đồng.

- Thế thì tất cả đến thường đến hơn hai chục! Hơn hai chục, cái vốn đi nghề đấy

Trong bụng bà Bật tằm tắc khen:

- “Giàu! Giàu thật! Một bộ áo tằm bằng cả vốn đi nghề!

Và hai tiếng đi nghề lại khiến bà ta nhớ đến công việc của đứa con trai mình.

- Ô này! Vội! Sao mà không đi nghề?

Vội buồn rầu đưa mắt nhìn Hiền. Nàng hiểu ý bèn nói với bà Bật:

- Tôi thuê anh Vội đi chở mảng cho tôi đấy mà.

Nghe cô thiếu nữ nhà giàu nói tiếng thuê , người góa phụ nghĩ ngay đến tiền nhưng còn vờ vĩnh nói:

- Cô muốn đi chơi thì bảo cháu nó chở mảng chứ việc gì phải thuê .

- Ai lại thế! Mất một ngày công của anh ấy chứ phải chơi! Tôi phải trả tiền thuê sòng phẳng mới thấy yên tâm.

Vẻ mặt bà Bật như vẫn có gì lo lắng vì chẳng biết món tiền cô gái nhà giàu kia trả cho là bao nhiêu mà con mình phải bỏ phí cả một buổi đi nghề để đưa cô ta đi chơi. Chừng Vội cũng đoán được ý nghĩ của mẹ nên lại gần ghé ta thì thầm:

- Cô ấy hứa trả con một đồng bạc tiền công.

Bà Bật nghe nói không dần được kêu lên:

- Một đồng bạc!

Quay sang cô khách quý , bà ta ra vẻ sẵn đón thật kỹ lưỡng :

- Rước cô vào ngồi chơi tạm trên giường.

Nhưng Hiền thoáng hiểu và lấy làm khó chịu với cái lòng tử tế của bà Bật, mẹ Vội

- Thôi, tôi về thay quần áo không lạnh. Áo khoác của tôi ướt cả rồi!

Quay sang Vội, nành bảo”

- Anh đưa tôi về thôi

Trông theo bóng hai người đi ra cổng, Vội nhìn mẹ láu lỉnh mỉm cười..

Chương 15 -

Ra đến ngoài ruộng, Hiền bỗng đổi ý, muốn theo đường núi trở về nhà. Vội tuy khuyên nàng nên đi đường biển cho chóng kéo về trễ bà cậu chờ cơm. Nhưng chàng lấy làm sung sướng vì được ở bên cạnh nàng lâu thêm một chút. Nỗi sung sướng ấy căng một lần nào Vội nghĩ đến và tìm hiểu xem cỗi rễ từ đâu Chàng chỉ biết rằng hôm nào không gặp cô thiếu nữ có lòng tốt thì chàng buồn rầu chẳng còn thiết làm gì. Ngày ngày chàng đánh rút bên kia làn nước, mắt lơ đãng, tay chân rời rạc, tâm thần băng khuâng. Nhưng nếu cô Hiền chỉ đi qua một lượt và nhìn chàng khẽ gật một cái là đủ khiến chàng trở nên vui vẻ làm việc nhanh nhẹn.

Có một buổi trưa Vội đứng ủ rũ hàng giờ dưới bóng phi lao để chờ đợi Hễ gặp Hiền ra tắm là chàng mãn nguyện trở về nhà chẳng ao ước gì hơn nữa, và cũng chẳng cần biết rằng Hiền có trông thấy mình không.

Đó có lẽ không phải là ái tình, và Vội hình như chẳng hiểu ái tình là gì. Vả lại, anh chàng đánh cá nào dám mơ màng đến cô thiếu nữ giàu sang có bộ áo tẩm đáng giá bằng cả một cơ nghiệp dân chài! Nhưng đó là cảm tình. Vội cảm vì tấm lòng tử tế của Hiền. Chàng không bao giờ tưởng tượng một cô con gái cao quý lại dễ dãi, tự hạ mình đoái nghĩ đến đám dân nghèo như thế.

- Anh nghĩ gì thế anh Vội

Vội kinh ngạc giật mình, ngỡ là Hiền đoán biết được tư tưởng của mình.

- Thưa cô, không...

- Cái Vội, em anh trông mặt lạnh lợi lắm nhỉ?

- Thưa cô, nó láu lỉnh lắm kia đấy Mẹ tôi thấy cô tốt bụng thương kẻ nghèo nên cứ bảo tôi đưa nó đến hầu bà với cô.

Lúc này Hiền thất vọng về cử chỉ của bà Bật khi nghe con nói cho biết rằng nàng sắp trả công cho một đồng bạc. Giờ nghe Vội nói vậy, nàng cũng thất vọng không kém! Nàng vẫn yên chí rằng người nhà quê yêu cảnh nhà quê, yêu nghề của họ. Ai ngờ họ chỉ ao ước một cảnh khác. Nàng nghĩ thầm:

- “Đang theo một nghề tự do, tuy không giàu nhưng đủ ăn sao lại mong con mình được hầu hạ kẻ khác?”.

Nàng lại nghe Vội nói tiếp:

- Tôi bảo mẹ tôi rằng tôi còn kiếm đủ tiền nuôi được cả nhà thì can chi phải cho em đi ở? Nhưng mẹ tôi không yêu nó đâu, vì nó cứ ốm luôn nên chỉ muốn tống cổ nó đi thôi Tôi thì thương nó lắm. Cô tính, thầy tôi mất đi, chúng tôi chỉ có hai anh em.

Hiền cảm động, nhìn Vội khen thầm rồi nói:

- Anh nghĩ thế là phải Có một nghề trong tay vẫn được tự do sung sướng. Dù giàu hay nghèo

cũng vậy Đi ở làm gì?

Bấy giờ hai người đã trèo hết con đường dốc bên cái miếu con. Hiền đứng lại nhìn xuống xóm Sơn ẩn khuất trong những bụi tre, khóm chuối Đàng xa sau rặng phi lao, trăng mười bốn lấp ló trong đám lá thưa chiếu xuống mặt biển lăn tăn gợn sóng.

Hiền nhìn Vội bằng cặp mắt mơ mộng, nói:

- Anh chọn đúng chỗ. Ở đây phong cảnh đẹp lắm!

Vội đã bắt đầu mạnh dạn, đã dám bàn với cô thiếu nữ tên Hiền này những vấn đề ngoài chuyện làm ăn.

- Thưa cô, có gì mà cô khen đẹp?

Hiền mỉm cười:

- Anh không thấy đẹp? Có lẽ vì anh nhìn mãi nhàm mắt rồi! Tôi tưởng những đêm trăng tròn khi ăn cơm chiều xong lên ngồi đây nói chuyện thì còn gì thú bằng? Tiếng sóng rạt rào không ngớt làm cho lời mình nói có ý nghĩa thâm kín... Những ngọn phi lao nghiêng theo chiều gió như khúc khích cười cố lảng tai nghe Đàng xa, làn nước trắng xóa dưới ánh trăng vàng như nụ cười bất tụyệt của một giai nhân...

Hiền bỗng ngừng lại phá lên cười Quang cảnh êm đềm làm cho nàng thoát ra những lời văn quá lãng mạn ở trước mặt một anh dân chài chất phác. Nàng lại ậm ừ hỏi:

- Anh có hay ngồi đây ngắm trăng lên không?

- Thưa cô, có. Nhưng đó là ngày còn bé thôi chứ bây giờ tôi chả lúc nào rồi! Đêm có trăng là nhữn đêm phải làm việc nhiều! Kia cô coi! Mảng đi thả lưới đầy như lá trẹ Đàng lẽ ra phải ngồi trên mảng rồi!

- Vậy ra tôi làm anh mất một buổi đi nghề! Anh có tiếc không?

Vội không đáp, vợ vẫn nhìn theo những cánh buồm nâu ngoài biển. Thật ra, không những Vội không tiếc mà còn ao ước thỉnh thoảng được nói chuyện với Hiền ở nơi vắng vẻ như hôm nay Nghe những lời dịu dàng thanh tú của nàng, Vội có những cảm giác mới lạ. Đó là sự sung sướng bỗng bột trong lòng làm máu nóng đưa lên mặt nóng bừng hai má.

Sự yên lặng có sức huyền bí làm cho Hiền rùng mình:

- Thôi, đi về kẻo trễ anh Vội ạ.

Nhưng khi đến hòn Trống Mái, Hiền không thể không leo lên được. Nàng đứng thẩn người, hai tay cầm dang hai đầu vạt áo khoác cho gió thổi bay phất đập vào tảng đá rêu mờ xanh. Theo cái ngách trống hổng ở giữa hai sườn đá, luồng gió đều và mạnh. Hiền thở khoan khoái và cảm thấy các thớ thịt như đang hô hấp, sinh sôi nảy nở thêm rạ

Thấy Vội lững thững đi đi lại lại dưới đồi, Hiền vội gọi:

- Anh Vội!

- Chuyện gì, thưa cô?

- Lên đây chứ!

Vội ngược mắt nhìn Hiền, dáng ngần ngừ:

- Nhưng cô về thôi... kẻo tối

- Đã có trăng! Thì anh cứ lên đây một tí đã nào

Vội cười vợ vắn:

- Vâng, thì lên.

Mặt trời đã lặn hẳn. Phía tây, đám mây tím mỗi lúc một trở nên xanh đen. Phía đông, trăng mọc đã cao Bóng hai người song song nằm dài trên bệ đá. Hiền ngắm nghía hàng lỗ nhỏ ở dưới gầm tảng đá bảo Vội:

- Nước chảy đá mòn, thật đúng. Anh trông những giọt nước mưa khoét đá trũng xuống thành một hàng lỗ.

Vội cười:

- Thưa cô, không phải nước mưa khoét đâu, chính tôi đục nó, đục để đánh ô. Cô coi, hai mươi lỗ đều đặn là hai mươi cửa

- À, ra thế. Ừ mà cũng có lý, nếu nước mưa đục thì sao chỗ khác không có nhỉ?

- Vâng, chính thế. Giá còn sớm thì tôi dạy cô đánh ô. Nhưng tối mất rồi, cô về thôi

- Anh sợ mả

Vội yên lặng, quay nhìn vào vách đá. Thực ra, Vội chỉ sợ Hiền, sợ đến nỗi không bao giờ dám trái ý nàng.

- Thưa cô, người ta cứ vẽ thế kia để làm gì?

Vừa nói Vội vừa trở tảng đá đầy những tên viết tắt hay viết đủ chữ, hoặc bằng sơn trắng, sơn xanh, hoặc dùng thỏi sắt nhọn đục sâu vào đá. Hiền nhoẻn hàm răng trắng đáp lại:

- Đó là người ta ký tên để giữ kỷ niệm. Một cặp tình nhân chẳng hạn đến đây chơi rồi khắc tên vào đó, ý mong muốn cho ái tình của hai người lâu bền với vạn vật.

Mỗi khi Hiền nói giọng văn hoa quá thì nàng lại không nhịn được cười vì nàng chột hiểu và nghĩ thầm:

- “Ai lại đi nói những câu ấy với anh Vội”.

Chương 16 -

Hiền và Vội vừa ở hòn Trống Mái bước xuống thì đằng trước mặt có người đi tới, đi rất mau, hầu như chạy Quen nhìn xa, Vội trông thấy trước liền bảo Hiền:

- Thưa cô, hình như ông gì... vẫn đi với cô.

- Ông gì?

Hiền dừng lại, mắt lim dim cố nhận xem ai

- Á! Phải rồi! Anh Lưu!

- Vâng, ông Lưu

Vội vẫn nhớ tên ông bạn của Hiền nhưng vì không ưa cái tính kiêu hãnh của Lưu nên không muốn đọc tên ra. Những lần thấy Lưu đi bên cạnh Hiền buông câu bông đùa lơ lả, Vội không tránh khỏi chau mày. Nhưng vốn ốm sẵn mặc cảm của thân phận kém hèn nên hễ Lưu hỏi chuyện thì bao giờ chàng cũng ôn tồn lễ phép đáp lại. Biết Lưu sinh trưởng ở nơi quyền quý, chàng vẫn không vì Lưu mà ghét lây tất cả những người giàu sang, nhất là trong đám giàu sang ấy lại có cô Hiền, người mà chàng cho là đáng quý, đáng trọng hơn bất cứ ai ở trên đời.

Trong khi Vội suy nghĩ lẩn thẩn thì Lưu đã tiến đến gần. Chẳng kịp chào hỏi Hiền một câu, chàng ta đã cau có, vừa thở vừa gắt như trách mắng:

- Bà đang tìm cô. Cô đi đâu mà gần tối chưa về?

Hiền cười khinh khỉnh:

- Ô hay! Anh làm như là anh ruột tôi không bằng!

Lưu cười gượng:

- Xin lỗi chị. Bà sốt ruột vì đi khắp cả bãi biển không thấy chị đâu nên bảo tôi tìm hộ. Tôi nói có lẽ chị đi chơi mắng thì bà càng sợ hãi. Nhưng về sau, tôi đoán chắc chị lên hòn Trống Mái thì... quả nhiên!

Lưu quay lại, tức tối nhìn Vội trừng trừng như muốn tặng cho anh chàng đánh cá mấy cái tát. Vội bẽn lẽn cúi mặt. Cử chỉ ấy càng làm cho Lưu thêm ngờ vực rằng chàng ta thâm yêu Hiền. Lưu cố trầm tĩnh, nhưng cặp mắt ướt và đỏ ngầu của chàng như ném những tia lửa vào Hiền và Vội:

- Chị táo bạo quá! Liều lĩnh quá!

- Ô hay! Có gì là táo bạo và liều lĩnh? Tắm xong đi dạo mát một lúc mà anh bảo là táo bạo và liều lĩnh thì anh quả thật là lạ lùng!

Hiền không chút bối rối, sung sướng đứng ngắm nghía, so sánh hai người. Một người nét mặt rất là vô tư, không có một ý nghĩ xa xôi gì. Còn một người thì nóng nảy, mong đạt được mục đích

của mình, tức tối ghen tuông. Nàng mỉm cười nói một mình:

- Sóng biển và bãi cát!
- Chị bảo gì thế?
- Không! Đi về thôi!

Vội hiểu rằng mình là thừa liền chấp tay chào, miệng nói lí nhí chẳng ra câu Hiền gọi giật lại:

- Không, anh phải đưa tôi về chứ!
- Thừa đã có ông...
- Ông Lưu à? Ông Lưu khi nào lại thêm đưa tôi? Tôi thuê anh kia mà!

Lưu lãnh đạm, thọc hai tay vào túi quần, bĩu môi khinh bỉ nhìn trời. Rồi chùng xuống cho anh dân chài một bài học hay để dọa nạt anh tạ Lưu thông thả bảo Hiền:

- Hôm qua ở bãi biển xảy ra một chuyện buồn cười lắm, chị có biết không?

Hiền uể oải đáp:

- Không.
- Một anh đánh cá chả biết đùa bỡn gì một người vú em bị bà chủ người Pháp bảo chồng bà choảng cho một trận nên thân.

Hiền hỏi:

- Lúc bấy giờ anh có đấy?
- Có.
- Vậy thì anh chẳng hảo hán một tí nào!
- Chị bảo tôi làm gì được?
- Không làm gì được? Chẳng lẽ anh không biết can ngăn, để họ bức hiếp kẻ yếu hay sao?

Lưu cười:

- Nào người ta có yếu? Với lại cũng đáng kiếp! Ai bảo chơi trò!

Hiền nhìn Lưu nói bằng một giọng khinh khỉnh:

- Đùa bỡn một cô vú đầm mà anh bảo là chơi trò? Thật anh chẳng biết tự trọng! Đúng là đầu óc nô lệ!

Lưu hiểu rằng câu chuyện đã đi hơi xa nên vờ cười đánh trống lảng. Vội một lần nữa lại tỏ ý từ tạ ra về.

- Không! Anh phải đến nhà tôi để tôi lấy tiền trả anh.
- Mai cô cho cũng được.

- Không! Tôi không ung thế! Anh phải đưa tôi về đến tận nhà.

Thật ra Hiền sợ phải đi một mình với Lưu trên con đường hẻo lánh. Nàng tuy có tính hay đùa nghịch táo bạo nhưng chẳng khi nào quên việc đề cao cảnh giác. Nhưng rồi nàng lại chợt nghĩ:

- “Sao đối với Vội ta không nghĩ đến chuyện giữ gìn như đối với Lưu hay hạ người như Lưu”.

Lưu yên lặng đi bên cạnh Hiền. Chàng đã định bụng không nói một câu, nhưng thấy Hiền luôn luôn hỏi anh đánh cá những điều mà chỉ hai người hiểu với nhau thì chàng lại mất hết cả bình tĩnh. Lưu bất chợt cố ý hỏi Vội để phá ngang câu chuyện của hai người:

- À, anh Vội! Cái người bị tù năm ngoái đã được tha chưa

- Người nào thế, thưa ông Lưu

- Một người đánh cá trêu ghẹo... một người dâm.

Lưu tưởng thế là đã làm mất thể diện Vội ở trước mặt Hiền à ngờ Hiền lại hồn nhiên phá lên cười:

- Chưa biết ai trêu ghẹo ai! Tôi chẳng tin rằng một anh đánh cá lại có thể đi trêu ghẹo một người đàn bà Âu Châu.

Vội cũng cười vì không hiểu được ý định thâm hiểm độc địa của Lưu..

Chương 17 -

Hiền vừa thì thầm hát, vừa sửa sang những bông hoa hồng, hoa tử vi trong các bình thủy tinh màu ám khói. Nàng quay lại hỏi mẹ:

- Mẹ ngắm xem có đẹp không?

- Đẹp lắm!

Bà Hậu âu yếm đăm đăm nhìn con mỉm cười như cố tìm hiểu ý nghĩ của một cô thiếu nữ đến thì .

Buổi sáng, Hiền đã ngỏ lời xin phép mời các bạn đến dự tiệc trà vào lúc năm giờ và nghe nàng kéo violon (vĩ- cầm). Bà Hậu bằng lòng ngay. Bà cho rằng con gái thời nay cần phải quảng giao để kén chọn lấy người chồng xứng đáng. Thấy con gái đã 20 mà chưa ưng một ai, bà cũng hơi sốt ruột, lo lắng. Vì thế, ở Hà- Nội bà thường vẫn thường hay mở tiệc thết bạn bè của con, cả trai lẫn gái. Trong số đến dự tiệc cố nhiên ó đầy đủ sinh- viên các trường Luật- Khoa, trường Y- Khoa..., những người năng lui tới với mẹ con bà. Những buổi tiệc ấy có khi trở thành những cuộc hội họp nói về văn- chương, khoa học trong một phòng khách thính. Ai nấy thi nhau tỏ tài để làm rung động những cặp mắt đen và những quả tim vàng.

- Con đã gửi thiệp mời rồi đấy chứ?

- Thưa mẹ, rồi ạ.

- Con mời những ai?

- Thưa mẹ, con mời hết thầy những người thường đến nhà mình. Tất cả độ chừng chín, mười người thôi.

- Có Lưu, Thiện, Thanh chứ?

Hiền mỉm cười tinh ranh:

- Lẽ cố nhiên phải có Lưu, Thiện, Thanh.

Rồi nhận thấy mình có vẻ hơi hỗn xược với mẹ, Hiền bèn nói chữa:

- Thưa mẹ, ở Sầm Sơn này chẳng mời các anh ấy thì còn mời ai? Có bao nhiêu người mời được, con đều mời cả. Thế là hay hơn hết, mẹ nhỉ?

Lúc ấy có tiếng chuông ở cổng. Hiền bèn chạy ra.

- Anh Lưu! Chào anh! Anh vẫn được mạnh?

- Cảm ơn chị. Còn chị, ngọc thể vẫn được an khang chứ?

Hiền cười đáp:

- Cảm ơn anh. Ngọc thể tôi vẫn được như thường.

Lưu vào phòng khách chào bà Hậu Bà ta vui vẻ bảo chàng:

- Ông Lưu đến trước nhất, chắc hôm nay may mắn lắm.

Lưu cũng cười:

- Thưa cụ, thánh nhân đã dạy: ăn cỗ đi trước, lội nước đi sau!

Hiền nghe nói lắm bảm:

- Nhặt!

Lưu đoán nghe được lời bình phẩm của Hiền, cười bảo nàng:

- Vâng, kẻ cũng hơi nhặt.

Rồi chàng ngồi yên lặng ngắm bình hoa đặt trên cái bàn thấp phủ khăn ren. Thấy Lưu nét mặt có vẻ hơi giận, bà Hậu khéo léo tìm cách gợi chuyện để có dịp tán tụng chàng; nào hỏi đến việc học, đến các kỳ thi rồi lần la đến nhà cửa, gia đình cha mẹ, anh em chàng. Lưu tập tễnh mừng thầm vì chàng biết rằng khi nào các bà mẹ có con gái kén chồng mà nói với mình những câu chuyện thân mật như thế là tất có ý chọn mình vào chỗ đồng sàng. Vì thế, chàng giở hết tài ngôn luận ra khoe khoang một cách kín đáo nhún nhường:

- Thưa cụ, con học đã có gì. Được đỗ đầu kỳ thi lên lớp cũng là may

Bà Hậu toan nâng câu khiêm tốn của Lưu lên thì Hiền đã đỡ lời:

- Thưa mẹ, anh Lưu nói thật đấy

Thấy mẹ lườm có ý thâm trách cái tính ngỗ nghịch vô lễ của mình, Hiền nói chừa:

- Vì so với các luật- sư, tiến- sĩ, thạc- sĩ thì học lực của anh Lưu kẻ cũng chưa có gì thật. Nhưng người ta sao thì rồi mình cũng thế phải không, thưa anh!

Biết rằng một làn không khí lạnh lẽo đang phảng phất trong phòng, Hiền tươi cười đánh trống lảng vì cũng như các cô thiếu nữ có học, nàng rất tài về khoa nói chuyện.

- Anh Lưu ạ, thạc- sĩ nghĩa là cái quái gì nhỉ!

- Vâng, tôi cũng tưởng vậy. Sao không dùng chữ giáo- sư chuyên môn có giản dị hơn không?

Chương 18 -

Nửa giờ sau khách đến đông đủ. Bà Hậu vội có người mời đi đánh tổ tôm nên đã ra đi, để lại trong phòng một bọn thanh niên nam nữ. Chẳng qua bà Hậu muốn cho họ được tự do nói chuyện chứ không phải giữ kẻ vì có một phụ- huynh lớn tuổi

Đồng hồ treo điểm 5 giờ 15. Ai nấy đưa mắt nhìn quanh một vòng như để thăm bảo nhau rằng đã đông đủ mà sao chưa có ai bung nước, bung bánh ngọt ọ Chùng chủ nhân cũng hiểu ý nghĩ của cái nhìn yên lặng ấy nên tươi cười nói:

- Mong các anh các chị tha cho sự chậm trễ và xin làm ơn du dí cho 10 phút nữa vì còn thiếu một anh.

Mọi người lại nhao lên:

- Thiếu ai thế chị?

- Một nhà thi- sĩ, một nhà ẩn- sĩ.

Một cô bạn của Hiền tên Phụng lên giọng khôi hài:

- Vị chi là hai nhà .

- Không, nghĩa là thi- sĩ kiêm ẩn- sĩ.

Thanh vẫn có thơ đăng trên các báo, muốn khoe, tỏ cho mọi người biết rằng mình là thi sĩ:

- Thưa cô, không phải thi- sĩ nào cũng là ẩn- sĩ.

Hiền mỉm một nụ cười thông minh :

- Thưa anh, tôi có dám nói anh đâu, vì tôi biết anh là một thi- sĩ của các cô thiếu nữ; một nhà thi sĩ của thế tục, một phù hoa thi sĩ; nghĩa là un poète mondain . Còn nhà thi sĩ của tôi tầm thường, bình dị hơn.

Nghe Hiền nói, ai nấy đều phá lên cười:

- Sao mà chị Hiền lắm chữ thế?

Giữa lúc ấy, một người nhà quê đi chân không, đầu chụp cái khăn lượt cũ, mình mặc chiếc áo lương dài rụt rề tiến vào phòng, ngơ ngác sợ hãi nhìn quanh. Hiền đang đứng rót trà nên không trông thấy, chỉ nghe tiếng Thanh nói:

- Bác kia hỏi gì?

Quay lại nhìn thấy Vội, nàng reo lên:

- Kia anh Vội! Sao hôm nay anh nho nhã thế?

Vội bẽn lẽn cười gượng:

- Thưa cô bảo tôi đến có việc gì thế ạ?

- Chả có việc gì cả. Chỉ là mời anh đến xơi chén nước, nghe âm nhạc và sau hết bàn luận về văn thơ.

Sự lãnh đạm thối qua tâm hồn làm cho đám thanh-niên đang vui vẻ nô đùa bỗng trở nên ủ rũ buồn rầu, ngồi yên lặng trước những chén nước trà mạn khói ngát hương sen.

- Kia, mời anh Vội ngồi chơi

- Thưa cô, tôi không dám.

- Không dám cái gì? Ở đây toàn là anh em, chị em thân đấy mà!

Vừa nói, Hiền vừa đặt hai tay lên vai Vội ấn chàng ngồi xuống ghế. Tự dưng không ai bảo ai, cử tọa đồng thanh phá lên cười vang phòng. Hình như có luồng điện huyền bí chạy chuyển đạt một ý định từ khối óc nọ sang khối óc kia Chủ nhân nghiêm trang mời mọi người uống nước, nhưng ai nấy vẫn cười lớn, thành thử chính nàng cũng phải cười theo nốt.

Dịp cười dài có lẽ đã đuổi được sự lãnh đạm. Những câu chuyện vui vẻ đã trở lại trong gian phòng sáng sủa Nhưng Vội vẫn bẽn lẽn ngồi cúi mặt nhìn hai bàn chân lấm. Rồi khi thấy mọi người vừa cười vừa nói tiếng Pháp với nhau, chàng cho rằng người ta chế nhạo mình liền đứng xin về.

- Ấy, mời thi sĩ hãy ngồi chơi xơi nước đã.

Vội trân trân nhìn thẳng vào mặt Lưu không đáp. Hiền biết chàng cảm tức lắm liền đến gần thì thầm một câu khiến chàng ngoan ngoãn ngồi xuống. Lưu nói tiếng Pháp bảo mọi người:

- Con khỉ đột thuần thực của cô Hiền.

Hiền cũng dùng tiếng Pháp cãi lại:

- Con khỉ đột của tôi khỏe, đẹp hơn tất cả các anh!

- Nếu bàn về cái đẹp hình thức thì vô tận. Con chó bông của cô Thi còn đẹp hơn các cô thiếu nữ diễm lệ nhiều!

Biết rằng câu chuyện đã đi ra ngoài giới-hạn của văn-chương nhã nhặn, Hiền nhớ ngay đến địa vị của mình liền tươi cười bảo Lưu:

- Vâng, anh nói đúng. Tìm cái đẹp về hình-thức thì biết nói sao cho hết! Nhưng thôi, xin mời các anh các chị nghĩ đến đĩa bánh ngọt nó đang ngập dài chờ mọi người chiếu cố.

- Xin vâng.

Thanh vừa nhai bánh vừa nói:

- Anh... anh gì?

- Anh Vội

- Anh Vội ăn đi chứ! Sao lại ngồi thừ người ra thế?

- Chùng thi- sĩ làm thơ.

Tiếng cười lại vang lên. Lần thứ hai Vội lại đứng dậy xin về. Hiền chau mày đưa mắt ra hiệu bảo ngồi xuống rồi bung một chén nước đưa cho chàng.

- Anh uống chén nước xong ngồi nghe tôi kéo violon, kéo nhị tây nhé!

Mọi người ai nấy liền reo mừng:

- Phải đấy, chị Hiền kéo nhị tây!

Hiền không để nài đến hai lần, cầm đàn dạo qua mấy tiết rồi kéo luôn một bài theo điệu Tango: “Un Jour Loin de Toi”. (#1)

Một tràng vỗ tay trỗi lên trong khi Vội nhón nhác trở mắt nhìn không hiểu Lưu tán một câu:

- Tài âm nhạc của chị Hiền đáng vào conservatoire (#2). Nhưng chị vừa đàn vừa hát thì còn thú hơn.

Hiền mỉm cười, ngả đầu nói:

- Hân hạnh cho tôi lắm lắm...

Rồi nàng vừa cầm đàn dùng ngón tay cái gảy đoạn điệp điệu vừa ca:

Một ngày em xa anh là một ngày em buồn tênh
 Như linh hồn muốn bay bổng trên đám mây mờ...
 Một ngày em xa anh là một ngày em buồn tênh,
 Ngồi một mình em thổn thức như anh đang chờ.
 Nay em còn nhớ những khi cùng ngồi
 Dưới cây cùng nô, dưới trăng chuyện trò.
 Thật một ngày em xa anh là một ngày em buồn tênh,
 Tình yêu nhau không còn chi êm ái cho bằng...

Tiếng vỗ tay xen tiếng cười:

- Chị dịch ra quốc- âm (#3) à?

- Không, bài dịch của ông Ein Tag Ohne

- Tên gì mà dữ dội thế?

- Có lẽ một người Tàu

Vội lại đứng dậy Đây là lần thứ ba chàng xin về. Thấy Vội khổ sở như muốn khóc , Hiền không nỡ giữ nữa

- Vậy anh về nhé. Bây giờ đã nghe đàn rồi thì về được.

Lưu nói đùa:

- Anh nên lấy phần vài cái bánh.

Vội chào Hiền rồi cắm đầu cắm cổ đi thẳng. Ra tới cổng, chàng còn nghe rõ tiếng cười mai mỉa vang lại Trong đó có lẫn cả tiếng cười của Hiền. Vội chau mày, lẩm bẫm nói một mình...

Chú thích:

(1)-Un Jour Loin de Toi: Một Ngày Xa Anh (Em)

(2)-Conservatoire: tương tự như trường quốc-gia âm-nhạc của chúng ta sau này

(3)-Quốc-âm: ý nói là chữ quốc-ngữ, tức là tiếng Việt ngày nay chúng ta dùng.

Chương 19 -

Vọi lững thững đi ra phía biển, đến ngồi ở một cái mảng nát, tay chống cằm, đăm đăm nhìn phương xa..

Những người tắm về đã gần hết, mà dân chài đều đã chở mảng đi thả lưới. Từng cánh buồm lấm chấm điểm trên nền trời xanh nhạt. Những nét đen động đậy khi ở gần bờ và đứng im tăm tắp khi ra ngoài khơi

Vọi mơ màng, tưởng mình đang ngồi trên một trong những cái mảng ấy, và đang cùng anh em cùng nghề làm việc...

- Kia, anh Vọi!

Vọi giật nẩy mình ngẩng đầu lên. Vợ Canh, người em họ Vọi đang mỉm cười đứng nhìn chàng.

- Anh không đi nghề?

- Không!

- Mà anh mặc quần áo chững chạc lắm nghì! Ý chừng anh đi ăn cỗ ở đâu về?

- Không!

Câu hỏi làm cho Vọi chau mày, khó chịu vì chàng lại nhớ tới bữa tiệc bánh ở nhà Hiền. Chàng nghĩ thầm:

- “Có lẽ họ đang cười đùa, cô Hiền đang kéo nhị tây Mà chắc hẳn là họ đang chế diễu mình!”.

Vọi sau đó cảm tức làu nhàu nguyên rửa Người em dâu họ nghe không rõ nhưng cũng hỏi:

- Anh bảo gì cơ?

- Không!

Thấy Vọi có vẻ không được vui, và như chẳng có hứng nói chuyện, người em dâu họ khẽ chào một tiếng rồi đi thẳng.

Vọi ngồi cố lắng hết tinh thần, nghe xem tiếng đàn của Hiền có thoảng được đến tai không. Nhưng chàng chỉ nghe thấy tiếng sóng biển ầm ầm dữ dội Cái vạt áo lương tuột cúc, bị gió thổi mạnh bay tạt ngang quán vào cái nạng. Vọi vội phất ra khoác ở cánh tay rồi đứng dậy đi về.

Bỗng nhiên có tiếng cười ròn rã ở gần đấy. Lúc bấy giờ trời đã nhá nhem tối nên Vọi không trông rõ là ai. Nhưng nghe những câu chuyện ồn ào theo gió bay tới, chàng cũng đoán được rằng đám người kia rất đông.

Vọi chỉ kịp chạy lại ẩn núp ở đằng lái cái mảng đặt gác lên trên chiếc chổng cao. Gần mười người lũ lượt đi qua, tranh nhau cười nói huyền thiên. Vọi nhận rõ tiếng Hiền và tiếng Lượ. Chàng nghĩ thầm:

- “Chắc thế nào họ cũng nói chuyện mình!”.

Chàng đã toan gọi Hiền, nhưng lại sợ hãi rụt rè không dám. Rồi chờ đoàn người đi khuất, chàng rẽ đường về nhà...

Chương 20 -

Hơn một giờ sau, Hiền cùng bạn bè vẫn còn đi chơi ngoài bãi biển. Trời đã tối hẳn vì là một đêm hạ tuần, và mãi đến chín, mười giờ trăng mới mọc. Rặng đèn điện trên đường cao chiếu ánh xuống những đợt sóng thành những hình trạng rất lạ lùng... Có lúc trông giống một cái tàu bằng kim cương chạy ngang một quãng dài theo ven bờ rồi vụt biến vào trong đêm tối, chìm lặn xuống đáy biển... Có lúc trông giống như một đàn quái vật vẩy dát lân tinh. Chúng găm thét đuổi nhau, nuốt nhau, biến đi hiện ra mãi mãi không cùng.

Hiền lặng lẽ ngắm cái hiện tượng biến cải trong giây lát mà tưởng như đứng trước một cảnh mộng ảo thần tiên. Bên tai nàng, Lưu thì thầm bài “Un Jour Loin de Toi”.

“Một ngày em xa anh là một ngày em buồn tênh...”

Với cái nghĩa lãng mạn của câu ca, bao nhiêu thi vị của cảnh sóng biển ban đêm càng tăng lên. Hiền ngây ngất mê man, sung sướng cất tiếng hát một bài ca Pháp. Giọng nàng cao và trong. Tiếng sóng trầm và đục như tiếng cây hồ lớn gảy chen nhịp hát. Dứt lời ca, tiếng ngân còn như kéo dài qua những tiếng vỗ tay

Cặp đèn ô-tô (xe hơi) từ trên đường cao chiếu ánh sáng xuống biển làm cho những lớp sóng vụt hiện rõ ra như lúc ban ngày, và trong một giây làm mất hết cái hình ảnh huyền diệu... Hiền cũng vụt tỉnh giấc mộng yêu đương, lắng tai nghe mấy người bạn bình phẩm về bản chất ngây thơ, đần độn của Vội Nàng chỉ mỉm cười..

Bây giờ có lẽ đã gần chín giờ vì đèn khách sạn đã tắt. Mọi người chia tay, ai về nhà nấy Lưu bảo Hiền:

-Tôi xin đưa cô về.

-Cám ơn anh. Kể thì tôi đi một mình cũng chẳng ai bắt nạt nổi Nhưng anh đã có lòng tốt muốn hộ vệ, tôi quả không dám từ chối

Đi được một quãng, Lưu ngập ngừng nói:

-Thưa cô...

Hiền nghe chữ cô đã hơi lạ tai vì lâu nay Lưu chỉ kêu nàng là chị . Nhưng lần này nàng chẳng hiểu sao không những nàng không muốn cự lại mà còn nhận ra rằng tiếng cô dịu dàng êm ái hơn tiếng chị .

-Anh bảo gì?

-Thưa cô...

Lưu định tìm những lời âu yếm kín đáo để gợi tình yêu trong lòng cô thiếu nữ nhưng đột nhiên luống cuống, chẳng biết bắt đầu ra sao

-Cô ở Sầm Sơn lâu ngày đã thấy chán chưa

-Thưa anh, chán thì chưa chán. Nhưng cũng sắp phải về Hà-Nội thôi!

Lưu có vẻ hốt hoảng:

-Cô sắp về Hà-Nội

-Vâng, tôi sắp về Hà-Nội Nghĩa là mẹ tôi muốn về.

-Để cụ về. Cô ở ngoài này một mình cũng được chứ gì?

Biết rằng mình vừa nói một câu vô lý, Lưu bèn gượng cười nói tiếp luôn:

-Nhưng chắc cụ chẳng cho phép!

Hiền vẫn lặng thinh nhìn những đợt sóng trắng xóa xô nhau trên mặt biển tối đen.

-Cô về thì Sầm Sơn vắng ngắt buồn tênh.

Hiền bật cười hát:

“Một ngày em xa anh là một ngày em buồn tênh...”

Lưu đang hí hửng mừng thầm, đi sát vào người Hiền thì Hiền lại nói:

-Sao mà chữ buồn tênh nghe nó ngớ ngẩn buồn tẻ thế? Nó cũng buồn tẻ như như ý nghĩ của anh. Vâng, sao vắng mặt em Sầm Sơn lại buồn tênh được?

Lưu không để ý đến câu nói của Hiền. Chàng chỉ nhận thấy chữ em lần đầu thốt ra từ miệng người mình yêu, nghe thấm thía đến tận tâm hồn khiến chàng yên lặng một lúc lâu, mơ màng sung sướng...

Bỗng Hiền trở tay bảo Lưu:

-Kìa anh trông, đẹp không?

Một đám mây đen viền vàng chói giải ngang trên làn nước, chiếu lên mặt biển một vết dài ánh sáng lặn tăn chạy thẳng từ chân trời

Hai người dừng bước đứng chờ xem trăng lên. Nhưng Hiền vừa quay lại hỏi Lưu một câu thì một cảm giác lạ làm cho nàng rung mình ngoảnh lại trông... Trăng nửa vành đã ló trên đám mây cao hơn mặt biển đến một sải Ánh sáng hình như chạy lan rộng mãi ra và vẽ một vạch vàng bóng từ đầu nọ đến đầu kia làn nước, ở nơi trời biển gặp nhau..

Hiền liếc mắt nhìn Lưu, cảm thấy Lưu đẹp trai lên bội phần và đang mỉm cười âu yếm nhìn mình.

Sự yên lặng làm cho nàng sợ hãi và vội tìm câu nói để khỏi nghĩ liên miên:

-Anh Lưu ạ, đã nhiều lần tôi chờ xem trăng lên, mà chưa lần nào tôi trông thấy trăng đang lúc mọc. Thấy ánh sáng tỏa ra rồi vụt một cái, chẳng biết từ đâu nhảy vọt lên, trăng đã cách mặt nước đến mấy thước.

Lưu cười, nịnh khéo một câu:

-Văn sĩ tả cảnh trăng mọc đúng lắm. Nhưng văn sĩ chỉ quên một điều là ban đêm ở chân trời thường có mây Trăng phải vượt qua đám mây, vì thế lúc ta trông thấy thì đã lên cao Chỉ có thế!

Hiền suy nghĩ giây lâu rồi mới nói:

-Có lẽ thế. Nhưng tôi đâu phải là văn sĩ đâu, anh đừng quờ quạng, đại dột. A anh Lưu, anh có biết vì sao tôi gọi anh Vội là thi sĩ không?

Nghe Hiền nhắc đến tên Vội, Lưu sa sầm nét mặt, lạnh lùng đáp:

-Thưa cô, không.

-Bữa nọ cũng cảnh sáng trăng, nhưng trăng trông kia Anh ấy bảo tôi rằng bàn chân đặt trên cát ướt như in xuống đáy những vết dạt bạc sáng loáng.

Rồi nàng vừa bước vừa nói:

-Đây này, anh coi có đúng thế không? Thật là: gót vàng lũng thũng ... lũng thũng gì nữa nhỉ?

Lưu đọc tiếp:

-Bên làn nước... trong.

Hiền cười:

-Trong thì cũng chẳng trong gì!

Thấy Hiền rẽ vào phố, Lưu hỏi:

-Cô về?

-Anh chóng quên nhỉ? Anh hứa đưa tôi về nhà kia mà!

-Nhưng đêm trăng đẹp lắm, về làm gì vội?

-Khuya lắm rồi, phải về chứ.

Hiền rảo bước. Từ này Lưu vẫn theo đuổi một ý nghĩ. Chàng muốn biết Hiền có năng đi chơi ngắm trăng với Vội không, và nàng đi một mình hay đi với mẹ. Khi lên đến đường, chàng đánh bạo hỏi:

-Cụ với cô thích ngắm cảnh trăng lên lắm phải không?

-Cũng chẳng thích lắm.

-Đêm hôm nọ tôi gặp cô đi với anh Vội

-Thế à?

-Hình như có cả cụ nữa thì phải

-Hình như thế.

Đến cổng, Hiền giơ tay bắt tay Lưu:

-Cám ơn anh. Thôi, anh về nhé.

Tiếng bà Hậu ở trong nhà vọng ra:

-Hiền đã về đấy à?

-Thưa mẹ, vâng.

-Sao con đi chơi khuya thế? Ai đưa con về đấy?

-Thưa mẹ, anh Vội đấy mẹ ạ.

Lưu nghe Hiền nói dối mẹ thì khắp khởi mừng thầm. Vì chàng chắc chắn rằng trong hai người chỉ mình là đáng kể, đáng sợ. Chàng có biết đâu rằng vì bà Hậu ngờ vực chàng ranh quái nên Hiền phải nói dối để mẹ yên lòng mà thôi chứ chẳng có ý gì khác.

Chương 21 -

Vòi đứng trước cổng nhà bà Hậu, ghé mắt nhìn qua hàng chấn song xem có ai qua lại trong sân để gọi, nhưng chờ mãi chẳng gặp một người nào. Mọi khi mang trứng, mang gà đến bán, Vòi chỉ việc rao: “Bà có mua trứng, mua gà không?” là cô Hiền ra mở cổng ngay. Lần này Vòi không bán chắc nên do dự sợ hãi.

Hai, ba lần nó lẩn đi rồi lại quay đến chỗ cũ, vẻ mặt băn khoăn mong đợi. Cũng có lúc nó mỉm cười... Một nụ cười vợ vẫn nhưng rất có duyên, nhất là lúc đưa tay vuốt mái tóc đen hay cúi xuống kéo thẳng cái thắt lưng quan lục.

Năm nay Vòi 15 tuổi. Tuy phải làm việc nhiều quá sớm nên thân thể hơn lùn, nhưng rất đậm đà dễ coi. Đôi mắt sáng và to tròn lại càng làm tôn vẻ thông minh lanh lợi của một cô gái quê mới lớn.

Vòi đương vân vê cái hoa bìm bìm đứng suy nghĩ thì một người vận tây đến cổng kéo chuông. Hiền chạy ra:

- Ô, anh Lưu! Đến sớm nhỉ?

Lưu cười:

- Tôi đến rủ cô ra biển hóng mát. Trời đẹp lắm.

Rồi chàng quay lại trở Vòi:

- Có con bé này hình như muốn hỏi cô điều gì.

Hiền mở cổng nhìn sang bên:

- Kia, Vòi đấy à? Hỏi gì thế em?

Vòi rụt rè tiến đến gần:

- Thưa cô... cháu đến xin cô mấy viên thuốc.

- Thuốc gì kia, em?

- Cháu cũng chẳng biết thuốc gì. Anh cháu ốm, hai hôm nay chẳng chịu ăn cơm. Tối hôm qua mẹ cháu dặn cháu lên xin cô vài viên thuốc.

- Anh Vọi ốm?

Thấy Hiền buồn rầu ngẫm nghĩ, Lưu phì cười:

- Mà xin thuốc mà không nói anh mày ốm bệnh gì thì còn biết chữa ra làm sao.

Hiền ôn tồn bảo Vòi:

- Được, em cứ về rồi tôi đem thuốc đến cho.

Vòi ngần ngừ vì không nghe rõ câu Hiền nói. Vả lại, không khi nào nó dám ngờ rằng cô Hiền lại đích thân đến thăm anh nó.

- Thưa cô, cháu về tay không sợ mẹ cháu mắng. Hay cô cứ cho cháu... thứ thuốc hôm trước ấy mà.

Hiền mỉm cười:

- Không được. Em sốt thì mới dùng thuốc ấy, chứ anh Vòi biết có sốt không?

Vòi đáp liêu:

- Anh cháu cũng sốt.

- Vậy em đừng đấy chờ nhé.

Hiền chạy vào trong nhà lấy ống thuốc ký- ninh đưa cho Vòi và dặn chỉ nên dùng mỗi lần một viên thôi. Vòi đỡ lấy, ngó ngần nói:

- Cô cho anh cháu tất cả?

- Ừ, tất cả. Nhưng nhớ đừng dùng tất cả một lúc nhé. Uống như thế sẽ hóa điên đấy!

Vòi cười láu lỉnh:

- Vâng, cháu xin nhớ kỹ.

Đoạn nó chấp tay chào rồi sung sướng cầm đầu chạy Hiền ngay người đứng nhìn theo.

Không thấy Hiền lưu ý đến mình, Lưu ngắt một bông hoa dại xé vụn từng cánh, miệng huýt sáo một bài ca Pháp.

- Chết, quên! Xin lỗi anh nhé.

Lưu cố giữ nét mặt thản nhiên, nhưng giọng vẫn nhiễm đầy vẻ tức giận:

- Có gì mà cô phải xin lỗi!

Rồi chàng cười gượng, tiếp luôn một câu nói đùa:

- Bà lang kia đấy! Nhưng chẳng biết có bằm không?

Hiền không đáp. Nàng đang mãi theo đuổi những ý nghĩ miên man. Đã bõmn hôm nay nàng không gặp Vòi. Mà hình như nàng quên rằng ở Sầm Sơn có một anh đánh cá tên là Vòi. Chiều chiều nàng ra tắm, sáng sáng nàng ra dạo mát trên bãi cát. Những người kéo lưới không hề nhắc nàng nhớ đến hình ảnh anh chàng trắng kiện đẹp trai.

Vì bên nàng lúc nào cũng có đám bạn khuê các phong lưu nhất là có Lưu, người đã làm cho nàng bắt đầu cảm thấy rung động... Trái tim nàng bắt đầu đập mạnh ngay từ hôm cùng nàng nói chuyện trong một cảnh nhuộm toàn màu yêu đương của một buổi tối trăng mờ, biển réo.

- Cô nghĩ gì mà thờ thần cả người ra thế?

Không thấy Hiền trả lời, Lưu giận đi thẳng vào trong nhà chào bà Hậu rồi ngồi tiếp chuyện với bà, để mặc Hiền đứng nghĩ vợ vẫn ở ngoài cổng.

Hiền cố nhớ lại những sự việc đã xảy ra và tự trách thầm:

- “Vô tình ta đã phạm một tội ác là mời Vọi đến dự tiệc trà!”.

Hiền cho rằng Vọi ốm chỉ vì bị người ta chế giễu. Sức tưởng tượng của nàng tả Vọi ra một người biết tự trọng như bọn trí thức. Và nàng nhận thấy đám bạn nàng và chính nàng là một lũ tàn ác, đem một trái tim ngây thơ thành thật ra làm trò đùa. Vẫn biết mời Vọi đến dự tiệc nàng không có ý muốn trêu ghẹo mà chỉ cốt tỏ cho bạn hữu nàng hiểu rằng nàng không hề phân biệt giai cấp. Nhưng đó chỉ là một sự vụng về, một tính toán sai lầm. Mời Vọi vào trong phòng khách hôm ấy có khác gì nhất một con chim đang bay nhảy tự do ngoài trời vào trong một chiếc lồng.

Hiền mơ màng như thấy Vọi hiện ra ở trước mặt với tấm thân cân đối nở nang... Nhưng tấm thân ấy không làm rung động được lòng nàng như trước nữa. Nàng nghĩ thầm:

- “Cái đẹp về hình thức khó cảm được trái tim một người có trí thức nếu cái đẹp hình thức ấy không chứa một tâm hồn tương đương.

Nhưng Hiền lại nghĩ:

- “Biết thế nào là tương đương? Tâm hồn không hẳn là trí thức. Có trí thức mà gian trá, lừa dối, tàn ác thì không bằng có một tâm hồn ngây thơ và thành thật tuy thô lỗ.”.

Nàng nhận thấy Vọi đứng riêng ra một xã hội khác hẳn với cái xã hội nàng đang sống. Cái xã hội ấy chỉ nghĩ đến dùng trí thức để che đậy một tâm hồn có khi xấu xa, đê hèn...

- “Ừ, biết đâu rằng anh Lưu cảm về trí thức, về tâm hồn mình, hay chỉ cảm về tài sản của mình? Còn một người như Vọi nếu yêu ai thì chắc chắn là yêu thành thật, không bao giờ biết mơ ước những gì xa xôi”.

Sẵn có một nền học vấn lãng mạn, Hiền bài trí rất mau ra một cuộc đời đầy đủ, êm đềm: Hai vợ chồng cùng đẹp, khỏe mạnh, chỉ biết yêu nhau và làm việc bằng chân tay

Và nàng cảm thấy rằng không những Vọi biết yêu, mà có lẽ Vọi còn yêu tha thiết hơn những người thường.

- “Ừ, anh ta ốm... Biết đâu không phải vì say mê nhớ tiếc một cô thiếu nữ mà anh ta nhận biết hơi muộn rằng mình không thể yêu được..., mà anh ta coi như đã sắp lợt vào tay một người khác xứng đáng hơn anh ta... Cô thiếu nữ ấy chính là ta!”.

Hiền mỉm cười, nụ cười tự phụ của cô thiếu nữ đã làm cho nhiều anh choáng váng đêm mê vì học vấn trí thức và nhan sắc của mình.

- Anh Lưu!

Nghe Hiền gọi, Lưu vội chạy ra hỏi:

- Cô truyền?

Hiền cười:

- Anh cứ dạy quá lời thế? Ta ra bãi biển hóng mát đi

Lưu vui vẻ đáp:

- Xin vâng.

Bà Hậu gọi Hiền bảo thông thả ăn sáng chờ bà cùng đi chơi với, nhưng nàng mời mẹ cứ ăn trước. Bà mỉm cười âu yếm bảo Lưu:

- Cũng được. Cậu Lưu đưa em nó về ngay nhé!

- Bẩm, vâng.

Bà Hậu biết rằng Lưu thành thật muốn làm rể bà nên bà thôi không nghi kỵ nữa. Hơn nữa, bà ta muốn hai người năng được gần nhau để hiểu nhau, quý trọng nhau... Và để sau này con bà khỏi phải phàn nàn rằng bà ép lấy người chồng mà nàng không thuận...

Chương 22 -

Thấy Lưu rẽ về bên tay trái, Hiền gọi:

- Phía này, anh Lưu!

- Ra biển kia mà!

- Thì anh cứ đi với tôi

Hiền với vẻ mặt cau có nhưng quả quyết. Lưu hiểu rằng những lúc ấy mà làm trái ý nàng thì không có lợi gì nên lẳng lặng đi theo, không hỏi, không nói một lời. Gần đến on đường rẽ sang nhà bưu-điện, Hiền gặp Phụng liền rủ cùng đi chơi. Cô kia nhận lời ngay

- Nhưng đi đâu thế chị?

Hiền thản nhiên đáp:

- Đến thăm anh Vội

Nghe nói đôi mắt Lưu tròn trĩnh:

- Đến nhà Vội

- Vâng.

Phụng suy nghĩ, cố nhớ lại:

- Anh Vội Có phải cái anh đánh cá đến dự tiệc hôm nọ không?

- Phải đấy chị ạ. Anh ấy ốm.

Lưu tìm được một câu ngăn cản:

- Biết anh ta mắc bệnh gì mà cô dám đến thăm? Nhớ anh ta bị thổ tả, ho lao, hay sốt rét, thương hàn thì có lây chết không?

Hiền lạnh lùng nói:

- Vậy thì anh đừng đi nữa là hơn hết, cả chị Phụng cũng vậy. Nếu sợ lây thì xin ở lại, tôi đi một mình. Riêng tôi, tôi biết anh Vội không mắc những bệnh nguy hiểm ấy

Rồi nàng biểu lộ lòng độc ác của nàng bần một câu bí hiểm, đầy những ý nghĩa mờ ám:

- Mà anh ấy mắc bệnh gì có lẽ tôi cũng đoán ra được.

Nàng muốn nói Vội ốm tương tự vì nàng, nhưng Lưu không hiểu, cho rằng nàng đã một mình lên đến thăm anh ta rồi Lưu cười gượng nói:

- Cô nóng quá! Cô còn chẳng sợ lây nữa là tôi đây, thân một nam nhi dững cảm.

Hiền vẫn còn căm tức, và chẳng hiểu sao nàng cảm thấy ghét Lưu về đủ các phương diện. Nàng nhú mày nhìn đi nơi khác và bật lên một tiếng cười chua chát, cay cú lạ lùng.

- Đi thì đi, không đi thì thôi! Làm gì mà phải giữ những thân danh nam nhi dưng cảm ra như thế! Nó có vẻ...

Nàng toan nói có vẻ tuồng, nhưng kềm ngay được vì nàng chợt nhận ra là mình tàn nhẫn quá.

Từ đó ba người yên lặng đi bên cạnh nhau không ai nói với ai. Mãi đến lúc leo hết con đường dốc lên núi, Lưu mới dừng lại thở và bảo hai cô thiếu nữ:

- Các cô trèo khỏe quá!

Phụng tự phụ, mỉm cười:

- Chuyện!

Hiền hỏi:

- Thế nào Anh đã mệt rồi sao. Vậy cái dưng cảm nam nhĩ của anh cất ở đâu, không đem ra dùng?

Lưu bèn ngồi nghỉ một lát để ngắm cảnh, nhưng Hiền nóng ruột muốn biết ngay bệnh trạng của Vội ra sao nên bảo chàng:

- Chịu khó một tí nữa, sắp tới rồi! Đó cũng là cách tập thể thao Anh phải biết, ngày nào chúng tôi cũng tập chạy, tập đi ít ra cả tiếng đồng hồ. Phải không chị Phụng?

Lưu nghĩ mà thêm xấu hổ với hai cô bạn gái nên đứng dậy đi liền. Ngắm họ, chàng nhận thấy có sự liên hệ của tám thân dịu dàng uyển chuyển với cái sức mạnh của sự tập luyện công phụ. Và chàng hiểu rằng thời nay không còn là thời chia hẳn ra bên đàn ông là mạnh mẽ, và bên đàn bà là yếu đuối nữa. Chàng nghĩ thầm:

- “Ta sống ở thế kỷ trọng cá nhân chủ nghĩa. Nhưng muốn cho chủ nghĩa này đắc thắng thì không gì bằng làm cho nam nữ bình đẳng về mọi phương diện. Những danh từ phái mạnh phái yếu kia vẫn còn thì chưa thể bình đẳng được.”

Nhìn hai người bạn gái, chàng tự hỏi:

- “Họ với mình, ai thuộc phái mạnh và ai thuộc phái yếu?”

Vấn đề phụ nữ rõ rệt hiện ra trước mắt chàng hiện ra thành thịt thành xương. Cái vấn đề mà trước kia chàng cho rằng chỉ có ở trong lý tưởng, vì chàng mới đọc những lời bàn tán khô khan lờ mờ, kiểu cách đăng trên báo chí chứ không bao giờ chịu nghĩ đến một cách thiết thực như hôm nay..

Chương 23 -

Hiền đưa Phụng và Lưu đi thẳng vào nhà Vội như chủ dẫn khách vậy. Con chó trắng đã quen với cô thiếu nữ thường vuốt ve nó nên lại gần vẫy đuôi mừng quýnh, kêu rít lên. Hiền cất tiếng gọi, tức thì bà Bật đang rửa rau ở sân liền vứt phịch cái rổ xuống đất mà chạy rạ.

Cảnh tượng quá thân mật ấy làm cho Lưu tức giận, mặt hơi tái đi. Chàng đứng im, trừng trừng nhìn hết chỗ nọ chỗ kia, tỏ vẻ khinh bỉ.

Bà Bật vừa lau tay ướt vào áo, vừa vui mừng nói:

- Trời ơi, quý hóa quá! Xin rước cô... Xin rước thầy và hai cô vào chơi.

Hiền hỏi:

- Anh Vội ốm ra sao thế bác?

- Vâng, cháu ốm. Sao cô biết cháu ốm mà đến hỏi thăm?

Thì ra Vội nói dối rằng mẹ sai lên xin thuốc. Nhưng nói dối như thế để làm gì? Hay Vội láu lỉnh, ranh mãnh định có mục đích quỷ quái chi đây? Hiền ngờ vực, nhưng chỉ mỉm cười đáp lại với bà Bật:

- À, tôi gặp cái Vội Hỏi thăm mới biết. Tôi có gửi nó cầm về cho anh Vội một ống thuốc sốt. Chẳng hay nó đã đưa cho anh ấy uống chưa?

- Thưa cô, nó chưa về. Chùng nó còn chạy ra chợ.

Hiền và Phụng bước ra thêm. Còn Lưu thì đứng ngoài sân chấp tay sau lưng chửi môi huýt sáo làm bộ mặt ra vẻ thản nhiên lãnh đạm, nhưng bao nhiêu giận dữ căm hờn vẽ rành rành trên nét mặt.

- Mời thầy vào trong nhà ngồi chơi xơi nước.

- Được, mặc tôi.

Bà Bật kéo vội chiếc mành gác trên cái giá gỗ treo ở hiên rồi đem đến phản vừa giải trùm lên chiếu rách vừa mời:

- Xin rước thầy với cô ngồi chơi tạm.

- Được, bác. Đưa chúng tôi vào thăm anh Vội đã.

Hiền và Phụng lách vào trong gian nhà kín mít tối om. Vội nghe rõ tiếng Hiền vội đứng xuống đất chấp tay chào:

- Lạ cô ạ. Mẹ ơi! Chống hộ con cái phen nứa cho sáng một tí, chứ chẳng nhìn rõ gì sốt!

Tiếng Hiền đáp:

- Được, anh cứ nằm nghỉ. Anh sao thế?

- Thưa cô, tôi cũng cảm qua loa

Vội biết có một cô đi với Hiền, nhưng chưa rõ là ai. Mãi đến lúc bà Bật chống cao cái phen lên, chàng mới nhận ra là một cô dự tiệc trà bữa nọ. Chàng sa sầm ngay nét mặt. Cái cảnh trong phòng khách nhà Hiền với tiếng đàn réo rất hòa tiếng cười nói mỉa mai đã ám ảnh chàng luôn mấy hôm liền nay lại hiện ra

- Kia, anh không nằm nghỉ? Sao lại dậy thế?

- Thưa cô, cứ để mặc tôi ạ. Tôi đỡ nhiều rồi

Câu nói thành thật của anh đánh cá chất phác làm Hiền nghe như có ngụ ý tình tứ, đầy xúc động trong đó. Nàng hiểu câu nói kia của Vội có nghĩa là:

- “Tôi đỡ nhiều rồi vì cô hạ cố đến thăm tôi”.

Hiền mỉm cười sung sướng ghé tai Phụng thì thầm:

- Chị coi, người nhà quê chẳng biết tán là gì?

Phụng ngơ ngác không hiểu tán ở chỗ nào. Vội thì cho là hai cô lại giấu mình nên thở dài ngồi xuống phản, hai tay ôm đầu. Hiền tưởng Vội mệt lắm, lại gần bên, đặt tay lên trán chàng.

- Đầu anh nóng lắm, phải nằm xuống mà nghỉ chứ!

Nhưng Vội vẫn ngồi. Thấy vậy, Hiền nói tiếp:

- Nằm xuống! Bảo ngoan, không tôi giận!

Bàn tay cô thiếu nữ vừa thơm tho, vừa mát rượi cộng thêm giọng nói dịu dàng êm đềm khiến anh nhà quê choáng váng mê man như mất cả hồn. Thân chàng thông thả, nghiêng mình xuống phản.

Lúc ấy Lưu sốt ruột nên đi vào. Chàng mím môi, trợn mắt đứng nhìn rồi bước thẳng đến gần Hiền khẽ nói:

- Về thôi, không ở nhà cụ mong đợi

Hiền như chẳng chú ý đến lời của Lưu nói. Nàng dịu dàng bảo Vội:

- Anh nằm nghỉ, lát nữa Vội nó đem thuốc về. Anh uống một viên sẽ khỏi ngay

Bà Bật mời ba người ra phản ngoài hiên xoi nước. Hiền và Phụng nhận lời, bưng cái bát sành mẻ đựng nước chè tươi nóng uống xì xụp có vẻ ngon lành lắm. Còn Lưu thì hai tay thọc túi quần đi đi lại lại ngoài sân và luôn miệng kêu:

- Mùi gì tanh quá!

Bà Bật ở trong nhà chạy ra đáp:

- Thưa thầy, mùi lưới phơi đằng kia đấy! Thưa thầy, con nhà chài lưới thì sạch làm sao được?

Quay qua Hiền và Phụng, bà vừa cười vừa nói:

- Thưa thầy với hai cô, cá tanh thế mới có com ăn.

Hiền lấy làm khó chịu về tính nết của Lưu nên nói chọc tức một câu:

- Phải, cũng như sau này anh Lưu ra làm trạng- sư (#1), người ta càng hay kiện cáo nhau thì anh càng có nhiều tiền tiêu thôi!

Bà Bật chẳng hiểu gì nhưng cũng đáp liêu:

- Vâng, chính thế thưa thầy với hai cô. Thời buổi này khó kiếm ăn lắm! Một đồng bạc cá ngày xưa bây giờ chỉ bán được năm, sáu hào thôi!

Chú thích:

(1-) Trạng sư: ngày nay gọi là luật sư .

Chương 24 -

Lưu nghe câu nói thản nhiên của người đàn bà lại càng căm giận, nhưng chàng vừa nghĩ ra được một kế vội tươi ngay nét mặt bảo Phụng:

- Để cô Hiền ngồi đây, cô Phụng với tôi ra bãi bể chơi đi

Chàng tưởng nói thế là trêu tức được Hiền, nào ngờ Hiền vui vẻ bảo Phụng:

- Phải đấy! Chị ra đó mà hóng mát. Bãi xóm Sơn đẹp lắm. Tôi đã tắm ở đó mấy lần rồi

- Thôi, chờ chị cùng đi cả.

- Thì hai người cứ đi trước, tôi sẽ ra sau

Phụng xưa nay vẫn ghen với Hiền được Lưu luyến ái và coi như người vợ chưa cưới. Nàng cho rằng nàng giàu có, xinh đẹp chẳng kém gì Hiền thì sao nàng lại không xứng làm vợ Lưu. Mà có lẽ Lưu sợ dĩ không để ý đến nàng chỉ vì chưa có dịp nào được chuyện trò thân mật với nàng mà thôi. Phải biết rõ tâm hồn nhau mới thành thật yêu nhau được. Vì thế, nàng nhận lời, đứng dậy cùng Lưu đi liền.

Nhưng nàng đâu ngờ đó chỉ là một mưu kế của Lưu dùng để gọi lòng ghen tuông của Hiền. Chàng vẫn kiêu căng, tự cho mình là một người chồng mộng tưởng của các cô tân thời. Chẳng thế mà tiệc trà nào, bọn họ cũng phải mời chàng cho bằng được. Cái ý nghĩ âm thầm ở đây, trái tim các cô thiếu nữ kén chồng cùng những bà mẹ kén rể, chàng đều tự hào rằng chàng đọc được vanh vách.

Ra tới bãi biển, thấy Lưu buồn rầu nghĩ ngợi, Phụng khẽ hỏi:

- Thưa cô, quả có thế.

- Ai lại đến thăm một anh đánh cá bao giờ!

Không thấy Lưu trả lời, Phụng bèn nói tiếp:

- Chẳng còn nghĩ đến thể diện, thể diện gì nữa! Chẳng còn sợ những lời dị nghị của công chúng nữa!

Nghe Phụng nói xấu người yêu, Lưu đã có mùi hơi cau Chàng gằn giọng hỏi:

- Cô tính, lời dị nghị của công chúng thì phỏng đáng kể vào đâu

- Vẫn biết thế, nhưng nhớ rá..

- Nhớ ra sao

Phụng muốn Lưu hiểu ngầm câu nói đầy nọc độc của mình nên mỉm cười vờ chữa:

- Không, chẳng sao cả. Chết chưa! Em quên hẳn chị Hiền là vị hôn thê của anh!

Lưu dần từng tiếng:

- Thưa cô, thế thì cô làm tọ Cô Hiền chỉ là một người bạn rất đáng kính của tôi thôi, cũng như cô, cô Thi, cô Lan và hết thầy các cô thiếu nữ khác mà tôi có hân hạnh được quen biết.

Phụng tinh ranh nhìn Lưu:

- Thì ra thế! Tôi cứ tưởng...

Lưu ngắt lời:

- Thưa cô, không bao giờ nên tưởng cả!

Phụng cười nắc nẻ:

- Không thì thôi, làm gì mà anh giận em thế?... Nếu chị Hiền không phải là vị hôn thê của anh thì càng hay chứ sao!

Lưu chau mày:

- Thưa cô, sao lại càng hay?

- Vì ban nãy tôi lỡ lời nói xấu chị ấy mất câu

- Vâng, tôi cũng tưởng điều ấy không nên, nhất là khi người bạn lại không có mặt ở đây

Phụng càng cười to:

- Tôi có thể ví anh với anh Alceste trong vở hài kịch của Molière. Ai lại nói chuyện với một thiếu nữ mà cau có gắt gỏng đến thế!

Lưu chột hời tâm tỉnh ngộ:

- Xin lỗi cô, tôi thường có nét xấu ấy thực, cô tha thứ cho. Nhưng ta về thôi kẻo cô Hiền mong.

Phụng vẫn còn tai ác:

- Biết đâu rằng chỉ Hiền mong?

Khi hai người trở lại nhà Vội thì Hiền đang đứng bên phản hỏi chuyện anh đánh cá. Gần đó, Vội tay cầm bát nước với ống thuốc. Thấy Lưu và Phụng, Hiền thản nhiên hỏi:

- Về vội thế?

Phụng đưa mắt liếc Lưu, có ý bảo:

- “Đấy anh coi! Chị Hiền có mong đợi chúng ta đâu!”.

Hiền chỉ hỏi một câu vợ vẫn rồi lại quay về phía Vội:

- Anh uống rồi

- Thưa, đã. Cảm ơn cô.

- Vậy nằm nghỉ nhé, chúng tôi về thôi. Hễ chưa khỏi thì tôi lại đem thuốc đến. Nhưng chắc thế

nào cũng khỏi, phải không?

Vội trở mình quay vào phía trong. Hiền vừa thoáng trông thấy hai giòng lệ lặng lẽ chảy hai bên má chàng. Đó có lẽ là những giọt nước mắt sung sướng trong đời Vội Hiền cũng sung sướng mỉm cười..

Chương 25 -

Kìa anh Vọi!

Vọi đang đứng đánh rút, nghe tiếng gọi quen quen liền ngoảnh đầu lại, thấy Lưu chăm chú nhìn chàng.

-Anh khỏi hẳn rồi

-Cám ơn thầy, tôi khỏi rồi

Nụ cười nở trên cặp môi mỏng của Lưu khiến Vọi phải chau mày khó chịu, quay mặt đi

-Này anh Vọi, cô Hiền ấy mà...

Vọi cho là Lưu nhắc đến tên cô Hiền chỉ để cốt ý trêu ghẹo mình nên lặng thinh không buồn đáp. Lưu vờ như Vọi không hiểu, nói tiếp:

-Cô Hiền, cô gửi thuốc cho anh bữa nọ đó! Anh đã quên rồi sao

Vọi nói bằng quơ như không phải trả lời Lưu:

-Quên sao được!

Lưu cười phá lên:

-Tinh nhỉ!... Vậy cô Hiền gửi lời chào anh đấy Cô Hiền về Hà-Nội hôm qua

Vọi hơi tái mặt, lẩn thẩn hỏi:

-Về Hà-Nội?

-Phải, về Hà-Nội! Nhưng anh sao thế? Mà anh xanh quá nhỉ? Nếu còn ốm thì phải nghỉ hẳn cho khỏi đã chứ! Đi làm vội thế?

Lưu tàn nhẫn đứng thuật cho Vọi nghe những cử chỉ, hành vi ngộ nghĩnh của Hiền. Rồi chàng kết luận:

-Đùa bỡn, hay nghịch ngợm, nhưng rất thương người

Ngừng một lát, Lưu lại nghiêm nhiên nói tiếp:

-Năm ngoái ở Đồ Sơn, gặp một anh đánh cá ngây thơ, cô ấy trêu chọc anh ta mãi Anh ta phải lạy van, cô ấy mới tha

Thật ra, Lưu mới quen biết bà Hậu và Hiền được năm, sáu tháng nay Nhưng lòng ghen ghét đã xui chàng bịa đặt ra những câu chuyện không đầu để anh chàng đánh cá hiểu rằng cô Hiền không có chút rung động gì về anh ta hết. Trót buông lời, Lưu nghĩ lại tự lấy làm thẹn. Chàng tự thẹn không phải vì đã vừa nói dối, nhưng vì chàng cảm thấy mình hèn nhát! Chàng nghĩ thầm:

-“Ai lại đi ghen với một anh nhà quê cọc cằn, theo nghề chài lưới bao giờ?”.

Rồi Lưu tò mò đứng ngắm Vội làm việc. Hai chân Vội giẫm đều xuống cát ướt nghe bành bịch, thân ngả hẳn về phía sau, cặp mắt không thần nhìn ra khỏi Chàng lắm lắm:

-“Khối óc kia làm gì có được một mẩu trí tuệ cón con!”.

Bỗng chẳng biết nghĩ gì, Vội quay đầu lại nhìn Lưu yên lặng và mỉm cười. Trước mặt chàng sinh viên trường luật hiện ra một pho tượng cổ Hy-Lạp nét mặt hiền lành, thông minh, hai hàm răng trắng nuột. Lưu giật mình hỏi:

-Anh mới cạo răng?

Vội bẽn lẽn:

-Thưa thầy, răng tôi vẫn thế.

Quả Vội vẫn để trắng, trắng một cách tự nhiên như người dân quê không nhuộm. Nhưng từ trước đến giờ, vì chàng không một lần cạo rửa nên đủ các thứ không tên bám đầy lên thành nhiều tầng. Một hôm đến nhà Hiền, Vội gặp Hiền đang đánh răng liền hỏi:

-Cô làm gì thế?

-Tôi đánh răng.

-Đánh để làm gì?

Hiền nghe hỏi bật cười:

-Để cho nó trắng, nó đẹp.

-Để cho răng trắng đẹp? Thế sao người ta còn nhuộm đen?

Hiền diễn thuyết, giảng giải cho Vội nghe một bài học sử ký về răng... Những lý do vì sao người ta nhuộm răng... Vì sao ngày nay người ta để răng trắng... Vì sao đàn ông bắt đầu để răng trắng trước đàn bà... Vì sao hàm răng trắng đẹp và tự nhiên hơn hàm răng đen... Vội suy nghĩ rồi ngần ngừ hỏi Hiền:

-Thưa cô... Nhưng các cô giàu có mới sẵn có tiền mà mua thuốc nhuộm răng chứ?

Hiền mỉm cười:

-Ai lại nhuộm răng trắng?

-Thưa cô, tôi vừa thấy cô bóp thuốc ở ống kia ra bàn chải

-Thuốc ấy chỉ cạo sạch chất bẩn bám vào răng thôi

Vội nhắc cái bàn chải đánh răng hỏi:

-Chắc cái này mua đắt tiền lắm?

-Độ vài hào thôi. Nhưng ở nhà quê thì cần gì phải mua bàn chải! Đã có cau tươi hay cau khô cũng được.

Hiền vào tráp trâu của bà Hậu lấy ra một miếng cau, vút hạt đi, dùng làm bàn chải mà đánh răng để Vội xem và nói:

-Tán nhỏ than ra dùng thay bột cày hay, cày trắng.

Bài học đánh răng đó Vội lắm nhắm mãi trong trí. Khi vừa khỏi bệnh, chàng đem thực hành ngay, mặc cho Vội chế giễu hát ví những câu trêu ghẹo:

Hoài tiền mua thuốc nhuộm răng,

Để mà mua mía đánh khăn vào mồm.

Anh ơi! Có thấu cùng chăng?

Lấy chồng em phải đánh răng cho chồng.

Nhưng khi thấy hai hàm răng của anh trắng bóng như ngà, Vội không thể không ngây người ra đứng ngẩn, cảm phục:

-Trông anh đẹp như thầy Lưu!

Sáng hôm sau, Vội sung sướng vác lưới ra đi, vẫn tưởng sẽ gặp cô Hiền để cho cô ta kinh ngạc. Ai ngờ chàng chỉ gặp Lưu, người bạn sang trọng của Hiền. Còn Hiền thì trời ơi, về Hà-Nội mất rồi, và có lẽ sẽ ở Hà-Nội mãi mà không bao giờ còn trở lại Sầm Sơn nữa! Chàng ngây thơ nghĩ thầm:

- Thật là phí công đánh răng!”.

Những câu khen ngợi của Lưu cũng an ủi Vội được đôi chút.

-Để răng trắng thế dễ coi hơn, đẹp trai hơn.

Vội thật thà hỏi lại:

-Thế à, thưa thầy

-Chứ sao! Giá cô Hiền gặp anh hôm nay thì rất bằng lòng anh lắm.

Hai má Vội đỏ bừng. Chàng bẽn lẽn cúi gằm mặt xuống. Đám chài lưới phá lên cười vì họ thường thấy anh bạn đẹp trai của họ dạo mát, đùa nghịch với cô thiếu nữ tân thời Lưu nói tiếp:

-Rõ đáng tiếc, cô Hiền về mất rồi!

Vội toan đánh bạo hỏi xem cô Hiền có ra Sầm Sơn nữa không, nhưng chàng vẫn ngượng ngùng, sợ hãi đứng lặng thinh.

Lưu chưa chịu buông thả Chàng cố ý làm đau lòng anh đánh cá mà chàng coi như một tình địch, nhất là từ lúc chàng thấy anh nhoẻn miệng miệng cười với hai hàm răng mới rất có duyên làm nổi bật hẳn gương mặt đều đặn và nước da hồng hào

-Cô Hiền rõ dở hơi quá! Tôi bảo hãy ở lại chơi một tuần lễ nữa, nhưng cô ấy cứ nằng nặc đòi về Hà-Nội

Đó là câu nói dối thứ hai của Lưu Thật ra, hôm đi thăm Vội về, Lưu vờ làm thân với Phụng rồi xúi Phụng đem câu chuyện lố lăng của Hiền và Vội mách bà Hậu Chàng dụng ý muốn để cho bà Hậu mắng con gái bà một trận. Phụng cũng đáo để. Nàng biết Lưu chỉ vì ghen vô lý nên mới xúi nàng làm một việc càng vô lý hơn. Song nàng cũng nhận lời, và chờ khi có mặt Lưu ở đó, nàng mới thuật cho bà Hậu nghe buổi đến thăm Vội ốm để bà ngượng với Lưu, chàng rể tương lai mà bà muốn kén.

Hôm sau, bà Hậu nhất định đưa con về Hà-Nội, nói có việc rất cần. Hiền vốn thông minh, thấy mẹ quả quyết thì hiểu ngay rằng là một công trình hèn nhất của Lưu Nhưng nàng thản nhiên thu xếp hành lý vào va-ly, không đả động một câu xin ở lại và vẫn tươi cười tiếp chuyện khi Lưu đến tiễn chân.

Mãi lúc xe hơi mở máy sắp chạy, Hiền mới dặn Lưu một câu chua chát:

-Này anh Lưu, tôi giao anh Vội cho anh đấy nhé! Anh làm ơn đến thăm anh ấy luôn và bệnh tình anh ấy thế nào, anh nhớ biên thư về Hà-Nội cho tôi biết.

Bà Hậu giục tài xế cho xe đi Hiền còn thò đầu ra cửa kính nói với thêm một câu:

-Nhớ bảo anh Vội rằng tôi gửi lời hỏi thăm và ít bữa nữa tôi lại vào

Lưu tê tái cả người, cố giọng đáp:

-Vâng, tôi xin nhớ.

Lưu vừa nhìn Vội nhặt cá bỏ vào thúng vừa nghĩ tới cảnh tiễn biệt hôm trước. Vội lạnh lùng bôi đóng cá con trắng sáng như bạc nấu và giận dữ ném mạnh những con ốc, những con bạch tuộc nhỏ xuống cát. Thản nhiên, chàng làm cho xong công việc rồi để mặc người mua buôn mặc cả với hai em con cậu Chàng lội xuống biển rửa mặt và tay chân.

-Anh Vội!

-Thầy gọi tôi

-Chiều nay anh cho tôi thuê mảng nhé? Cái mảng mà anh vẫn cho cô Hiền thuê mọi khi

Vội ngẫm nghĩ nhìn ra khơi, cặp mắt liếc nhìn Lưu với một vẻ dữ tợn:

-Vâng.

-Vậy chiều nay vào khoảng bốn giờ lại đón tôi ở đây nhé.

-Vâng.

Lưu nở một nụ cười đắc thắng quay đi..

Chương 26 -

Buổi chiều y hẹn, Vội đem mủng lại chờ Lưu Chàng ngồi xỏm trong bóng rặng phi lao, lấy ngón tay vẽ lên cát ướt mịn hình con cá mà chàng thường cất lưới được. Mơ mơ màng màng... chàng tưởng đến Hiền đang đứng bên...

Một hôm, Hiền hỏi chàng về hình dáng các loài cá biển. Không có đủ từ ngữ để diễn tả bằng lời nói cho Hiền hiểu được, Vội dùng ngón tay vẽ xuống cát rất mau và giống hệt loài cá nọ đến cá kia... Cá thủ thế này... Cá đuối thế này... Cá chim thế này... Cá thu thế này... Cứ như vậy, chàng kéo hơn một giờ, cố moi óc tìm ra nhiều loại cá lạ để được vẽ mãi Hiền tấm tắc khen chàng khéo tay. Có khi nàng gọi ra để nhắc Vội hoặc bảo chàng vẽ cho xem một giống cá mà chàng đã hai lần vạch hình lên cát rồi. Lần thứ ba, thấy Vội vẽ hệt như hai lần trước không thiếu một nét, không sai một cái vẩy, Hiền phá lên cười sung sướng bảo chàng rằng:

-Giá anh vào trường Mỹ-thuật mà học thì thế nào cũng trở nên một nhà danh họa.

.....

-Anh Vội, anh đến sớm nhỉ?

Nghe tiếng Lưu, Vội giật mình tỉnh giấc mộng, lấy tay xóa vội những hình vẽ trên cát.

-Thưa, thầy tắm ngay bây giờ?

-Cái mủng này mọi khi anh vẫn cho cô Hiền thuê đấy chứ?

-Vâng.

Thật ra Vội đã nói dối. Cái mủng chàng sắp dùng chở Lưu đi xấu hơn, nát hơn nhiều... Cặp mắt chàng đăm đăm không rời nơi chân trời như ngại ngừng áy náy.

-Đi tắm thôi chứ?

Vội ngơ ngác quay lại nhìn nói:

-Vâng, mời thầy xuống mủng.

Rồi Vội loay hoay dựng buồm. Lưu định tâm chỉ muốn tắm ở gần bờ thôi, nhưng vì nhớ buổi sáng Vội khoe Hiền thường dùng mủng ra khơi, và vì sợ anh đánh cá chệch mình nhất gan hơn một cô thiếu nữ nên chàng để mặc anh ta muốn đưa mình đi tới đâu tùy ý.

Mủng chạy rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã rời bờ một quãng xa. Hai người ngồi yên lặng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn nhau. Thấy anh đánh cá trở nên lạnh lùng dữ tợn khác thường, Lưu hơi chột dạ, trở nên lo lắng vẩn vơ. Bỗng Vội hỏi:

-Thưa thầy, chắc hẳn thầy cũng sắp về Hà-Nội?

Lưu ngẫm nghĩ tìm câu trả lời:

-Phải, có lẽ tôi sắp về... Gần hết mùa tắm rồi còn gì!

Vội trông càng có vẻ dữ tợn, nhất là chàng lại đứng sững ở bên cánh buồm nâu để tóc rối tung bay lòa xòa xuống trán, xuống tai

-Anh Vội!

Vội nhếch môi, nở một nụ cười bí mật:

-Thầy bảo gì?

-Sao đi xa thế?

Nụ cười bí mật vẫn không rời cặp môi khô của anh dân chài Hai hàm răng trắng và khít luôn luôn hé rạ

-Thầy muốn dùng lại đây

-Phải, dùng lại đây

Vội cười thét lên khiến Lưu sợ đến rụng tóc gáy vì chàng ngấm thấy anh đánh cá mặt đối mặt, không còn ngây thơ hiền lành như mọi khi nữa

Thật vậy, một ý tưởng ghê gớm đan lờn vờn trong óc anh tạ Anh muốn để mặc cái mảng đưa hai người đi biệt tăm biệt tích.

Hai cặp mặt đối nhau Vội bỗng luống cuống. Chàng cố quay đi nơi khác nhưng không làm sao được. Hình như có một sức thiêng liêng huyền ảo ngăn cấm, và rí tai bảo chàng không được tưởng nghĩ đến những điều tàn ác, bậy bạ.

Vội lặn lẽ hạ buồm rồi thả neo cho mảng đứng lại Lưu mỉm cười nghĩ thầm:

-“Rõ mình ngờ oan cho hấn. Phải! Người nhà quê chất phác khi nào lại có được những tính tình phức tạp!”.

-Thưa, thầy tắm ở đây

Sự sung sướng như vừa thoát được một tai nạn tưởng tượng làm cho Lưu trở nên tốt bụng . Chàng bảo Vội:

-Anh cùng tắm với tôi nhé?

Vội mỉm cười:

-Tôi không dám. Mời thầy tắm.

Lưu nháy xuống nước bơi Lợi được một quãng ngăn ngăn, chàng lại quay về mảng. Thấy Lưu thở hổn hển, Vội cười nói:

-Cô Hiền bơi xa hơn thầy nhiều mà ít khi mệt như thầy

Lấy làm thẹn với anh đánh cá, Lưu bèn tìm cách chống chế:

-Vì tôi vừa ốm khỏi, chứ mọi lần tôi bơi khỏe hơn. Cái lối vòng tay qua đầu (#1) tôi học mãi mới

được. Nhưng cô Hiền bơi giỏi lắm à?

-Vâng, giỏi lắm! Mà cô ấy biết bơi nhiều lối khác nhau (#2). Cái lối vòng tay qua đầu, tôi học mãi mới được.

Lưu nhìn Vội trân trân hỏi:

-Cô Hiền dạy anh tập bơi

Vội nói với giọng đầy tự phụ:

-Con nhà lưới, thầy tính còn phải nhờ ai dạy bơi nữa. Nhưng cái lối bơi Tây ấy tôi cũng muốn tập chơi. Mà bơi thế mau thực thầy ạ. Để tôi bơi thử cho thầy coi nhé?

Vội cởi quần áo, chỉ đóng một cái khố sơ sài, mạnh mẽ nhảy ùm xuống nước. Lưu đứng trên mảng gặt đầu khen thầm nhưng không khỏi cảm tức vì chàng đĩnh ninh rằng Vội đã nhiều lần được bơi chung hay bơi thí với cô bạn gái của chàng. Cái thân thể tráng kiện rất đẹp của Vội càng làm tăng lên lòng ghen tuông của chàng.

-“Trời ơi! Trước mặt cô Hiền nó cũng để thân thể lỏa lồ thế kia ư?”

Chàng bỗng cảm thấy như được hiểu thêm rất nhiều những cái lố lăng của đám phụ-nữ tân thời mà chàng không thể chấp nhận và yêu thương được.

Lúc ấy, Vội đã nhanh nhẹn trèo lại lên mảng. Mặc quần áo xong, Vội hỏi Lưu:

-Thưa thầy, thầy coi có mau không?

-Mau lắm! Nhưng giá anh vận may-ô vào thì dễ coi hơn.

-Thưa thầy, may-ô có phải là bộ áo tắm thầy đang mặc đó không?

-Phải đấy

-Bữa nọ cô Hiền đưa cho tôi mượn một bộ nhưng chật quá, không sao mặc vừa

Lưu tức uất người, chỉ muốn tát cho anh đánh cá mấy cái nhưng cũng cố gượng cười bảo chàng:

-Tôi chưa thấy ai lố lăng và liêu lĩnh như cô Hiền!

-Thưa thầy, tôi chỉ thấy cô Hiền tử tế mà thôi

Câu nói như thùng dầu đổ vào đóng củi đương ngùn ngụt cháy. Lưu cau có nói một mình:

-Sao mà phóng đảng kiêu sa, dâm dật vô lý lạ lùng đến thế!

Vội ngậy người nhìn Lưu vì không rõ Lưu nói những gì. Nhưng chàng cũng đoán biết rằng Lưu tức giận lắm. Nhưng tức giận vì điều gì? Vì cô Hiền về Hà Nội trước chăng? Hay vì cô ấy đã tử tế với mình? Thật Vội không thể hiểu được!

Bỗng Lưu phá lên cười. Cái ý nghĩ đã bao lần an ủi chàng lại vụt hiện ra

-“Chính mình cũng vô lý nốt! Ai lại đi ghen với một anh đánh cá bao giờ!”

Vội thấy Lưu cười chế nhạo, nét mặt lại trở nên dữ tợn. Và ý định man rợ lại lớn vồn trong óc chàng...

Lưu đã nhảy xuống nước bơi xa được mười sải Vội định bụng dụng buồm cho mảng chạy vào bờ để Lưu chết đuối Nhưng chàng chợt lo sợ nghĩ thầm:

-“Thấy ta về thì họ bỏ tù ta, thì họ chặt đầu ta còn gì! Như thế ta chẳng sao thấy được mặt cô Hiền...”

Vội chợt thấy hình ảnh cô thiếu nữ với bộ áo tắm đỏ tươi hiện ra trong đám mây hồng... Chàng nhớ một lần Lưu khoe với chàng rằng sắp xin cưới cô Hiền làm vợ...

Vội lạnh lùng tháo con dao nhọn vẫn buộc vào cái nạng gác buồm để có khi bất thần phải dùng đến. Chàng toan chặt đứt các mối lạt cho những cây buong trôi phăng mỗi cây đi một ngã...

-“Rồi ta bơi vào bờ. Từ đây vào bờ chỉ nhá nhem tối là ta đến nơi Thế là thầy Lưu chết đuối mà ta không bị tội Ta sẽ nói dối rằng mảng nát quá, nút lạt lại mục mà thầy Lưu cứ bắt giương buồm ra khơi nên khi gặp sóng lớn mảng bị đánh tan. Còn ai ngờ mình giết thầy Lưu nữa mà sợ!”

Vội ngược mắt nhìn lại đám mây hồng giống hình dáng cô Hiền như để hỏi thăm ý kiến. Nhưng chàng kinh ngạc. Màu đỏ bỗng biến thành màu nâu tím, màu đồng sẫm, màu thân thể bọn dân chài... Mà cái hình ảnh cô Hiền đã đổi ra hình ảnh một dân nghề to lớn vạm vỡ...

Tự nhiên Vội nhớ đến cha mình, đến cái chết đáng thương của ông ta giữa biển khơi... Thi thể cha có lẽ đã táng trong bụng cá mập... Trong một giây, biết bao nhiêu cảnh đau thương xót xa hiện ra... Mẹ Vội than khóc, anh em Vội bơ vơ...

Vội vút mạnh con dao xuống nước, úp hai tay vào mặt ngồi khóc. Lúc đó, Lưu đã bơi vào tới mảng. Thấy Vội khóc nức nở, chàng dịu giọng hỏi:

-Anh làm sao thế?

Vội vẫn như không nghe thấy gì. Lưu vỗ vai chàng hỏi lại:

-Anh đau phải không?

Vội giật mình, lau nước mắt đáp:

-Không?

-Nhưng anh sao thế?

Vội luống cuống, cố tìm câu trả lời:

-Không... tôi thương cha tôi..

-Ông cụ làm sao Ốm nặng à?

-Cha tôi đã mất hơn mười năm nay

Rồi Vội bình tĩnh kể câu chuyện cha chết mà đã hai ba lần chàng thuật cho Hiền nghe...

Một lát sau, hai người lại dụng buồm trở vào bờ. Không ai ngờ vì tình... Vì tình, một người suýt

bị hại, một người suýt trở thành kẻ sát nhân...

Chú thích:

(1-)Bơi Sải

(2-)Dân chài Việt-Nam thời đó giỏi về lặn. Họ bơi đương nhiên cũng rất cừ , nhưng chỉ là Bơi Chó , hay cùng lắm là Bơi Nhái [cũ] thôi cứ hoàn toàn không biết các kiểu bơi như chúng ta thường được xem ở Thế-Vận-Hội như: Bơi Bướm (Butterfly); Bơi Ngửa (Backstroke); Bơi Sải (Freestyle) hay bơi Nhái [mới] (Breastroke). Kiểu Bơi Nhái [mới] ngày nay sự thật là sự kết hợp giữa hai kiểu Bơi Chó và Bơi Nhái [cũ] của thời xa xưa

Chương 27 -

Và rồi Lưu về Hà-Nội Và rồi những người nghỉ mát lần lần rời Sầm Sơn. Mới sang đầu tháng 9, bãi biển đã vắng ngắt...

Năm nay cảnh Sầm Sơn cũng vậy, nào có chi lạ cho Vội Nhung năm nay Vội mới nhận thức được cái cảnh tiêu điều của một thành phố hầu như không có người ở.

Đã hơn nửa tháng, ngày hai buổi sáng chiều, Vội vẫn thản nhiên cùng phường bạn ra bãi xóm Sơn, bãi Sầm Sơn đánh rút hay lên mảng đi đánh lông, đánh khơi Nhung cái lòng yêu nghề, cái vui sướng tung lưới ở ngoài biển rộng, cái ham thích phiêu dạt lang thang mấy ngày trời trên làn sóng dữ không còn trong Vội nữa!

Từ vui vẻ nhanh nhẹn, chàng trở nên buồn tẻ nặng nề. Trước kia chàng hay nói bông đùa với bạn nghề bao nhiêu thì nay chàng bản thân ít lời bấy nhiêu Ai ai cũng nhận thấy rằng chàng đổi hẳn tính nết.

Một buổi chiều Vội thoái thác đau bụng trong khi hai em con cậu lên mảng đi thả lưới Khi mảng đã ra xa, chàng lững thững đi từ đầu nọ đến đầu kia bãi Sầm Sơn.

Trời vùng biển đã xanh trong trong thăm thẳm vời vọi, không một gợn mây nhỏ làm vẩn đục. Nước biển xanh biếc ở gần bờ, rồi càng xa càng nhạt cho tới khi thành một làn trắng xóa ở nơi chân trời Trong cái cảnh rực rỡ ánh sáng, Vội ủ dột như bông hoa tàn héo rũ bên hàng dậu

Vội thơ thẩn đi suốt bãi biển không biết bao nhiêu lượt, thỉnh thoảng lại nhìn lên phía đường xem có ai mới ra tắm không. Vì chàng nhớ năm trước cuối tháng 9 vẫn còn lác đác có người ở Hà-Nội vào nghỉ mát.

Khoảng hơn bốn giờ, Vội thấy một đám người từ trên đường rẽ xuống. Chỉ thoáng phớt qua, chàng cũng nhận ra bà cụ với hai cô cháu bà già. Theo sau là vợ chồng một phú thương đứng tuổi Họ vận quần áo thường và ra bãi biển ngồi hóng gió, chứ không mấy khi chịu tắm. Đó là một gia đình mà năm nào cũng năm nào, đến Sầm Sơn muện nhất. Chùng họ chờ ai nấy mới rủ nhau vào cho được yên tĩnh. Hoặc giả họ đi nghỉ nơi khác về hay có nhà ở Sầm Sơn, họ đợi hết hạn cho thuê mới vào vớt vát lấy cái mát thừa.

Không bao giờ Vội có những ý nghĩ ấy Chàng chỉ cho là hai gia đình kia hơi lạ, hơi khác mọi người đi tắm biển thường một chút. Hàng năm, cứ đến khi phố Sầm Sơn trở nên vắng, các hàng giải khát đã dọn đi là tự nhiên Vội tưởng đến bà cụ với vợ chồng thầy phán .

Hai cô cháu gái mỗi năm Vội thấy một đổi khác, từ năm 13-14 tuổi cho tới nay đã suýt soát 20. Nhung mọi lần, Vội chỉ thoáng nhìn qua như nhìn những người tắm biển mà thôi Lần này, chàng có vẻ tò mò hơn. Có lẽ vì chàng quen ngắm nghía Hiền nên cái ý tưởng so sánh về nhan sắc đã lờ mờ nảy ra trong khối óc ngây thơ của chàng.

Vội lại gần những người kia, chắp tay chào Bà cụ gật đầu đáp lại rồi thản nhiên quay ra tiếp chuyện vợ chồng người phú thương. Còn hai cô thiếu nữ thì không thèm lưu ý đến chàng, chỉ cười nói, giơ tay trở ra phía biển.

-Thưa, hai cô mới ra nghỉ mát?

-Phải

-Hai cô ra mượn quá. Bây giờ là cuối mùa tắm rồi, buồn lắm.

Hai người thiếu nữ lặng thinh, thông thả theo ven làn nước đi ngược lên phía núi Vọi hiểu ngay rằng không phải cô gái nào cũng dễ dãi như cô Hiền nên buồn rầu lảng ra xa

Một lát sau, trên bãi biển chỉ còn Vọi với cái bóng chàng nằm dài trên cát, với những bóng rung động của hàng cây phi lao tha thướt.

Lơ đãng, Vọi dẫm phải cây cỏ kim nên chau mày đứng lại rút chiếc lá nhọn ra, rồi vừa nặn máu, vừa lảm bảm rửa thắm. Bỗng Vọi mỉm cười, chàng nghĩ đến thứ đồ chơi của Hiền: cuộc thi xe cỏ kim. Chàng liền ngắt hai chùm lá thả theo chiều gió rồi đứng ngắm cho tới lúc làn sóng nhấp nhô lè lưới trắng liếm đi Có lần chàng thả luôn một lúc sáu, bảy cái Trên khoảng ánh chiều tà vàng nhạt, chàng thấy những chùm lá lăn chạy giống hệt đàn dã tràng như cô Hiền thường nói

Vọi giật mình vì vừa tưởng như có tiếng Hiền cười lanh lảnh bên tai... Chàng sung sướng quay lại Vọi đứng sững nhìn chàng. Vọi cau có nói:

-Mày ra đây làm gì?

Vọi vẫn cười:

-Em đến nhà cậu mượn cái bào khoai... Nhưng... anh không đi nghề ư?

-Không.

-Anh sao vậy?

-Chẳng sao cả. Mày đi đi

Vọi cười ranh mãnh. Cô bé nhà quê rất tinh quái, thừa biết vì sao độ này anh mình hay buồn rầu gắt gỏng. Nàng vui vẻ bảo Vọi:

-Em thi với anh nào!

-Thi cái gì?

-Thi xem con ngựa của ai chạy nhanh hơn!

-Mày bảo ngựa gì?

-Ngựa cỏ anh vừa thả ấy mà.

Vọi trừng mắt dữ tợn trôn trôn nhìn em như đoán biết rằng cô em ranh mãnh đang trêu chọc trên sự đau khổ của mình.

-Mày cút đi! Tao không thi gì với mày hết. Tao về đây

Dứt lời Vọi quay đi và cắm đầu bước thật mau Vọi đứng nhìn anh lắc đầu thương hại Nàng coi Vọi không những chỉ là một người anh mà còn như một người bạn rất thân. Ít lâu nay, thấy anh

không vui đùa với mình, không chiếu cố đến mình nữa, Vòi đem lòng oán trách cô Hiền , biết rằng chỉ vì Hiền mà ra hết cả. Không bao giờ Vòi dám hy vọng anh nàg lấy được cô gái giàu có sang trọng ấy Vòi cho là cô ta chỉ thích nghịch ngợm, thấy anh mình thật thà trêu chơi, cũng như nàg thường trêu những anh trai làng hay tán tỉnh.

-“Nhưng anh Vòi có biết tán tỉnh đâu mà cô Hiền lại trêu ghẹo”

Thật tình, Vòi không hiểu nổi cái tính nết lạ lùng của cô gái nhà giàu kia..

Chương 28 -

Đến núi Trống Mái, Vội không sao đứng lại Chàng leo lên tảng đá đứng vơ vẩn nhìn ra biển. Gió lạnh thổi thông qua chỗ hổng giữa hòn Trống và hòn Mái Nhưng Vội chẳng thấy lạnh. Cả thân thể lẫn đầu óc chàng nóng bừng.

Hai tay Vội vịn vào thành đá bỗng sờ vào nét sơn của hàng chữ. Vội nhớ lại những tảng đá... Câu giảng nghĩa của Hiền không bao giờ Vội quên được một tiếng.

-“Những chữ viết đó là những chữ bắt đầu tên người con trai và người con gái Ví dụ, Vội và Hiền chẳng hạn, thì viết chữ V và chữ H.”

Sao Hiền đem Vội với Hiền ra thí dụ? Thật Vội không hiểu, hay sợ không dám hiểu Mà Vội cũng chẳng biết chữ V và chữ H viết ra sao

Nắng chiều còn phảng phất quanh vùng cao, kéo dài cái bóng tím hai hòn Trống Mái lên mặt đồi Vội ghé gần tò mò ngắm những chữ viết trên đá rồi nhặt viên gạch theo từng nét vạch ra bên cạnh một cặp chữ, ước ao rằng đó là hai chữ V và H.

Trong một kẽ đá, Vội thấy có một mảnh vỏ dừa khô liền cỡi ra xem. Một cảnh âu yếm êm đềm vụt hiện ra trước mắt Vội..

Hôm ấy cô Hiền bảo Vội đưa đi coi dãy núi Đường Trọ Khi trở về, Hiền kêu khát nước. Vội chạy tót tót vào làng mua được một quả dừa đem đến. Không có cốc hay bát, Hiền phải cầm quả dừa dốc ngược vào miệng mà uống. Sau đó nàng cười ngất đưa chỗ còn lại cho Vội Trong đời Vội, thật không một lần nào Vội được uống một thứ nước dừa ngọt và dịu như thế..., vừa phảng phất mùi thơm của hơi thở lẫn mùi phấn hồng của đôi môi..

Hiền toan cầm quả dừa hết nước ném xuống đồi thì Vội ngăn lại, lấy dao rựa bổ đôi rạ Hiền chột hiểu ý, vui sướng cầm một nửa gặm cùi ăn, còn nửa kia đưa cho Vội Ăn xong, Hiền tinh nghịch dấu mảnh vỏ vào kẽ đá và bảo Vội:

-Để người nào lúc khát tìm thấy mà thêm nhỏ rãi

.....

Vội ngắm nghía mảnh vỏ dừa khô, trong lòng ngao ngán. Trời đã nhá nhem tối, chàng vẫn còn ngồi trên đá như một pho tượng. Rồi chẳng biết nghĩ gì, Vội bung mặt khóc rung rúc.

Giọng hát của Vòi ở đằng xa làm cho Vội giật mình. Chàng lau vội nước mắt, chạy ần núp sau tảng đá. Nhưng chậm quá rồi, Vòi đã trông thấy bóng anh và đã cất tiếng gọi:

-Anh Vội ơi! Anh chưa về nhà ư?

Chẳng dạng đùng, Vội phải bước xuống đồi Vòi đi với một người con gái, nhưng vì trời tối quá nên chàng không nhận được là ai

-Anh Vội ơi, mang hộ chúng em cái bào này với! Nặng lắm, chúng em phải hai người mới

khiêng nổi đấy

Vội lim dim cặp mắt, cố nhìn:

-Nhưng ai đi với mày thế?

-Chị Thu!

-Thế à?

-Vì nặng quá nên em nhờ chị Thu khiêng giúp em.

Vội lẳng lặng đỡ lấy cái bèo, nhẹ nhàng vác lên vai bước rảo tiến lên trước.

-Thong thả chờ chúng em với!

Vội không đáp, cứ thoăn thoắt bước xuống đồi Thu và Vòi lẻo đẻo theo sau Thu là người Sầm Sơn, nhà ở liền bên cạnh nhà cậu mợ Vội Mẹ và cậu mợ chàng thường khen nàng đảm đang, ngoan ngoãn và vẫn có ý hỏi nàng cho Vội Nay thấy Vội buồn và Thu mới lớn lên, có cặp má đỏ hồng hồng, Vòi muốn se hai người lại với nhau Trong đám gái quê, Vòi nổi tiếng láu lỉnh và sớm khôn biết.

Về đến nhà, bà Bật kỳ kèo rầy con sao không đi nghề. Vội chẳng nói chẳng rằng, bỏ ra bãi biển. Vòi ra tìm anh về ăn cơm, nhưng Vội kêu đau bụng, vào giường đắp chiếu nằm ngủ...

Chương 29 -

Rồi thu qua Kế đến là những ngày đông giá lạnh. Những đêm đông dài vang động tiếng sóng gầm dữ dội Tiếng gió thét rào rào trong rừng phi lao Anh em dân chài có khi hàng tuần không dám thả mảng đi khơi, sáng chiều chỉ cùng nhau vác thuổng ra bãi cát đào bới đã trảng về làm món tạm bợ.

Vội bỗng trở nên vui vẻ. Chàng không còn bẽn lẽn như xưa khi bị các cô con gái trêu ghẹo nữa. Hơn nữa, chàng thường bảo em dạy hát đủ các giọng. Rồi những đêm trăng sáng, Vội lại cùng vài ba anh em kéo nhau ra quán Cầu hát đối Vội hầu như đã quên hẳn được câu chuyện tình vô lý kia..

Thấy con hết thở dài buồn bực, gắt gỏng, bà Bật cảm thấy vui sướng. Vội tự phụ rằng đó là công trình của mình. Thật ra, nàng cũng thông minh và ranh quái Nàng biết đem kể cho anh nghe những câu chuyện thần tiên mang rất nhiều ý nghĩa mà nàng thuộc lòng ngay từ thuở còn bé. Chuyện bà công chúa khinh rẻ anh học trò nghèo... Chuyện người lấy cóc, rồi cóc biến thành một cô gái đẹp nhất đời Con cóc ấy, Vội chẳng cần suy nghĩ cũng biết là những cô gái quê mộc mạc như Thu, người đã hát đối với Vội nhiều lần.

Những đêm trăng ca hát ấy cũng chính Vội bày rạ Nàng khôn khéo dạy anh những câu hát đáp lại, thành thử hai người hát đối nhau chan chát khiến ai đứng nghe cũng phải ngợi khen. Hát xong, Vội còn láu lỉnh rủ anh đưa Thu về tận nhà của cô nàng rồi mới trở lại xóm Sơn.

Trong mấy tháng qua, Thu sung sướng vì đã chiếm được tình yêu của người con trai đẹp nhất vùng. Còn Vội, chàng thản nhiên khi nghe thấy mẹ và em bàn đến chuyện hỏi vợ. Và nhiều lần bị các cô cắt cổ chọc ghẹo, kêu Vội là anh Thú, chàng cũng chỉ mỉm cười bước qua

Cuộc đời giản dị bình thường của Vội đã quay về lối xưa Và nhờ quen biết Hiền, chàng lại sáng sủa, dạn dĩ thêm ra, bớt ngây thơ khù khờ, bẽn lẽn, nhút nhát.

Chương 30 -

Nhưng một buổi trưa... Hôm ấy Vòi mắc bận đi chợ, nhờ anh chăn hộ con bò một lát. Vòi ngồi trên tảng đá trước chùa Sầm Sơn lơ đãng nhìn con vật cúi ngoặm cỏ ở sườn đồi

Trời giá lạnh. Mỗi khi cơn gió bắc thổi rung mấy chiếc lá lộc vừng và đưa lá bay qua mặt, Vòi lại rùng mình run lập cập tuy chàng ngồi sưởi dưới ánh nắng.

Một chiếc lá rơi vào lòng Vòi Chàng cầm vân vê trong tay, tò mò ngắm nghía Bông Vòi kinh hoảng kêu:

-Trời ơi! Cô Hiền!

Màu chiếc lá rụng đỏ sẫm như là vỏ sò vừa nhấc chàng nhớ tới bộ áo tắm Hiền thường mặc.

Tất cả cái thời tắm biển lại hiện ra rõ rệt với những cô thiếu nữ trắng trẻ xinh tươi mà trong số đó, cô Hiền trắng trẻ xinh tươi nhất.

Rồi lần lượt những cảnh sinh hoạt êm đềm rõ dần ra... Cảnh bơi thi với cô Hiền... Cảnh đẩy mành cho cô Hiền tắm... Cảnh đứng nói chuyện với cô Hiền ở bãi Lăn, khe Thờ, trên hòn Trống Mái..

-Anh Vòi!

Tiếng Vòi gọi làm Vòi giật mình, để chiếc lá đang cầm ở tay rơi xuống đất.

-Mày đi chợ về?

-Em mua được cặp gà đẹp quá, anh coi!

Vừa nói, Vòi vừa xách ngược hai chú gà con đang giấy giữa và kêu chiêm chiếp giờ lên.

-Mày mua ngũ gà ấy về chùng để cho quạ nó tha giùm.

-Phỉ phui! Anh chỉ nói đại! Cặp gà này đến Tết thì vừa vạn làm cỗ.

-À, ra mày mua để làm cỗ Tết.

Vòi liếc nhìn ranh mãnh:

-Không đâu! Để tết nhà vợ cho anh đấy

Vòi nghe nói cau mặt quay đi

-Nhưng sao anh buồn thế, anh Vòi! Mà mắt anh ướt như người mới khóc.

Vòi cố gượng cười:

-Tại tao rét quá, rét đến chảy cả nước mắt nước mũi

-Ừ, năm nay rét quá nhỉ? Rét thế mà còn có người ra biển nghỉ mát đấy anh ạ!

-Bậy! Ai nghỉ mát bao giờ!

-Thật đấy! Em vừa gặp cái cô ra đây độ nọ. Cái cô đã đến nhà ta ấy mà.

Vội hoảng hốt đứng dậy Rồi không kịp hỏi xem cô ấy là ai, chàng vùng chạy xuống đồi

-Anh đi đâu mà vội thế?

Vội vẫn cứ rảo bước, không buồn quay đầu lại..

Chương 31 -

Ra tới bãi biển, Vội ngo ngác nhìn quanh để xem cô Hiền đứng ở đâu, vì chàng đoán chắc rằng người mà Vội vừa gặp chỉ có thể là cô Hiền.

Xa xa, một thiếu nữ vận áo tơ da, hai giải khăn quàng trắng bay phất phới Vội sung sướng đi thật mau hầu như chạy

Khi đến gần thì hóa ra không phải là Hiền! Vội chau mày cảm tức làu nhàu mắng thầm em gái đã lừa dối mình, định bụng trở về ngay để tát cho nó mấy cái. Nhưng cô kia đắm đắm nhìn chàng gọi:

-Anh Vội! Phải anh Vội không?

Vội còn đang nhón nhác thì cô ta lại vui vẻ nói tiếp:

-Anh coi, tôi nhớ lâu thế đó! Còn anh, anh chóng quên quá. Hôm anh ốm tôi với chị Hiền cùng anh Lưu đến thăm anh...

-À! Tôi nhớ ra rồi! Cô Phụng!

-Ừ, có thể chứ! Tôi tưởng anh quên tôi rồi!

Phụng lại cười, giọng cười đùa bỡn, chế nhạo Nhưng Vội chẳng thèm gnhĩ gì đến những chuyện đó. Chàng chỉ nghĩ thầm:

-“Cô Phụng là bạn thân của cô Hiền.”

Thấy Phụng toan quay đi, Vội cuống quít tìm câu hỏi:

-Thưa cô... Rét thế này mà cô cũng ra... cô cũng vào Sầm Sơn?

-Tôi vào chữa nhà. Đáng lẽ cho người nhà vào cũng được, nhưng tôi muốn xem biển mùa rét ra sao

Vội trở nên lém lỉnh:

-Thưa cô, lẩm hôm trời quang (#1), biển đẹp lắm, đẹp hơn mùa hè nhiều Nước xanh trong vắt, khi lội xuống biển trông rõ cả bàn chân.

-Lội xuống biển? Rét thế mà lội xuống nước?

-Thưa cô, đi nghề mà sợ nước thế nào được?

Và Phụng lại quay đi

-Thưa cô...

Phụng dừng lại yên lặng tò mò nhìn Vội

-Thưa cô về...?

-Phải! Chẳng lẽ đứng mãi đây mà hứng gió lạnh?

-Thầy cô... thầy Lưu... lâu nay cô có gặp thầy Lưu không?

Phụng càng tò mò hơn, cố tìm ẩn ý trong câu hỏi lúng túng của anh dân chài

-“Hỏi thăm Lưu làm gì thế?... À, hiểu rồi..”

Nàng hiểu và nàng nhớ lại những buổi tối họp nhau uống trà, nghe nhạc ở nhà Hiền. Không lần nào Hiền không nói đến Sầm Sơn. Mà kể nói đến Sầm Sơn là thế nào cũng nhắc đến tên Vội Có lẽ Hiền làm thế chỉ cốt để trêu tức, để hạ cái tính kiêu hãnh của mấy chàng công tử và mấy chàng sinh viên. Nàng đem cái đẹp nở nang của thân thể, cái sức mạnh đều đặn của gân cốt để đối địch với cái tinh thần ủy mị, cái trí thức gộp nhặt trong sách mà bọn thư sinh mặt trắng không lúc nào quên diễn giải khoe khoang .

Nhưng Phụng tinh ranh, lại nghĩ theo ý khác. Nàng cho rằng tâm trí Hiền chứa đầy hình ảnh của anh chàng đánh cá đẹp trai nên phải cố kiếm dịp nói chuyện cho đỡ nhớ.

Nay gặp Vội và thấy chàng ngập ngừng hỏi thăm những người ở Hà-Thành, Phụng càng tin chắc rằng mình xét đoán tâm lý người đời không sai

-“Hai anh chị chùng đã có thế nào với nhau rồi đây Trời! Lãng mạn!”

Nàng nhìn Vội, lại mỉm cười nghĩ tiếp:

-“Thì sao không hỏi thẳng ngay tin tức Hiền? Thế mà cứ bảo người nhà quê thành thật!”

Thấy Phụng cười, Vội luống cuống chấp tay chào, ấp úng cáo biệt.

-Ô kia! Anh hỏi tôi, tôi chưa kịp trả lời mà anh đã vội vàng thế? Hình như anh hỏi thăm tin tức anh Lưu phải không? Anh ấy vẫn mạnh khỏe như thường, vẫn đi học như thường, vẫn đến chơi đảng nhà tôi như thường và nhất là đảng chị Hiền.

Dứt lời, nàng cười nhạt nhẽo, mát mẻ:

-Anh chỉ hỏi thăm một mình anh Lưu thôi sao Còn những người khác? Chẳng hạn như chị Hiền, người đem thuốc đến cho anh, sao anh không hỏi thăm? Anh quên chị Hiền rồi sao Bây giờ có lẽ chị ấy cũng chẳng nghĩ đến anh đâu! Cùng lắm là cái biển đẹp của anh...

Vội đứng sững, cặp mắt vờ nhìn thẳng ra xa mà tinh thần lắng hết vào câu chuyện của Phụng. Cô thiếu nữ bỗng cười lớn nói:

-Nhưng này anh Vội! Tôi hỏi thật, anh có yêu Hiền không?

Vội cho là một câu mỉa mai nên bẽn lễn không đáp. Phụng tinh quái nói tiếp:

-Ừ, phải! Anh không yêu gì chị Hiền, tôi cũng biết. Không yêu là phải, vì chỉ một vài tháng nữa chị ấy đã là vợ người ta rồi

Mặt Vội tái đi Người chàng run lấy bầy Phụng thản nhiên hỏi:

-Anh rét lắm phải không? Hôm nay nắng ráo, nhưng lạnh quá!

Vội cố mỉm một nụ cười gượng buồn thảm, trong khi Phụng vẫn thao thao bất tuyệt :

-Rét thì về thôi! Tôi cũng về đây Phải đấy, ta vừa đi vừa nói chuyện. Hôm nọ fiancailles chị Hiền, nghĩa là ăn hỏi ấy mà. Chúng tôi đăng-xê (#2) dữ quá.

Vội chậm chạp lão đảo đi theo Phụng. Tiếng Phụng nghe như trong giấc chiêm bao

-Chỉ độ ra giêng là cưới, chị Hiền nhờ tôi đi phù dâu đấy... Anh có hiểu phù dâu là thế nào không? Phù dâu là demoiselle d honneur ấy mà, nghĩa là những cô thiếu nữ đi kèm cô dâu về nhà chú rể, anh hiểu chưa

Vội chỉ muốn biết chú rể là ai nhưng chàng không dám hỏi thăm.

-Giá anh ra ăn cưới được thì chắc chị Hiền và anh Lưu sung sướng lắm. Vậy cố mà ra nhé!

-“Thì ra anh chàng rể là thầy Lưu! Biết thế...”

Nét mặt Vội trở nên dữ tợn. Chàng nắm chặt hai bàn tay lại Lúc đó vừa tới nhà Phụng. Nàng thân nhiên mở cổng đi vào để mặc anh đánh cá với niềm thống khổ trong lòng...

Chiều hôm ấy khi trời mưa phùn âm u giá rét... Tuy gió rít dài trong lá phi lao xơ xác... Tuy biển vắng sóng bạc dữ dội lên mồm đá hà... Người ta vẫn thấy một anh chàng đánh cá đi đi lại lại trên bãi cát. Chàng chấp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời Quần áo chàng ướt đẫm. Hai má chàng ướt đẫm. Chẳng biết đó là nước mưa hay nước mắt?...

Chú thích:

(1-)Quang: quang đăng, nghĩa là sáng.

(2-) Đăng-Xê: phiên-âm chữ Danser (tiếng Pháp), có nghĩa là khiêu vũ, nhảy đầm.

Chương 32 -

Vụ hè năm sau, Hiền cùng mẹ vào Sầm Sơn nghỉ mát rất sớm. Hiền đã quen với sự buồn tẻ, vắng ngắt của những buổi đầu mùa tắm nên không chán nản, bứt rứt khó chịu như năm trước nữa. Cho đến cả những tiếng chào mời nhộn nhịp tới tập của các cô hàng dừa, hàng trứng, hàng gà, hàng cau cũng chỉ làm cho nàng nhếch một nụ cười thẳng thẳng vui sướng.

Rồi dần dần theo vào từng cánh bạn thân, sơ của Hiền. Một thiếu nữ đẹp và giàu đi nghỉ mát thì bao giờ chẳng có bạn bè cả trai lẫn gái đi ủng hộ tháp tùng?

Trong đó tất nhiên phải có Lưu, người vừa chiếm số một trong kỳ thi lên năm thứ ba trường Luật, và có lẽ chiếm luôn cả số một trong những người hy vọng được trái tim của Hiền.

Rồi những tiểu thuyết êm đềm dịu dàng, âm ỉ, lả lơi bắt đầu... Những tiểu thuyết bất di bất dịch ở ngoài biển từ khi người Việt-Nam biết mển chuộng cái trò đùa với nước mặn ...

Hiền như đã quên hẳn anh chàng đánh cá đẹp trai. Trong ký-ức của nàng, cái tên Vội đã hầu như không còn hiện hữu ở trên đời.

Một buổi sáng, Hiền, Phụng và Lưu rủ nhau đến chơi hòn Trống Mái để xem lại dấu vết kỷ niệm của mình năm trước.

Tới nơi, khi Hiền còn đang loay hoay sửa soạn máy ảnh để chụp thì Phụng cười ròn rã bảo bạn:

-Chị Hiền ơi! Tên chị đây này!

-Biết rồi, viết bằng sơn trắng chứ gì?

-Không. Đục sâu vào đá kia!

Hiền cũng cười:

-Bậy! Tôi có đục tên tôi vào đá bao giờ đâu! Hoạ chẳng đục vào cát ngoài bãi biển.

-Không mà! Đục vào đá thật! Đâu này, anh Lưu thử xem có phải là tôi nói dối không?

Lưu quan-sát ngắm nghía xong gật đầu:

-Phải đấy, nhưng đúng chung với một tên khác. Ngộ lắm!

Phụng lại phá lên cười:

-Còn ngộ hơn nữa kia, anh Lưu coi! Tên ấy khắc nhan nhản khắp mọi nơi.

Hiền chạy vội lên tảng đá hỏi:

-Đâu

Quả thật, trên thành hai tảng đá Trống và Mái có tới hơn một chục cặp chữ V.H. khắc trong những khung, hoặc tròn, hoặc vuông, hoặc hình chữ nhật hay hình bầu dục. Tác giả những công

trình ấy kể đã tỉ mỉ và mất nhiều thời giờ, tuy rằng nét chữ lệch lạc xiêu vẹo như người mới tập viết. Phụng nói đùa:

-Gớm thật! Sao mà anh chị lãng mạn, nồng nàn đến thế? Có lẽ khắc tên lên trên khắp núi Sầm Sơn chăng?

Để thực đấy Kìa chị coi!

Vừa nói, Phụng vừa giơ tay trở những tảng đá đứng nằm vây bọc hòn Trống Mái Trên tảng đá nào cũng có ít nhất một cặp chữ V.H. . Phụng lại cười hỏi:

-H. là Hiền. V. là ai Hay Vội đấy

Hiền buồn rầu đứng ngây người suy nghĩ, mắt mơ màng nhìn biển xa Anh chàng đánh cá đẹp trai hiện ra rõ rệt trong ký ức nàng. Đã vào chơi Sầm Sơn được gần nửa tháng mà không một lần nàng nhớ đến người năm trước đã làm cho cuộc nghỉ mát của nàng đỡ buồn tẻ, và hầu như trở nên thiên ái tình thuần khiết. Bỗng nàng phá lên cười rữ rượi..., cười đến chảy nước mắt rồi bảo Lưu:

-May mà tên Lưu bắt đầu bằng chữ L đấy đấy Chứ tên là Văn, Viên, hay Vần thì chết, tôi cũng ngờ chính anh là thủ phạm.

-Hay cô cho phép tôi bắt chước kẻ vô danh kia cũng khắc một cặp chữ. Một cặp thối

-Cặp chữ gì?

-L.H.

Hiền lạnh lùng nói:

-Tùy ý. Ai cấm anh khắc chữ?

-Hay cho tôi chữa chữ V. ra chữ L. cho tiện?

Hiền hoảng hốt, như muốn ngăn cản:

-Ấy chớ! Kỷ niệm ái tình là một vật rất thiêng liêng. Xin anh đừng đụng chạm tới của người ta

Phụng lim dim đôi mắt đứng ngẫm nghĩ, nói một mình:

-Chẳng lẽ...

Lưu hỏi:

-Cô bảo gì?

-Tôi bảo chẳng lẽ V. là Vội

Lưu cười:

-Cô nghĩ lẩn thẩn quá! Anh ta có biết viết đâu!

-Ừ nhỉ.

Hiền yên lặng bước lại gần, tò mò ngắm từng chữ. Cái cảnh ngồi nói chuyện với anh chàng đánh cá đẹp trai dưới bóng hòn Trống Mái lại vụt hiện ra trong trí nhớ.

-Từ hôm nào vào đây tới nay để ta chưa gặp anh Vọi lần nào

Luu lạnh lùng đáp:

-Có lẽ anh ta đi kiếm ăn ở vùng khác.

-Vô lý!

Phụng tinh quái đùa rằng:

-Hay chị lại đặt một tiệc trà mời anh ấy đến dự?

Hiền vui mừng reo lên:

-Ồ, phải đấy! Vậy ta đến mời anh Vọi đi

Dứt lời, nàng đi thẳng. Luu và Phụng đưa mắt nhìn nhau rồi thông thả bước theo sau Ba người mỗi lúc một thêm kinh ngạc vì trên con đường từ hòn Trống Mái đến xóm Sơn, chốc chốc lại gặp tảng đá có khắc hai chữ V.H. Hiền có vẻ lo lắng buồn rầu Nàng như linh cảm, đoán biết đã xảy ra một sự việc gì quái lạ...

Tới cổng nhà Vọi, Hiền càng lo lắng vì nàng không thấy con chó trắng chạy ra mừng, mà cũng chẳng nghe thấy tiếng sủa của nó. Trong sân, một cảnh tiêu điều lạnh lùng. Không còn có buồm hay lưới phơi... Những sợi lưới mà năm trước Hiền ví với cái rèm che cửa Vút lẩn lóc đó đây là mấy mảnh bát sành và mấy mẫu khoai lang. Hàng giậu dong xơ xác, trống trải..

-Anh Vọi! Anh Vọi! Vọi ơi!... Vọi!...

Hiền gọi ba bốn lần mà vẫn không có tiếng trả lời Thằng bé con bên láng giềng thò đầu ra cổng nhìn sang rồi ù té chạy thụt vào trong nhà.

Ba người định quay về thì từ ruộng lúa đi tới một người đàn bà lưng bẻ gập trên cây gậy trúc, miếng vải màn giắt dưới vành khăn nâu che cặp mắt lòa:

-Ông bà nào hỏi cháu Cháu Vòi ra chợ sắp về đấy

-Còn anh Vọi Anh Vọi đâu bác Bật?

Người đàn bà òa lên khóc rồi sụt sịt hỏi:

-Ông bà... là ai... mà... biết... cháu... Cháu... cháu... chết rồi... còn đâu!...

Bà ta lại khóc... khóc thật thảm thiết. Hiền và Phụng kinh hoàng:

-Chết rồi! Chết rồi!

-Vâng... chết rồi!

Hai cô thiếu nữ sợ người đàn bà khốn khổ ngã gục xuống đất vội xốc nách đỡ vào trong hiên, đặt ngồi trên cái phản thấp một không chiếu Ai nấy đều yên lặng đứng ngắm bà Bật ngồi khóc.

Một lúc lâu, bà mới lau nước mắt, ngẩng mặt lên hỏi:

-Ông bà sao biết mà đến hỏi thăm?

Hiền buồn rầu đáp:

-Tôi là Hiền, bà quên rồi sao Năm ngoài anh Vội ốm, tôi đem thuốc đến chọ..

Bà Bật vội kêu lên:

-À, cô Hiền!.. Tôi nhớ ra rồi!

Bà lại khóc kể lễ:

-Thưa cô... cháu nói đến cô luôn... Quý hóa quá... Cô tử tế... cô thương người thế! Ối Vội ơi! Cô Hiền đến thăm mà đi đố mà đi bỏ... mà đi đâu..

Hiền đưa khăn lên lau nước mắt. Lưu khó chịu, quay mặt nhìn đi nơi khác để giấu sự xúc động lộ trên nét mặt.

-Thôi đi về, hai cô...

Hiền không trả lời, kéo Phụng ngồi xuống phản. Phụng hầu như mất hết nghị lực, tâm thần bàng hoàng nên Hiền bảo sao làm vậy Hình như một sự hối hận ghê gớm đang chuyển động trong lòng nàng. Hiền vuốt ve, an ủi bà Bật:

-Thôi bà ạ. Chẳng qua là số phận. Số anh Vội có thế! Bà cũng không nên quá thương xót mà sinh ra đau ốm...

Giữa lúc ấy, Vội ở cổng đi vào, thấy mẹ khóc cũng òa lên khóc. Đó là một thói quen ở nhà quê. Có khách lạ đến thăm viếng người nhà mình bao giờ cũng phải đem tiếng khóc ra cảm ơn, chứ lòng thương anh của Vội không sâu đậm bằng lòng thương con của người mẹ khốn khổ kia..

Thật vậy, chỉ một lát sau Vội đã bình tĩnh, thản nhiên thuật cho mọi người nghe cái chết thảm khốc của anh mình...

Hôm ấy vào cuối canh tư sang đầu canh năm, Vội cùng một người bạn trong nghề thả mảng ra khơi Trời đẹp, biển êm. Sáng tinh sương, mảng đã ra xa Hai người bỏ neo quăng lưới Bỗng lưới mắc phải vật gì...

Nghe tới đoạn ấy, Hiền nhớ lại câu chuyện Vội thường kể... câu chuyện thầy của Vội mất tích ở ngoài khơi Nàng kêu rú lên:

-Trời ơi! Cá nhà táng!

Vội trừng mắt nhìn hỏi:

-Cô biết chuyện à?

-Vậy ra anh Vội bị cá nhà táng ăn thịt?

-Thưa cô, em cũng không biết. Nhưng anh Vội lặn xuống gỡ lưới rồi không thấy lên nữa

Bà Bật vẫn hai tay ôm mặt khóc nức nở. Phụng hỏi vẫn vợ:

-Trước khi chết, anh ấy còn buồn rầu không?

Vòi ngậm nghĩ một lúc rồi mới đáp:

-Thưa cô... có, buồn lắm. Rồi một dạo, anh ấy đã đi hát đối với chúng em. Rồi vào khoảng gần Tết, anh ấy lại buồn. Nhưng mấy hôm trước khi anh ấy chết, anh ấy đã vui vẻ trở lại như xưa, chiều nào cũng rủ em lên núi chơi

Hiền giật mình hỏi:

-Lên núi Trống Mái

-Vâng.

-Những chữ đóng khung vuông, tròn do chính anh ấy khắc vào đá phải không?

Lưu chau mày:

-Cô hỏi lẩn thẩn quá, đã bảo anh ấy không biết chữ!

Vòi vội cãi:

-Thưa thầy, những chữ ấy chính anh Vội, anh ấy khắc thật đấy. Anh em nhờ anh Câu viết mãi, anh em bảo đó là chữ V với chữ H thì em cũng biết vậy. Đây này, thầy với cô coi, cũng chữ anh Vội viết cả.

Vòi vừa nói vừa trở lên vách quét vôi trắng. Ở đấy có từng hàng chữ V.H. viết bằng gạch non. Phụng và Hiền mắt lạng lẽ nhìn nhau

-Anh Lưu!

Đạ!

-Không dám, anh dạ trời! Anh cho tôi xem cái ví được không?

Lưu vui mừng:

-Sao lại không được?

Vừa nói, chàng vừa rút ví đưa cho Hiền. Hiền nghiêm nhiên mở ra coi

-Trời ơi! Anh giàu nhỉ? Có nhiều tiền thế này!

Lưu cười:

-Nhiều gì? Tôi có hơn một trăm đó thôi

-Hơn một trăm mà lại không nhiều

-Vậy một trăm với bao nhiêu

-Với mười lăm đồng. Thôi, có một trăm cũng giàu lắm rồi! Tôi vay chỗ lẽ.

Cầm ba tờ giấy năm đồng, Hiền đưa cho bà Bật nói:

-Chúng tôi đãi..

Người đàn bà khỏ sở đưa tay đỡ lấy tiền, mếu máo nói:

-Ơn này... tôi biết làm thế nào trả được...

Hiền buồn rầu, đáp lại một câu đầy ảm ý:

-Tôi là người có tội! Dẫu có làm phúc bao nhiêu cũng không chuộc được tội đâu bà ạ.

Đoạn nàng đứng dậy chào bà Bật rồi cùng Lưu và Phụng ra về. Vội tiễn mọi người đến cổng. Hiền ghé tai thì thầm bảo cô bé nhà quê lấu lĩnh:

-Khi nào em cần chị giúp điều gì thì cứ lại đàng nhà.

Đến hòn Trống Mái, Hiền xúc động quá ngồi xuống, hai tay ôm đầu nghĩ ngợi Phụng cũng ngồi xuống thở dài ứa nước mắt, lẩm bẫm:

-Chỉ tại mình!

Lưu đứng tựa tảng đá nhìn ra xạ Ngoài kia tiếng sóng biển vẫn rầm rộ đổ hồi..